

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Abdülhamit ve Afrodit

Kızıl Sultan'ın Aşkı

İskender Fahrettin SERTELLİ

mayo
KARATOPRAK

Abdülhamit ve Afrodite

Osmanlı'da Kadınlar Saltanatı
Roman Serisi: 5

Maya Kitap: 33 , Roman: 20
1. Baskı, İstanbul Ekim 2011

Tüm yayın hakları Maya Kitap'a aittir

ISBN: 978-605-5675-36-3

Yayın Yönetmeni: Tahir Malkoç
Tashih: Selen Çalık
Son Okuma: Duygu Yeni
Mizanpaj: Vedat Ateş
Kapak: Seda Şakar

Maya Kitap
Merkez Mah. Kocamansur Sok. No: 6/4
34381 Şişli / İstanbul
Tel: 0212 296 97 12
e-mail: info@mayayayinlari.com
www.mayayayinlari.com

Sertifika: 14079

Kitap Matbaası
Davutpaşa Cad. No: 123/1
Topkapı / İstanbul
Tel: 0212 482 9910
Tel: 0212 482 36 01

Abdülhamit *ve* *Afrodite*

İskender Fahrettin Sertelli

Yayına Hazırlayan:
Serdar Soydan

Birinci Kısım

“Melahat, kızım! Hâlâ hazırlanmadın mı?”

“Aman baba... Ne kadar acele ediyorsun! Ne yapacağımı şaşıyorum.”

“Yavrum, ben acele etmiyorum, fakat saraydan gelen haremağası arabada sabırsızlanıyor.”

“İşte, geliyorum. Beş dakika daha sabretsin.”

Bu konuşma, mabeyin kâtiplerinden Cevdet Bey ile kızı Melahat Hanım arasında geçiyordu.

Melahat’i bir gün evvelki cuma selamlığında Sultan Hamit görüp beğenmiş ve Cevdet Bey’i yanına çağırarak, “Ne sevimli kızın var!” diye iltifat etmişti.

Cevdet Bey, Padişah’ın en sadık kölelerinden biriydi. Hünkâr’ın gözüne girebilmek için hiçbir fedakârlığı yapmaktan çekinmezdi.

O sabah yatağından henüz kalkmıştı. Beşiktaş’taki evinin kapısı önünde bir saray arabasının durduğunu görünce

hizmetçilerden önce kapıya koşmuştu.

Arabadan, Padişah'ın yardımcılarında Cafer Ağa inmiş, Cevdet Bey'le selamlaştıktan sonra ona Abdülhamit'in iradesini şu şekilde bildirmişti:

“Beyim! Efendimiz dün selamlık töreninde çok hoşuna giden kızınız hanımefendiyi biraz görmek istiyorlar. Kendilerini alıp götürmeye geldim.”

Cevdet Bey, Padişah'ın bu iltifatından fevkalade memnun olarak derhal yukarıya fırlamış ve uykudaki kızını yatağından kaldırmıştı.

Melahat, Cevdet Bey'in öz kızı olmamakla beraber ona karşı büyük bir saygı duyuyordu.

Padişahın huzuruna çıkmak... Bu, istibdat devrinde bir saadet, gelecek ve servet meselesi demektir. Genç kız, Hünkâr'ı görmek arzusuyla derhal süslenmeye başlamıştı.

Cevdet Bey tekrar seslendi.

“Melahat, hazır mısın?”

Genç kız, kendisine pek yakışan ince peçesini düzelterip odasından çıktı.

“Hazırım baba.”

Cevdet Bey, öz kızı gibi büyüttüğü ve sevdiği Melahat'i odasının önünde bekliyordu. İkisi birlikte aşağıya indiler ve sokak kapısında, hiddetinden gözleri dışarı fırlamış Cafer Ağa ile karşılaştılar.

Haremağası geç kaldığından şikâyet ederek, “Çok korkuyorum,” dedi. “Efendimiz çabuk gelmemizi irade bu-

yurmuştu.”

Melahat arabaya binliyordu.

Cevdet Bey birden kızının yanına sokuldu ve kulağına şu kelimeleri söyledi:

“Yavrum, sakın boş bulunup da Efendimize eski ismini söyleme! Yoksa mahvolduğun gündür.”

Araba, Beşiktaş Caddesi’nden hızla ilerlemeye başladı.

ABDÜLHAMİT İLE BAŞ BAŞA!

Melahat ufak bir koltuğa oturmuştu.

Padişah’sa karyolanın kenarında ayakta duruyordu. Burası, Sultan Hamit’in Yıldız Sarayı’ndaki yatak odasıydı.

Melahat, Padişah’ın sorularına şaşırmadan cevap veriyordu.

“Kaç yaşındasın yavrum?”

“On sekizime yeni bastım, Efendimiz!”

“Seni şimdiye kadar babanın yanında hiç görmemiş-tim.”

“Yatılı mektepteydim de.”

“Hangi mektepte?”

“Fransız mektebi.”

“O halde güzel Fransızca bilmelisin!”

“Oldukça bilirim, Efendimiz.”

“Mektebi bitirdin mi?”

“Evet Efendimiz, yeni bitirdim de babamın yanına geldim.”

“O koltukta rahatsız oldun zannederim.”

“Hayır Efendimiz, çok rahatım!”

“Hele, hele... Şöyle yamacıma gel bakayım!”

Sultan Hamit bu esnada karyolanın ayakucunda duran bir sedire oturmuştu. Melahat, Padişah’ın arzusu üzerine ufak koltuktan kalkarak onun yanına gitti.

“Otur bakayım, otur! Korkma!”

“Sizi rahatsız ederim diye korkuyorum, Efendimiz!”

“Beni mi? İnsan hiç meleklerle yan yana ve baş başa oturur da rahatsız olur mu? Hele şu çarşafını çıkar bakayım. Görüyorsun ki hava çok sıcak. Seni böyle kapalı gördükçe, senden çok ben terliyorum. Haydi bakayım, sıkılma!”

Melahat, ilk defa huzurunda bulunduğu Padişah’tan utanmıştı. Ayağa kalktı, çarşafının pelerinini çıkardı ve başını çözererek masumane bir tavırla önüne baktı.

Padişah bıyık altından güldü.

“Sen hiç de Fransız mektebinde okumuş bir kıza benzemiyorsun. Ecnebi mekteplerinde okuyan kızlar biraz serbest olurlar. Otur bakayım yanıma.”

Melahat tekrar Padişah’ın yanına oturdu.

Abdülhamit genç kızları çok severdi. Kadınlarda en sevdiği ve aradığı şeylerden biri de uzun saçtı. Saraydaki Çerkez kızlarından birçoğunu da saçları uzun olduğu için beğenirdi. Bu yüzden, Melahat’ın saçlarını kendi eliyle çözdü ve büyük bir ipek demeti halinde genç kızın belinden aşağıya dökülen bu uzun, kumral saçları okşamaya başladı.

“Sen ne kadar sevimli bir kızmışsın, Melahat! Baban şimdiye kadar nasıl oldu da seni bana tanıtmadı?”

Abdülhamit, genç kızı yanağından öptü ve sağ kolunu onun boynuna dolayarak, “Mademki mektepten yeni çık-

muş, eğitimini yeni bitirmişsin, dışarıdaki gürültülü hayat-tan bir müddet uzaklaşarak dinlenmeyi şüphesiz arzu eder-sin! Seni artık buradan bırakmam,” dedi.

BİRKAÇ GÜN SONRA...

Melahat, saraydan eve dönmedi.

Cevdet Bey bu neticeden çok memnundu. Kendisi de Padişah tarafından gerek maddi, gerek manevi ödüllendi-rilmişti. Ayrıca her gün sarayda kızı ile buluşup konuşabi-liyordu.

Melahat, saraya girdiğinin dördüncü gününde babasına hayatından çok memnun olduğunu söylemiş, sonra da şu sözleri ilave etmişti:

“Baba, burası çok esrarengiz bir yer! Padişah’ın gözde-lerinden birkaç tanesi var, benim için düşündükleri mela-netleri kendi kafamın içinde imiş gibi hissediyorum! Hünkâr’ın beni çok sevdiğini gören bu kıskanç gözdelelerin bir gün bana bir fenalık yapmalarından korkuyorum.”

“Sana kimse bir şey yapamaz yavrum! Saray hayatının ne demek olduğunu yavaş yavaş anladıkça sen de dediko-dulara alışır ve kulak vermez olursun. Sen yalnız Efendi-mizin ilgisini kaybedip de gözden düşmemeye çalış.”

“Bugün Efendimiz bana, *Seninle bu akşam yemeğini gül bahçesindeki kameriye-nin altında yiyeceğiz. Güneş batarken seni orada bulayım, dedi.*”

“Çok güzel, yavrum! Böyle bir iltifata mazhar olmak senin için ne büyük bir saadettir! Hiç korkma, arkanda ben

varım. Seni her zaman takip eder ve her türlü fenalıklardan korumaya çalışırım.”

“Bana şu gül bahçesindeki kameriyeyi gösterir misiniz?”

“Hakkın var, orasını sen kendi kendine katiyen bulamazsın. Benimle gel, büyük havuzun sol tarafındaki çamların arasından geçip gül bahçesine gidelim. Bizi kimse görmesin. Akşamüstü oraya giderken de şimdi göstereceğim yolu takip edersin, kimse şüphelenmez.”

Melihat, Cevdet Bey’in elini sıkarak, “Babacığım,” dedi, “Hünkâr’la benim kameriye altında yemek yediğimizi görürlerse ne olur?”

“Hiç, ne olacak! Seni kıskanır ve sinirlendirmek için bir sürü lüzumsuz dedikodu çıkarırlar.”

“Bu dedikodular Hünkâr’ın kulağına da gitmez mi?”

“O böyle şeylere metelik vermez; bilakis hoşuna gider.”

“Bu da hoşla gidecek bir şey mi, baba?”

“Yavrum, senin saray entrikalarına aklın ermez! Efendimiz sarayda hiç kimsenin sıkı fıkı görüşmesinden, yekdiğeriyle samimi olmasından memnun olmaz. Bu sebeple maiyetinde hizmetçi kadın erkek herkesin diğerlerine karşılıklı ve düşmanlığı vardır. Herkes birbirinin izini takip etmekle görevli gibidir. Bu ruh hali, saraydaki iç düzeni ve asayişini sağlayan tek kuraldır! Bu yüzden, yavrum, sen de burada bulunduğun müddetçe böyle hareket edeceksin! Sana samimi görünenlerin fikir ve sevgilerine asla inanmayacaksın! Düşüncelerini hiç kimseye söylememeye çalışacaksın. Hatta Hünkâr’a bile bunun hakkında, ne lehte ne aleyhte lüzumsuz sözler söylememeye dikkat ede-

ceksin! Çünkü Efendimizin en fazla sevdikleri, en çok şüphe ettiği kimselerdir!”

Melahat bu sözleri merakla dinliyordu.

Bu esnada, bulundukları odanın kapısı önünde ayak sesine benzeyen bir çıtırtı oldu. Cevdet Bey şüphelenerek hemen kapıyı açtı, uzun ve تنها koridorda ayağının ucuy-la kuş gibi sekerek yürüyen bir kadın gördü ve tanıdı.

“Nazikter... Efendimizin en çok sevdiği kızlardan biri.”

Melahat masanın önüne oturdu. Benzi sapsarı olmuştu.

“Baba,” dedi, “işte ben en ziyade bu kızdan korkuyorum!”

GÜL BAHÇESİNDE PADİŞAH’LA YEMEK

Melahat, guruptan az evvel, babasının gösterdiği gizli yoldan, kimselere görünmeden gül bahçesindeki kameriyeye gitmişti.

Genç kızın kalbi hızla çarpıyordu. O, sarayda bulunduğu şu birkaç gün içinde Abdülhamit’in ne kadar baskıcı ve vesveseli bir hükümdar olduğunu anlamıştı.

Gül bahçesindeki kameriyenin altında otururken kendisinin çok talihli bir kız olduğunu düşünerek seviniyordu.

Öyle ya, Yıldız Sarayı’nda yüzlerce saraylı kadın vardı. Ayrıca güzelliğiyle bilinen gözdeleler de Hünkâr’ın etrafında pervane gibi dolaşıp kendilerini beğendirmeye ve efendilerinin ilgisini kazanmak için saray içinde yekdiğeri aleyhinde bin türlü fırladıklar çevirmeye çalışıyorlardı.

Bu nihayetsiz dedikodular ve entrikalar içinde Padişah’ın yalnız Melahat ile meşgul olması, elbette genç kızın

gururunu okşayacak bir hadiseydi.

Melahat, güller arasında tatlı hülyalar ve düşüncelerle gurubu seyrederken, birdenbire ensesinde bir erkek elinin dolaştığını hissederek korktu.

Başını arkaya çevirdiği zaman Padişah'ı gördü ve yerinden fırlayarak ona olan sevgisini belli etmek istedi.

Abdülhamit, genç kızın oturduğu yerden kalkmasına engel oldu.

“Hiç kımıldama, yavrum!” dedi. “Seninle beraber, güneşin denizde nasıl yıkandığını görelim.”

Melahat, Padişah'ın mizaç ve tabiatını yeni öğreniyordu. Fazla bir şey söyleyemedi. Abdülhamit, gün doğumundan ziyade gurubu izlemekten hoşlanır ve ekseriya güneş batmadan evvel bu kameriyenin altına gelerek yarım saat kadar otururdu.

Başını Melahat'ın omzuna dayadı.

“Bak,” dedi, “güneş denize dalarken çevresinde ne kadar cazip ve şairane manzaralar oluşuyor. Söyle bakayım, sen de benim gibi gurubu sever misin?”

“Evet, cariyeniz de gurubu çok sever.”

“Şimdi daha ziyade gözüme girdin, Melahat! Ben sevdiğim kadının zevk ve hislerinin kendi zevk ve hislerime uygun olmasını çok arzu ederim. Kaç gündür hep seni gözlemliyorum. Daima benim hoşlandığım şeylerden zevk alıyorsun; hatta benim sevdiğim yemekleri senin de çok sevdiğini görüyorum. Bundan dolayı çok memnunum. Eğer gurubu sevmeyip de gün doğumundan hoşlanmış olsaydın derhal gözümünden düşecektin! Ben hiçbir zaman yeni doğan, yeni vücut bulan şeylerden hoşlanmam. İsterim ki

her şey benim gözümün önünde gurup etsin! Gözlerimin önünde sönen ve eriyen şeyleri izlemek biraz hazin de olsa, doğan ve yükselen maddeleri izlemek kadar tehlikeli değildir.”

Abdülhamit bu esnada, Melahat’ın yanına oturmuştu. Hemen elinin altındaki sarı kayısı güllerinden bir tane kopardı ve genç kızın göğsüne taktı.

“Bu gül, pembe göğsün üstünde ne güzel ve ne muhteşem bir manzara arz ediyor. Şu sevimli çiçek, senin zarif ve pembe göğsünde bir saat kalabilmek için bütün hayatının sönmesinden şikâyet etmeyecektir. İnsan bile bazen bir saatlik saadet için bütün ömrünü feda edebilir, öyle değil mi?”

Melahat gözlerinin içiyle güldü, bir cevap vermedi. Genç kız, Padişah’ın bu sözlerinden fevkalade duygulanmıştı.

Abdülhamit bu işvebaz kızın tavırlarından çok hoşlanıyordu.

Ortalık biraz daha karardı. İnsanın beynini afyon içmişçesine uyuşturan keskin gül kokuları içinde mest olan Melahat, Padişah’ın kucağına yattı.

Muhteris Hükümdar, başı göğsünün üstüne düşen bu dilberi kuvvetli kollarıyla sıktı ve pembe vücudunu vahşi dişleriyle gül yaprakları koparır gibi öpmeye ve didikle-meye başladı.

“Kız, sen ne güzelsin! Kız, sen ne sevimli bir meleksin!”

Ve sonra, titreyen kollarının kuvveti kesildi. Çarpan dişlerini gıcırdatarak birdenbire semaya doğru haykırdı:

“Allahım! Sen bu melekleri, erkek kullarını çıldırtmak

için mi yarattın?"

Bir ayak sesi sessizliği yok etti. Gül fidanlarının arasından siyah bir baş göründü.

"Yemek hazırdır Efendimiz, ferman buyurulursa buraya getireyim."

"Cafer... Sen misin?"

"Kölenizim, Sultanım!"

Abdülhamit, sevgilisine sordu:

"Burada yemek yemek çok hoş olacak, değil mi?"

"Cariyeniz, arzuyu şahanelerine tabidir."

Padişah yorgun bir sesle Haremağası'na cevap verdi:

"Kimse görmeden yemek tablasını buraya getir. Eski şarabı da unutma!"

FEHİM PAŞA, MELAHAT'İ GÖRÜNCE

Ertesi sabah, Melahat babasının Yıldız'daki yazı odasında otururken kapı açıldı ve içeriye kısa boylu, tıknaz, esmer bir adam girdi.

Cevdet Bey derhal yerinden kalkıp, "Vay, Paşam! Siz buralara gelir misiniz?" diyerek onu karşıladı ve yer gösterdi.

Bu adam Abdülhamit'in en sadık hafiyelerinden Fehim Paşa'ydı.

Abdülhamit o günlerde Fehim Paşa'ya mühim bir iş vermişti. Beyoğlu'nda birkaç Türk gencinin bazı mahallere Padişah aleyhinde beyannameler yapıştırması üzerine, meselenin gayet gizli bir surette takip edilmesi ve araştırılması

görevi Fehim Paşa'ya havale edilmişti.

Beyanname meselesinden Cevdet Bey'in de haberi vardı. Padişah bu husustaki endişesinden ona da bahsetmişti.

Cevdet Bey, Fehim Paşa'ya sordu:

"Hayırlı bir netice elde edebildiniz mi?"

"Mümkün değil."

"Efendimiz bu işi çok merak ediyorlar."

"Size fazla açıklama yaptı mı?"

"Her şeyden haberim var. Hatta bu sabah da sarayın kapılarından birinde aynı beyannamelerden bulmuşlar."

Fehim Paşa gözlerini açarak haykırdı:

"Vay alçaklar! Buraya kadar el uzatmaya cesaret ha!"

"Evet Paşam... Biz de hayretler içinde kaldık."

"Mesele, Zat-ı Şahane'ye bildirildi mi?"

"Hayır."

"Ne duruyorsunuz?"

"İzzet Paşa'yı bekliyoruz."

"Niçin? Vakit geçirmek caiz değil."

"Efendim, İzzet Paşa'nın hanesine de aynı beyannamelerden yapıştırmışlar. Telgrafla az evvel haber verdi ve biz de kendisine buradaki olayı söyledik. Kendisi gelinceye kadar Hünkâr'a hiçbir şey bildirilmemesini emir buyurdular. Zaten meseleyi Zat-ı Şahane'ye arz etmeye kimsenin cesareti yok ki."

"Siz çok tabansızsınız doğrusu. Benim dairemde böyle bir hadise olsa derhal arz ederdim."

"Sizin dairenizde de oldu ve derhal Padişah'a arz ettiniz. Fakat hâlâ olumlu bir sonuç elde edemediniz!"

Fehim Paşa, Cevdet Bey'in kulağına eğildi.

"Azizim," dedi, "saray geleneğini ve özellikle Zat-ı Şahane'nin tabiatını bilmiyor gibi davranıyorsunuz! Bu gibi işleri daima uzatmak ve Efendimizin gözünde büyütme lazım, öyle değil mi?"

Cevdet Bey uzun, siyah dişlerini göstererek sırıttı.

"Hakkınız var, Paşam! Allah zekânınızı artırsın."

Fehim Paşa ciddi bir tavırla sigarasını yaktı.

"Ben Beyoğlu mutasarrıfı bulundukça, Efendimiz aleyhinde en ufak bir hareketin bile baş göstermesine ve büyümesine imkân yoktur. Ancak mevkimizi güçlendirmek için bu gibi meseleleri daima Zat-ı Şahane'nin gözünde büyütme ve ilgiyi artırmaya çalışmalıyız. Mamafih, size bunlardan bahsetmek küstahlıktır. Siz bu işlerin üstadısınız!"

Bu esnada içeriye bir haremağası girdi ve Fehim Paşa'ya hitaben, "Paşa hazretleri! Efendimizi teşrifinizden haberdar ettim. Sizi bekliyorlar," dedi.

Fehim Paşa sigarasını söndürdü ve odanın köşesinde resimli mecmuaları karıştırmakla meşgul olan Melahat'e seslendi:

"Allahaısmarladık, küçük hanım!"

Melahat yerinden kımıldamadı. Sadece başını çevirdi.

"Güle güle efendim."

Fehim Paşa ince, kıvrık bıyıklarını bükerek, "Cevdet Bey," dedi, "ben huzura gidiyorum, dönüşte tekrar uğrayım."

Fehim Paşa odadan çıkar çıkmaz, Melahat, Cevdet Bey'in yanına koştu ve sordu:

"Baba? Siz de bu fikirde misiniz?"

“Bir daha bu gibi sözlerle ilgilendiğini görmek istemem. Burada konuşulan şeyleri işitmemiş gibi yapacaksın, anladın mı?”

Melahat, önemli şeyler söylemek isteyip de söylemeye cesaret edemeyen kimseler gibi dudaklarını ısırarak, bir müddet ağzını açmadan hızlı hızlı soludu. Sonra, “Peki, baba!” dedi, “merak etmeyiniz! Kimseye bir şey söylemem.”

Cevdet Bey başını önüne eğmiş, Padişah’a hitaben yeni bir jurnal yazmaya başlamıştı.

Genç kız onun yanından ayrıldı ve doğruca odasına gitti.

BİRİNCİ TUZAK: FEHİM PAŞA’NIN TALİMATI

“Aman Nazikter, şu pencereyi aç! Huzurda çok bunaldım, biraz hava alayım.”

“Ne var? Dünden beri Hünkâr’ın şiddetinden yanına varılmıyor gene.”

“Offf! Üzerime fenalık geldi. Şimdi düşüp bayılacağım. Çabuk bana bir bardak soğuk su ver!”

Fehim Paşa, Abdülhamit’in huzurundan çıkınca doğruca Nazikter’in odasına gitmişti.

Padişah, beyanname meselesine çok önem vermiş ve Fehim Paşa’yı fazla sıkıştırmıştı.

Nazikter’in hiçbir şeyden haberi yoktu. Fehim Paşa’nın çok gizli olarak münasebette bulunduğu bu güzel Çerkez kızının, Padişah’a sadakati olduğu kadar Fehim Paşa’ya da sevgisi vardı.

Nazikter'i Adapazarı'ndan getirip saraya sokan Fehim Paşa'ydı. Fakat Nazikter üç dört sene zarfında o kadar güzelleşmiş, o derece şakrak ve cazibeli bir kız olmuştu ki, Pa-dişah'a en yakın ve en ünlü gözdelere biri haline gelmişti.

Nazikter, son zamanlarda elde ettiği bu yüksek mevkinin şerefini korumaya çalışmakla beraber, eski efendisi olan Fehim Paşa'yı da unutmuyor ve onun gizli ziyaretlerini hoş görüyordu.

Fehim Paşa biraz dinlenmiş ve asabiyeti geçmişti. Nazikter'i yanına oturttu ve çenesini okşayarak, "Nazikter," dedi, "sana bir şey söyleyeceğim, fakat kızmayacaksın!"

"Peki, söyleyiniz."

"Aynı zamanda senin yardımını da isteyeceğim. Bunu bana vaat et bakayım!"

"Olmayacak bir şeyse, nasıl vaat edeyim?"

"Hayır, çok kolay bir şey, fakat senin elinde."

"O halde söz veriyorum, söyleyiniz!"

Fehim Paşa, Çerkez güzelinin elini sıkarak yalvarmaya başladı:

"Sen benim ilk göz ağrısın, Nazikter! Seni katiyen unutmayacağım. Fakat sen benden ziyade Hünkâr'ınsın. Efendimize hıyanet etmek, onun sevdiği bir kıza el uzatmak istemem. Bunun için senden bir ricam var. Muhakkak yapacaksın, değil mi?"

"Beni merakta bırakmayınız, sizin için elimden gelen şeyi ardıma koyar mıyım? Çabuk söyleyin!"

"A canım, önemli bir şey değil, vallahi senin elinde... Hani şu Cevdet Bey yok mu?"

“Evet?”

“İşte, onun kızını...”

“Melahat’i mi?”

“Evet. Bu sabah babasının odasında gördüm. Elbet sen de görmüşsündür. Aman ne şeker şey, Nazikterciğim! Aman ne kaymak şey!”

“Çok mu hoşunuza gitti?”

“Vallahi bayıldım o kıza ben.”

Nazikter, gayet şeytan ve akıllı bir kızdı. Fehim Paşa’nın, Melahat’ın dört beş günden beri saraya yerleştiğinden haberi olmadığını anlamıştı.

Melahat, Yıldız’a geldiği günden beri bütün gözdeler tarafından kıskanılan bir kız olmuştu. Fakat onu en çok Nazikter kıskanıyordu. Beş günden beri Padişah tarafından bir defa bile aranmamıştı.

Sabah kahvaltısını bizzat götürdüğü halde Hünkâr onun yüzüne bile bakmamış ve o sıra huzurunda el pençe divan duran Cafer Ağ’a’ya, “Çabuk bana Melahat’i çağır!” diye emretmişti.

Nazikter, kahvaltı tepsisini masanın üstüne bırakıp huzurdan çıktığı zaman hiddetinden titremeye başlamış ve odasına güçlkle yetişerek baygın bir halde yatağa düşmüştü. Melahat’i bu derecede kıskanıyordu.

Fehim Paşa’nın sözlerinden istifade etmeyi düşünen Nazikter, derhal kafasının içinde bir plan çizmişti.

“Paşam, sen üzülme!” dedi, “Ben onunla birkaç gün içinde sıkı fıkı görüşür, samimi olurum.”

“Sonra?”

“Sonrası malum, a canım! Bir gün onu da sizi de aynı

saatte odama davet ederim. Birbirinizle tanışsınız!”

“Bu yeterli bir plan değil.”

“Niçin? Daha ne istiyorsunuz?”

“O kadar tanışıklığımız var.”

“Nereden?”

“Söyledim ya, sabahleyin babası tanıştırdı. Fakat o çok yezit ve fettan bir şey. Başını kaldırıp da yüzüme bile bakmadı. Fena halde sinirlendim.”

“Peki, ne yapmalı?”

“Bu soruya lüzum var mı? Onunla dostluğu ilerletir ve bir sırasını getirerek benim kendisini çok beğendiğimden bahsedersin, anladın mı?”

ABDÜLHAMİT’İN İKİNCİ BAŞKÂTİBİ

ARAP İZZET PAŞA’NIN AÇIKLAMASI

“Bu gece gene korkulu bir rüya gördüm, İzzet! Galiba fena haberler var.”

“Zat-ı Şahanelerini endişeye düşürecek derecede önemli hiçbir şey yoktur, Padişahım!”

“Fehim’in takip ettiği meseleden de henüz olumlu bir sonuç elde edilemedi. Bu işin altından bir çapanoğlu çıkmaz mı?”

“Efendimize doğrusunu söylemek lazım gelirse, diyeceğim ki, bu işte içeriden bir parmak var.”

“Nereden keşfettin?”

“Bu sabah da bir fakirhane kapısında aynı beyanname-den bulduk.”

Padişah kaşlarını çatarak düşünmeye başladı.

“Şuraya buraya yapıştırılan bu tehdit niteliğindeki beyannameler açıkça gösteriyor ki İstanbul’da aleyhimizde çalışan kuvvetli bir teşkilat vardır.”

“Bendeniz de aynı kanaatteyim.”

“Hainleri acilen yakalayıp kafalarını ezmeliyiz, anlıyor musun?”

İzzet Paşa bir müddet yere baktı ve sustu. Padişah odanın içinde geziniyordu.

“Sana soruyorum, İzzet! Bu cüretkârların kimliği derhal meydana çıkarılmalıdır. Bu irademi Dahiliye Nazırı’na da hemen bildir. Bütün işlerini bıraksın ve bu önemli meseleyle meşgul olsun.”

“Başüstüne, Sultanım! Yüksek emirlerinizi şimdi bizzat bildiririm.”

“Lafı ayağa düşürmeyiniz. Mesele gayet gizli tutulsun. Ha, az kaldı unutuyordum... Sen demin içeriden bir paraktan bahsettin, ne demek istiyordun?”

“Efendimiz, sarayda Zat-ı Şahanelerine ihanet etme düşüncesinde bulunan bir düşman elinin varlığından eminim.”

“Hele, hele... Söyle! Senin bir bildiğin var!”

“Sadece bir şüphe, Sultanım!”

Padişah sağ elinin iki parmağını uzatarak hiddetle bığdı:

“Şimdi gözlerini oyarım! Şu dilinin altındaki baklayı çıkar bakayım!”

İzzet Paşa, Abdülhamit’in evhamını arttıran anlamlı bir tavırla, “Dışarıdaki dedikodulara inanmak lazım gelirse,

hepimizin hayatı tehlikeydedir. İstanbul'da Zat-ı Şahaneleri aleyhinde gizli bir komite kurulmuş. Bu mesele etrafında yapılan araştırmalara göre, bu komite günden güne üyelerini de faaliyetlerini de artırıyormuş," dedi.

"Zaptiye ve Dahiliye Nazırlarıyla polis idaresi uyuyorlar mı?"

"Geceli gündüzlü çalışıyorlar, fakat..."

"Fakat bir halt edemiyorlar, değil mi?"

"Şu resme bakılırsa, teşkilatın çok gizli tutulduğu ortaya çıkıyor!"

Padişah elini masaya vurarak tekrar bağırdı:

"Ne yapacaklarmış, bana onu söyle!"

"Sarayda bir kadın elde etmeye çalışıyorlarmış."

"Bu kadınla ne iş görecekler?"

"Efendimizin yatak odalarına bir bomba koyacaklarmış."

Padişah, bomba kelimesini duyar duymaz, bir çekirge gibi yerinden fırladı.

"Sus, sus!" diyerek İzzet Paşa'yı göğsünden yakaladı. "Alçaklar! Hepiniz uyuyorsunuz! Bana bomba atmaya cüret edecek bu nankör kadının derhal kafasını koparmalıyım! Anlıyor musun? Şimdi, şimdi! Haydi, koş! Kimseye haber vermeden işe başla!"

Abdülhamit'in gözleri hiddetinden dışarıya fırlamış gibiydi. Asabiyetinden elleri titriyordu. İzzet Paşa, Abdülhamit'i sakinleştirmeye çalışarak, "Müsterih olunuz Sultanım!" dedi. "Bunu yapmak kolay bir iş değildir. Sizin maiyetinizde Efendimize hıyanet edecek bir fert düşünülemez."

"Herif, demin bana sarayda böyle bir parmağın varlı-

ğından emin olduğundan bahseden sen değil miydin?”

“Bendeniz, Efendimize dışarıdaki söylentileri aktardım. Tedbirli bulunmak şüphesiz hayırlıdır.”

“Eyvah! Demek ki dışarıdaki kanaat, benim böyle bir tehlikeye maruz kaldığım merkezinde, öyle mi?”

Padişah, İzzet Paşa’nın üzerine yürüdü.

“Haydi, çekil karşımdan. Bu iş hakkında iyi bir haber getirinceye kadar gözüme görünme!”

CEVDET BEY’İN JURNALI

Abdülhamit, elinde tuttuğu uzun bir jurnalın şu satırlarını tekrar okumaya başladı:

Ve nihayet bir gün, Efendimize suikast cüretini göstermesi pek muhtemel olan bu gizli teşkilatı bir an evvel meydana çıkarmak ve kurucularını ortadan kaldırmak...

Kâğıdı avucunun içinde sıkı.

“Cevdet çok doğru söylüyor. Bu hainleri bir an evvel bulup kafalarını ezmeli,” diye kendi kendine söylendi.

Padişah’ın Cevdet Bey’e fevkalade güveni vardı. Abdülhamit, İzzet ve Fehim Paşaların sadakatinden emin olmakla beraber, onların her şeyi abarttıklarından emindi. Fakat kalemî çok kuvvetli olan Cevdet Bey’in şimdiye kadar verdiği jurnaller hiç de boş ve mânâsız şeyler değildi. Cevdet Bey ne yazarsa, Padişah onun doğruluğuna inanır ve derhal o işin icabına bakardı. Saray dışındaki inzibat ve asayişin

devlet adamları ve memurları tarafından temin edileceğinden şüphesi yoktu. Abdülhamit'in en büyük düşünce ve endişesi, saray içinde kendi şahsını ilgilendiren dedikodulardı.

Özellikle İzzet Paşa'nın ihbarı onu büsbütün çileden çıkarmıştı.

Hakikaten günün birinde yatak odasına bir bomba koyacak olsalar, Padişah'ın hali ne olurdu? Abdülhamit yalnız bunu, kendi hayatını düşünüyor ve gözüne uyku girmiyordu.

Bir haremağası ile Cevdet Bey'i çağırttı. Cevdet Bey, Padişah'ın bütün sırlarını bilirdi. Abdülhamit ancak onunla fikir alışverişi yaptığı zaman teselli olur ve birkaç saat rahat uyku uyuyabilirdi.

Huzura girdiği zaman Cevdet Bey evvela Padişah'a bakar, yüzündeki hatların mânâsına göre konuşmaya girişirdi. Bu defa Padişah asabi adımlarla odanın içinde geziyordu. Cevdet Bey gözünün ucuyla Hünkâr'ı incelemek fırsatını bulmuştu.

Abdülhamit, Cevdet Bey'e meselenin vahameti hakkında birçok söz söyledikten sonra, bu sadık ve kurnaz kölesine hitaben, "Cevdet! Bana karşı göstermiş olduğun sadakat ve fedakârlığa memnun oldum. Yazdıklarının hepsi doğru, güzel... Meselenin şiddetle takibini emrettim. Beyanname neşrederek halkı kışkırtmaya cesaret edenlerin herhalde cezaları verilecektir. Fakat sarayda bu tehlikenin önüne nasıl geçmeli? Cevdet! Hele bir defa da bu işi sen düşün bakalım!" dedi.

Cevdet Bey, Padişah'ın gözünde büyüttüğü bu mesele-

nin halledilmesinin mümkün olduğunu ima ederek cevap verdi:

“Efendimiz, merak buyurmayınız! Sarayda Zat-ı Şahaneleri uğrunda ölmeyi şeref bilenler az değildir. Her türlü olasılığı düşünerek muhtelif cephelerde önlem almak doğru olur kanaatindeyim.”

“Ne yapmak lazımsa söyle, Cevdet!”

“Efendimiz, İzzet Paşa’ya sarayın gözü kulağı olmasını ferman buyurmuşsunuz! O da bütün kızları Başmabeyinci kulunuzla sıkıştırıp duruyor. Halbuki bu işi ayağa düşürmeden takip etmek daha uygun değil midir, Sultanım?”

“Hiç kimsenin fikir ve kararları, akıl ve mantığıma seninkiler kadar uygun gelmiyor. Sen olayı uzaktan gören ve bütünüyle değerlendiren gayet akıllı bir adamsın, Cevdet! Gidince İzzet’e söyle, ortalığı karıştırmasın. Kimden şüpheleniyorsa bana haber versin. Sana gelince; bu hususta ne tedbir düşünüyorsan açıkça söyle bakayım!”

Cevdet Bey, Padişah’ın ona duyduğu güven ve sevgiden cesaret aldı.

“Ferman buyurulursa, saraylılar arasında bu işi araştırması için Melahat’e talimat verelim.”

Bu teklif Hünkâr’ın hoşuna gitmişti.

“Melahat’i çağırınız, gelsin!” dedi.

ABDÜLHAMİT’TEN MELAHAT’E TALİMAT

“Seni bir iki günden beri göremiyordum. Nasılsın bakayım?”

“Ömrü şahanenize dua ediyorum, Efendimiz!”

“Seninle biraz gizli olarak görüşmek istiyorum. Babanın meşgul olduğu bazı önemli meseleler var, fakat bunlar hakkında ağzından bir kelime bile kaçırmayacaksın!”

Cevdet Bey söze karışmak fırsatını bularak, “Hiç merak buyurmayınız, Efendimiz! Melahat gayet ketumdur,” dedi.

Abdülhamit, Cevdet Bey’e hitap etti:

“Sen bizi yalnız bırak, Cevdet! Ben Melahat’e talimat vereceğim.”

Cevdet Bey huzuru hümayundan memnuniyetle çıkıp doğruca dairesine gitti.

Padişah, Melahat’i görünce gevşemiş, hiddeti geçmişti.

Abdülhamit’in çok garip ve değişken bir ruhu vardı. Bir günü diğer gününe, bir saati diğer saatine uymazdı. En ziyade güvendiği bir adamla görüşürken veya en çok ilgi gösterdiği bir kızı sever ve okşarken, ilgi ve sevgisi o saate, o dakikaya has kalırdı.

Abdülhamit’in kalbi esrarengiz bir kutuya benzerdi. Onun içinde muhabbet, kin ve ihtiras vardı. Fakat tüm bunların üstünde bir şey daha vardı: korku!

O her zaman ve her şeyden korktuğu için kimseye tam anlamıyla güvenemez ve kimseyi candan sevemezdi.

Melahat saraya yeni girdiği için saray entrikalarını henüz öğrenememişti. Padişah bu düşünceyle Melahat’e daha fazla iltifat ediyor ve onun zekâsından faydalanmak imkânını arıyordu.

“Melahat!” dedi. “Kaç günden beri sarayda dikkat çekici hiçbir şey işitmedin mi?”

“Hayır, bir şey işitmedim.”

“Saraylılarla konuşmuyor musun?”

“Konuşuyorum, Efendimiz! Fakat onlar bana karşılar.”

“Sana karşılar mı?”

“Çok soğuk duruyorlar. İmkân bulsalar gözlerimi oyacaklar âdeta.”

Padişah, Melahat’ın hal ve tavrından o kadar hoşlanıyordu ki, en ufak bir sebepten dolayı rahatsız olmasını istemiyordu. Melahat’i dizinin yanına oturtarak bir çocuk gibi okşamaya başlamıştı.

“Senin o güzel gözlerine yan bakanın canını derhal cehenneme gönderirim. Yavrum, söyle bana, seni cidden rahatsız edenler var mı?”

“Kadınlar arasında bazı kıskançlıklar olur, Efendimiz.”

“Yalnız kıskançlık mı?”

“Evet.”

“Onun önemi yok. Başka bir şey varsa söyle. Korkma!”

“Hayır, bir şey yok, dünya cennetinde yaşayan mesut ve bahtiyar bir cariyenizim!”

Abdülhamit, kolunu genç kızın boynuna doladı.

“Benimle konuşurken daima önüne bakıyorsun. Bunu sana tembih mi ettiler, yoksa hakikaten utanıyor musun?”

Melahat utanarak güldü.

Padişah, genç kızı kollarının arasında sıkıştırıp öperken, aynı zamanda da onun zekâsından ve yeniliğinden faydalanmanın şekillerini düşünüyordu. Melahat’e bu işleri kısım anlatacak olursa, acaba Melahat bu sırrı gizli tutabilecek miydi? Herhalde Melahat’ın tahsil ve zekâsı, bu gibi işleri başarabilmesi için yeterliydi.

Padişah konuyu açtı.

“Melahat!” dedi. “Sarayımda bana fenalık yapmayı dü-

şünen bazı kadınlar varmış. Bunları gizlice öğrenip bana haber verebilir misin?”

Padişah'ın teklifinden cesaret alan Melahat, sarayda duydukları hakkında Hünkâr'ı aydınlatmak istemişti. Genç kız düşünüyordu.

Padişah tekrar etti.

“Yavrum, bana fenalık yapmak isteyen kimseler hakkında duyduğun bir şey varsa, bana söylemekte tereddüt etme. Seni ödüllendiririm.”

“Duyduğum bir şey yok. Fakat mademki bu hususta meşgul olmamı emrediyorsunuz, herhalde Efendimize bir iki güne kadar önemli haberler vereceğimi zannediyorum.”

Padişah, Melahat'ın bu sözlerinden şüphelendi.

“Sen herhalde bir şeyler biliyorsun, Melahat!”

“Bildiğim bir şeyi Efendimizden gizlemeyi kendim için bir hıyanet addederim.”

“Aferin! İşte şimdi biraz daha gözüme girdin. Seni çok sevdiğimden midir bilmem, her sözün hoşuma gidiyor. Sarayda bana dair ne işitirsen hemen haber vermeli, hatta bir dakika bile gecikmemelisin!”

“Geldiğim günden beri cariyenizi çok kıskanıyorlar. Henüz hiç kimse ile samimi olmadım. Kimin ne düşündüğünü ve ne yaptığını bilmiyorum. Ancak bazı kızların hal tavrını bugünlerde pek şüpheli bulduğum için onları emriniz üzerine takip edeceğim.”

“Çok âlâ. Yalnız şu şüphelerin hakkında bana biraz bilgi ver bakayım!”

“Hemen hemen istisnasız denecek derecede, bütün kadınefendiler ve kızlar geldiğim günden beri cariyenize deh-

şetli düşman oldular.”

“Bu bir kıskançlıktan ibarettir. Sen bunlara kulak asma ve hemen bana işittiklerini haber ver. Yalnız dikkat et ki kimse bir şey hissetmesin, anladın mı?”

Abdülhamit, birden aklına bir şey gelmiş gibi yerinden kalkarak yazı masasının önüne gitti ve masa üzerinde duran demir bir gülleyi Melahat’a gösterdi.

“Sana böyle bir bomba verseler atabilir misin?”

Melahat, Padişah’ın bu soruyu neden sorduğunu anlamamıştı. Hünkâr’ın gözüne daha fazla girebilmek için olumlu bir cevap verdi.

“Zannederim ki atabilirim!”

Abdülhamit birdenbire gözlerini açarak sordu:

“Senin gibi ince, zarif bir kız böyle bir bombayı nasıl eline alabilir?”

Melahat, Padişah’ın huzurunda onun vesvesesini artıracak büyük bir pot kırdığını anlayarak masumane bir tavırla ilave etti:

“Efendimiz irade buyurursanız *hayır, atamam*, diye itiraz etmek haddim midir? Sonunda şahsım için bir ölüm tehlikesi de olsa, Efendimizin uğrunda ölmeyi büyük bir şeref addederim.”

“İşte bu cevap da hoşuma gitti. Gittikçe gözüme giriyorsun, Melahat! Gel bakayım, şöyle yanıma otur! Bak yanakların ne kadar kızarmış. Hâlâ o ilk günkü sıkılganlığın üzerinde! Ne oluyorsun? Sana kaç defa söyledim. Serbest ol! Sen cahil bir kız değilsin. Söylediğin şu düzgün sözleri mabeyinci efendiler işitseler, seni belki onlar da kıskanırlardı.”

Padişah, genç kızın pembe yanaklarını okşarken, bir-

denbire Cafer Ağa telâşla huzura girdi ve yerlere kadar eğilerek Hünkâr'a özürlerini ilettikten sonra, "Kölenizi mazur görünüz, Sultanım," dedi. "Bugün sarayda yemek yiyenlerden birçokları zehirlendikleri halde bu esrarengiz hadiseyi Efendimizden saklıyorlar!"

Haremağası'nın verdiği bu haber üzerine Padişah o andan itibaren yemek yememeye başladı.

Gerçekten o gün sarayda yemek yiyenlerden birkaçı zehirlenmişti. Fakat mesele ne Haremağası'nın gösterdiği kadar önemli, ne de Padişah'ın kuruntu ettiği kadar tehlikeliydi. Kalaysız bakır bir kazanda üzüm hoşafı pişirmişlerdi. Yapılan muayene neticesinde yemeklerde zehir namına bir şey görülmediği saray hekimleri tarafından tespit edilmişti.

Muayene sırası üzüm hoşafına gelince, kazanın kalaysız olduğu anlaşılmış ve zehirlenenlerin fazla hoşaf içtikleri ortaya çıkmıştı.

Meseleyi, İkinci Kâtip İzzet Paşa ile Başmabeyinci birlik olup Abdülhamit'e arz etmişlerdi. Padişah, hayatını ilgilendiren meselelerde pek titiz ve şiddetli davranırdı. Bu güvencelere de inanmamıştı. Akşamları gözünün önünde kaynamış çayla kuru gevrek ve kutular içinde getirilmiş tereyağı yiyordu artık.

Abdülhamit, ruhunu daimi bir ıstırap içinde bırakan bu tehlikeli vaziyete son vermek istiyordu. Hünkâr'ın, sebeplerini ve faillerini keşfedemediği bu gibi hadiselerde fikrinden ve ilminden yararlandığı bir adamı vardı: Ebülhüda!

Padişah, Şeyh Ebülhüda'nın kerametine inanmıştı. O'nun bütün dediklerine inanırdı.

Ebülhüda, evvelce Şam'da devecilik eden cahil bir Arap iken nasıl olduysa İstanbul'a gelerek Padişah'a rastlamış ve gün geçtikçe Abdülhamit'in güven ve ilgisini kazanarak sarayın en nüfuzlu şahsiyetlerinden biri olmuştu.

Padişah, gece alaturka saat iki raddelerinde bu keramet sahibini huzuruna çağırmıştı.

O günlerde saray dahili ve haricinde meydana gelen siyasi ve hususi bütün hadiseleri adamları vasıtasıyla takip ettirip araştıran bu Arap sihirbazı, Padişah'a karşı daima hazırlıklı bulunurdu.

Huzura girdiği zaman, Hünkâr'a bağlılığını bildirir bildirmez uzun ve iri taneli tespihini cebinden çıkarmış ve Padişah'ın kendisine söz söylemesine meydan vermeden, "Allah, Allah..." diyerek gayet garip tavırlarla okuyup üfle-meye başlamıştı. Ebülhüda'nın gözleri kapalıydı. O, cinler ve perilerle sohbete başlamıştı.

"Ya huddam! Ya huddam! Ya huddam!" diye üç defa bağırdı. Şeyh Efendi, kendisine hizmet eden cin taifesini davet ediyordu.

Abdülhamit cinlerden çok korkardı. Ebülhüda'ya saygıda kusur edecek olursa, cinlerin kendisini çarpacağını zannederdi.

Yavaşça Ebülhüda'nın koluna girdi ve onu kenarda duran geniş bir koltuğa oturttu. Kendisine bu geç vakitte niçin huzura çağrıldığını anlatmak istemişti. Ebülhüda göz kapaklarını kaldırdı ve korkunç nazarlarını Hünkâr'a dikerek, "Cinler şimdi hepsini bana söyleyecekler. Boşuna yorulmayınız, Sultanım!" dedi.

"Allah, Allah, Allah..." diye otuz üç tespih daha çektik-

ten sonra Şu kerameti yumurtladı:

“Cinler Şimdi gözümün önüne geldiler. İşte genç bir kız... Mutfakta kimseler yokken kazana gizlice bir Şey atıp kaçtı. O ne? Zehir mi? Vay hain! İsmi ne onun? Nazikter mi? Estağfurullah. Estağfurullah. Bu ne müthiş manzara! Ya huddam, sorunuz o kötü kıza, İslam halifesine bu suikast-tan maksadı nedir?”

Padişah, kendisine en sadık zannettiğı gözdelelerinden Nazikter’in bu ihaneti karşısında dişlerini gıcırdatarak hiddetle yerinden kalktı.

“O lanet olasıcaı Şimdi buraya çağırınız!” diye bağırdı.

Ebülhüda, Padişah’ın gösterdiği Şiddet ve hiddete ehemmiyet vermemiŐ gibi görünerek kerametlerini yumurtlamaya devam etti.

“Velinimetimize nankörlük eden bu kızın arkasında bir kalabalık görüyorum. İşte, Nazikter yine gözümün önüne geldi. Evet, bana hizmette kusur etmeyen cinler haber veriyor ki, bu kız diŐmanlar tarafından tamamıyla elde edilmiştir. İşte, işte kafasını ve kalbinin içini okuyorum. Bu kötü kız kesinlikle fenalık yapmaya karar vermiş.”

Abdülhamit hiddetinden titriyordu.

“Şeyh Efendi, Şu hınzırın arkasındaki kalabalığı da keŐfedin,” diye seslendi.

Ebülhüda tespihini çekti ve bir müddet okuduktan sonra tekrar keramet savurmaya başladı.

“Karanlık, mahzen gibi bir yer. On, on bir, on iki... Evet, tam on iki kişi. Birçoğı genç. Galiba hepsi de okullu. İki kollarında omuzlarına kadar süslü Őeritler var. İşte birisi bağıyor: *Hürriyet isteriz, hürriyet!*”

Abdülhamit çok saygı duyduğu Ebülhüda'nın ağzını kapadı ve "Sus! Artık yeter!" dedi.

Ebülhüda susmuştu. Padişah, avının üzerine saldıran bir kaplan saldırganlığıyla, yanlarında bulunan Cafer Ağa'nın üzerine atıldı.

"Hınzır fellah!" dedi, "Bana her zaman bu kaltağın sadakatinden bahseden sen değil misin? Söyle bana, sarayda, içimizde bu kadar fırladıklar dönüyor da benim neden haberim olmuyor? Alçak köpekler, uyuyor musunuz?"

Zavallı Arap'ın hiçbir şeyden haberi yoktu, bir şeyden haberdar olsa bile, "Ebülhüda hazretlerinin bütün söyledikleri uydurmadır!" diyebilir miydi? Cafer Ağa, Padişah'ın bu sihirbaz herife karşı gösterdiği inanç ve saygının derecesini biliyor ve görüyordu.

Padişah fena halde köpürmüştü.

"Bu kolu şeritli hayaletler kesin Tıbbiye öğrencileri olacak. Nankörler! Bunların kim olduklarını şimdi öğrenmek isterim."

Ebülhüda o sırada izin isteyerek huzurdan çıkmıştı.

Cafer Ağa yere yuvarlanmıştı. Oda kapısının önünde bir yengeç gibi iki büklüm olmuş ve simsiyah yüzü korkudan morarmıştı.

Ebülhüda uzaklaşınca Haremağası eski bir hadiseyi hatırlayarak cesaret buldu ve Hünkâr'a yalvarmaya başladı.

"Ebülhüda hazretleri yalan söylüyor, Sultanım! Bir defa da kulunuzu dinleyiniz."

"Sus, melun! Öyle bir keramet sahibine suç atmak ha?"

Padişah, yerden henüz kalkmayan musahibine bir tekme vurarak, "Kalk, melun!" dedi, "Bütün alçaklık ve iha-

netleri meydana çıkarıp kafalarınızı koparacağım.”

Cafer Ağa yerden kalktı. Elleri ve vücudu korkudan tir tir titriyordu.

Abdülhamit, Haremağası’nı çenesinden tuttu.

“Söyle bakayım, Nazikter’in böyle bir fenaliğe âlet olmasına nasıl meydan verdin?”

“Şey... Efendimiz...”

“Çabuk söyle diyorum, şimdi o habis ruhunu cehenneme göndereceğim!”

Cafer Ağa için bildiğini itiraftan başka kurtuluş yolu yoktu. Metanetini toplayarak cevap verdi:

“Ebülhüda hazretleri, Efendimize yalan söylemişlerdir. Çünkü Nazikter cariyeniz kendisine yüz vermiyor.”

Padişah, Cafer Ağa’nın sözlerine inanırdı. Ebülhüda’nın genç kızlara olan düşkünlüğünü de biliyordu. Fakat Nazikter, Hünkâr’ın çok sevdiği kızlardan biriydi; onu kendi eliyle belki Ebülhüda’ya verebilirdi, lakin kendisinden gizli olarak böyle bir gözdesine Ebülhüda’nın göz koyması Padişah’ın hiddetini yeniden artırmıştı.

“Çabuk bana Nazikter’i getir!” dedi.

Cafer Ağa kapıdan çıkarken Padişah’ın aklına bir şey geldi. Cafer Ağa’yı göndermedi. Haremağası’nın genç kıza yolda talimat vermesi ihtimalini düşünmüştü.

Hünkâr elini vurdu, oda kapısının dışında duran bir başka haremağası içeriye girdi. Abdülhamit onun vasıtasıyla Nazikter’i huzuruna getirtti.

Padişah’ın bu güzel Çerkez kızına ilk sorusu şu oldu:

“Kız, doğru söylemezsen kafanı koparacağım. Ebülhüda ile aranızda bir şey var mı?”

Cafer Ağa'nın cam gibi parlayan gözlerinin akı büyüdü. Genç kıza anlamlı bir bakışla bakarak göz kapaklarını indirdi ve önüne baktı. Yavaşça başını da sallamıştı.

Nazikter bu işaretin mânâsını anlamıştı; kendisini Ebülhüda'dan kıskandıracak bir şey olduğu kesindi.

Çerkez kızı zaten ara sıra kendisine çam sakızı gibi yaşırmakta olan Ebülhüda'nın elinden kurtulmak istiyordu.

"Efendimize bir türlü fırsat bulup arz edemedim. Ebülhüda hazretleri cariyenizi daima taciz eder."

"Ya sen?"

"Cariyenizim... Efendimizden başkasına görünmeme imkân var mıdır?"

"Doğru söyle diyorum, benden gizli olarak onun tekkesine filan gittin mi?"

"Mümkün mü, Sultanım?"

Abdülhamit sakinleşmişti. Onun en ziyade endişe ettiği cihet, kendisine saray içinde bir suikast hazırlanmasıydı. Nazikter'in Ebülhüda hakkındaki sözleri, kurnaz Hünkâr'da yeni bir fikir ve kanaat uyandırmıştı. Kendi kendine, "O halde gizli teşkilatçılar Ebülhüda'yı elde etmişler. Bu yolla sarayda bir şaşırtma hareketi yaparak en sadık adamlarımı gözümünden düşürmeye çalışıyorlar!" diye söylendi.

Cafer Ağa, Nazikter'e Padişah'ın yanına sokulması için gözünün ucuyla işaret verdikten sonra yerlere kadar eğilerek, "Nazikter, Efendimiz için gece gündüz gözyaşı döküyor, Sultanım! Onun Zat-ı Şahanenize hıyanet etmesine ihtimal vermeniz hatırımızdan bile geçmez. Zehir meselesine gelince, bu sırf aşçıların dikkatsizliğinden ileri gelmiş-

tir. Hoşaf kazanının kalaysız olması, birkaç kişinin hastalanmasına sebebiyet vermiştir. Bu her zaman ve her yerde olabilir, Padişahım! Mesele gayet basittir. Ortada dik-kat-sizlikten başka hiçbir şey yok. Nazikter cariyenizi affediniz merhametli Sultanım!” dedi.

Nazikter, ince uzun endamıyla boynu bükük bir lale gibi Padişah’ın yanında durmuş, melül ve mahzun, efendisinin yüzüne bakıyordu.

Abdülhamit, eliyle verdiği bir işaretle Cafer Ağa’ya dışarıya çıkmasını emrettikten sonra, Çerkez güzelinin saçlarını okşamaya başladı.

“Nazikter, seni çoktan beri gördüğüm yok. Sarayda olup biten işlerden eskiden sık sık beni haberdar ederdin; şimdi ne oldu sana böyle?”

“Ne yapalım Sultanım, ikiyüzlü insanlar iltifatınızı kazandıktan sonra bizim gibi sadık cariyeleriniz unutulmaya mahkûm oldu.”

“Kız, söyle bakayım bana, ikiyüzlü insanlar derken kimi kast ediyorsun?”

“Cariyeniz dedikodudan korktuğu için...”

Padişah onun sözünü kesti.

“Söyle bakayım diyorum sana! Kimmiş o ikiyüzlü?”

Abdülhamit’in ısrarı üzerine Nazikter, tatlılığı ve alışılmış şakraklığıyla, yeni açılan bir gül gibi açıldı.

“Bu gibi işler Cevdet Bey’in kızı gibi üç günlük devşirmelere veriliyorsa, sarayın huzuru elbette tehlikeye düşer, Padişahım!”

Abdülhamit, gözünün birini kapayarak tek gözle Nazikter’i süzdü.

“Kız, siz hepiniz kıskançlıkta birbirinize benziyorsunuz!”

“Cariyeniz hiç kıskanç değil, Sultanım! Fakat Melahat ikiyüzlü ve iki kalpli bir kadın.”

“İki kalpli bir kadın mı? Bu da ne güzel bir tarif. Birinde belki ben... Lakin ötekinde kim var acaba?”

“Genç ve güzel bir yaver.”

“Bu da kim? İsmi söyle çabuk!”

“Yüzbaşı Kâzım Bey.”

Abdülhamit bu ismi işitince beyninden vurulmuşa dönmüştü.

“Kız,” dedi, “bana hakikati söyle!”

“Hakikat bundan ibarettir, Padişahım! Melahat kaç günden beri Kâzım Bey’le gizli gizli görüşüyor.”

Hünkâr Yaveri Yüzbaşı Kâzım Bey, Erkânıharbiye Mek-tebi’nden çıkar çıkmaz selamlıkta Padişah’ın gözüne ilişmiş ve bu suretle yaverler arasına girmişti.

Yüzbaşı Kâzım Bey üç aydan beri sarayda bulunuyordu. Kendisi henüz yirmi beş yaşında, yakışıklı ve pembe yanaklı bir gençti. Kâzım Bey saraya girip çıkarken onu gören kadınlar, bu genç ve güzel yaver ile görüşmek için can atarlardı.

Abdülhamit, Nazikter’in verdiği bu bilgiye tedbirli yaklaşmakla beraber, bu hususta önlem almayı da faydalı görmüştü.

Nazikter, Hünkâr’ın tamamıyla gözüne girebilmek için her şeyi yapmaya karar vermişti. Çerkez kızının bir emeli ve bir gayesi vardı: Melahat’i Padişah’ın gözünden düşürerek saraydan uzaklaştırmak!

Genç kız bu emeline ulaşmak için efendisinin dizinin dibinde oturmuş anlatıyordu:

“Cariyenize güvenirseniz, Padişahım! Melahat saraya çok fena bir fikirle gelmiştir. Babasıyla da daima temasta bulunuyor. Hatta yarın ikindi vakti Başmusahip’in yanındaki salonda Kâzım Bey ile gizlice buluşup görüşecekler.”

“Sen nereden biliyorsun?”

“Konuşurlarken işittim, Sultanım.”

“Vay habisler vay!”

Abdülhamit, Nazikter’i bir müddet okşadıktan sonra birdenbire oturduğu yerden kalkarak odanın içinde asabi adımlarla dolaşmaya başladı. Nazikter’in sözlerini kıskançlığına atfetmekle beraber, genç ve güzel Yaver’in vaziyetini de göz önünde bulundurmaya lüzum görmüştü.

“Nazikter, haydi sen git. Yarın onları gözle ve orada buluştuklarını görünce derhal bana haber ver,” dedi.

Nazikter, huzurdan çıkar çıkmaz Melahat hakkında kendi kendine önemli karar ve önlemler almıştı. Evvela Melahat’e bir aracı vasıtasıyla haber göndermiş ve Yaver Kâzım Bey’in ertesi gün ikindi vaktinde Başmusahip’in dairesinin yanındaki salonda kendisiyle görüşmek istediğini bildirmişti.

Çerkez kızı bir diğer aracı vasıtasıyla Kâzım Bey’e de aynı şekilde haber göndermiş ve Melahat’in kendisini bekleyeceğini belirtmişti.

Ertesi gün Kâzım Bey ile Melahat söz konusu mahal ve

saatte buluşmuşlardı.

Melahat, sarayda ilk defa gördüğü bu genç ve güzel yaver karşısında olanca metanetini muhafazaya çalışarak sordu:

“Beyefendi! Benimle ne görüşmek istediğinizi bilmiyorum. Fakat her şeyden evvel böyle tehlikeli bir yeri niçin seçtiğinizi sorabilir miyim?”

Kâzım Bey biraz da çapkın bakışlı bir gençti; Melahat çok hoşuna gitmişti. Onun bu sözlerini aralarında kurulacak ilişkiye bir temel olarak görerek, “İki gözüm, vallahi bilmiyorum nasıl oldu da burada buluştuk!” dedi.

Melahat, ilk defa böyle güzel ve sevimli bir erkekle karşılaşmıştı. Kendisiyle tanışmak için oraya davet edildiğini düşündü.

“Fakat beyefendi, burası çok tehlikeli bir yerdir. Bana söyleyecekleriniz uzun sürecekse başka bir yere gidelim.”

Bu esnada Nazikter koşarak Abdülhamit’e gitmiş ve rakibini herkesten gizli kurduğu tuzağa düşürmek için bütün zekâsını kullanmıştı.

Padişah, gerçek olacağına hiç ihtimal vermediği bu ihbar üzerine şiddetle yerinden kalktı ve rovelverini cebine koyarak odasından çıktı. Gideceği yeri bildiği için Nazikter’i kendi odasına göndermişti.

Padişah buluşma yerine geldiği zaman Melahat ile Kâzım Bey de bir koltuğa oturmuş, baş başa vermiş konuşuyorlardı.

“Nereye arzu ederseniz oraya gidelim, elmasım!”

“Çok rica ederim, evvela bana kısaca maksadınızı söyleyiniz!”

“Maksadım mı?”

“Öyle ya, beni buraya niçin davet ettiniz?”

“Çok zekisiniz, küçük hanım!”

“Ben mi? İhtimal.”

“Böyle ateşli iki gencin karşı karşıya gelince yekdiğeriyle ne konuşması lazım geldiğini elbette siz benden iyi takdir edersiniz!”

“Ah... Rica ederim beyefendi, kalbim fena halde çarpıyor. Şimdi birisi gelir de bizi burada görürse...”

“Kıyamet kopar, değil mi?”

“Tabii. Kıyamet kopacağını siz de tahmin edersiniz ya!”

“Nihayet sizi sevdiğimi ve size talip olduğumu söylersem...”

“Fakat benim Efendimize ait olduğumdan haberdar değilsiniz galiba?”

“Hayır. Mamafih siz kalbinizi bana verseniz ben sizi buradan...”

Genç zabıt sözünü bitirememişti. Salonun kapısı birden açıldı ve Abdülhamit kapıdan içeriye girdi.

“Hain! Deminden beri seni dinliyordum,” dedi ve büyük bir soğukkanlılıkla cebinden rovelverini çıkararak Yaver’e ateş etti.

Rovelverden çıkan kurşun Yüzbaşı Kâzım Bey’in başına isabet etmişti. Genç zabitin başı derhal Melahat’ın kucığına düştü ve alınından akan kanlar genç kızın üstünü lekelemeye başladı.

Hünkâr Yaveri baygın bir halde Melahat’ın dizleri üzerinde yatıyordu.

Padişah birkaç adım yaklaşarak Melahat’a sordu:

“Kız, bu hain senden ne istiyordu?”

Melahat şaşırmişti. Ne cevap vereceğini düşünüyordu. Hakikat namına bu feci sahneden başka bir şey bilmiyordu. Roveller sesine Başmusahip koşmuş, fakat salon kapısında Padişah’ı görünce geri çekilmişti. Kâzım Bey’in niçin vurulduğunu anlayamayan saraylılar salonun önündeki koridora toplanmışlardı. Herkes büyük bir korku içinde birbirine bakıp duruyordu.

Melahat kendisine bir tuzak kurulduğunu tahmin etmişti. Padişah’ın kendisine önemli görevler verdiğini hatırlayarak yavaşça cevap verdi:

“O mesele hakkında Yaver’dan bazı şeyler öğrenmek istiyordum, Efendimiz!” dedi.

Abdülhamit, genç kızın suratından bu sözün yalan olmadığını ve işittiği konuşmadan da iki gencin arasında bir münasebet bulunmadığını öğrenmişti.

“Haydi, benimle gel ve sana taarruz etmek isteyen bu küstah hakkındaki şüphelerini bana birer birer açıkla,” diyerek Melahat’i kolundan tuttu. İkisi birlikte döndüler. Koridorda Başmusahip ile Serasker Rıza Paşa ayakta duruyordu. Padişah bir saat evvel mühim bir mesele hakkında görüşmek üzere Serasker’i saraya çağırılmıştı.

Abdülhamit işlediği cinayetten dolayı üzgün değildi. Koridorda Başmusahip’e, “Şu habisi buradan çabuk kaldırsınlar. Eğer ölmemişse, hekimbaşına hemen haber gönderin, yarasına baksın. Soran olursa intihar ettiğini söylersiniz!” dedi.

Odasına geldiği zaman Padişah’ın hiddetinden gözleri dönmüştü. Melahat ile Kâzım Bey arasında geçen konuşma

tesadüfen Melahat'ın lehinde olduğundan, genç kız Hünkâr'ın gazabına uğramaktan kurtulmuştu.

Sakinleştikten sonra Abdülhamit, kendisiyle konuşmak için gelen Serasker'i daha fazla bekletmemek için, Melahat'e yandaki odaya geçmesini emretti.

Melahat, pencereleri kapalı ve karanlık bir odada, büyük bir şüphe ve korku içinde hadisenin ne netice alacağını düşünerek beklemeye başladı.

Serasker Rıza Paşa huzura girmişti.

Bir gün evvel Padişah'a cuma selamlığında kısmen bahsettiği Yemen İsyanı, Osmanlı Devleti'ni müşkül vaziyete sokacak gibiydi.

"Zat-ı Şahanelerini üzen isyan haberinden sonra, Yemen Valisi'nden ve Yedinci Ordu Kumandanı Feyzi Paşa'dan şifreler aldık. Yemen İsyanı maalesef gittikçe vahamet kazanmaktadır," dedi.

Abdülhamit şifreleri dikkatle okudu.

"Feyzi Paşa'nın bu isyanın önüne geçeceğinden eminim. O, Yemen çevresini ve isyanın nasıl bastırılması gerektiğini çok iyi bilir. Kendisine tüm yetkilerin verildiğini ve isyan eden Arapların cezalandırılması ile beraber diğer tüm kabilelerin de tatlılıkla yola getirilmesini istediğimi yazınız!"

"Efendimiz uygun görürlerse Yemen'e biraz da para gönderelim. Zira Yemen kabileleri fevkalade ihtiyaç ve yokluk içindeymiş."

"Siz harbiye bütçesinden para göndermiyor musunuz?"

"Eldeki para ile ancak mühimmat ve savaş aracı tedarik edebildik. Hatta orduya dört aydan beri aylık bile veremedik!"

Padişah bu haberi işitince elindeki kâğıdı buruşturarak karşısındaki adamın üzerine attı.

“Yemen çöllerinde asilerle savaşan asker ve zabitanın dört aydan beri maaş almadıklarını bana ne cesaretle söylüyorsun?”

Rıza Paşa zeki ve kurnaz bir adamdı. Padişah’a yirmi gün evvelki bir müzakere ve konuşmayı hatırlatarak, “Para cihetinden çok sıkışık bir vaziyette olduğumuzu daha yirmi gün önce zatınıza arz etmiştim. Efendimiz bunu dikkate almamıştı. Ayrıca bizden yirmi bin altın lira aldırmanız zannederim!” dedi.

Abdülhamit, Serasker’in bu acı hatırlatması üzerine mahcup olmuştu. Rıza Paşa’yı çok severdi. Tehlikeli vaziyetleri Hünkâr’ın yüzüne söylemekten çekinmeyen Rıza Paşa, Abdülhamit’in can alacak damarını bulmuştu. Padişah, Yemen İsyanı’na karşı o günlerde lüzumundan fazla alaka ve hassasiyet gösteriyordu. Bu alaka dolayısıyla da Müşir Feyzi Paşa’yı Hicaz’dan derhal Yemen’e göndermişti. Feyzi Paşa, kolağalığından beri tüm ömrünü Yemen’de geçirdiği için Yemen isyanlarını birkaç defa bastırmayı başarmış ve Yemen ahalisine kendini çok sevdirmişti. Yemen’de Feyzi Paşa’yı sevmeyenler bile hiç olmazsa ondan korkarlardı.

Abdülhamit, Yemen İsyanı’nın katiyen bastırılmasını istiyordu. İmam Yahya’ya saraydan bazı kıymetli hediyeler gönderilmesini irade etmekle beraber Rıza Paşa’nın tavsiyesini de reddetmemişti.

“Yemen’e derhal iki yüz elli bin mecidiye gönderilsin. Fakat bu paranın Hüdeyde’ye varmasından önce, orduya

şimdiden bir maaş verilmeye başlanmalıdır.”

“O halde bu para kime verilecek?”

“Asilere.”

Padişah, Yemen’de isyan eden Araplara verilmek üzere hazineden iki yüz elli bin meciדיye gönderilmesini emre-dince, Serasker Rıza Paşa geniş bir nefes almıştı.

Artık bu mesele etrafında görüşülecek fazla bir nokta kalmamıştı. Serasker’in en çok endişe ettiği şey, Padişah’ın para vermemesi ihtimaliydi. Para meselesi hallolunca, diğer mahalli hadiselerin Yemen Kumandanı Feyzi Paşa ile de örtbas edilmesi imkânı vardı.

Rıza Paşa, Abdülhamit’in yanından çıkınca doğruca Ba-bıalı’ye giderek Sadrazam’ı görecekti.

Padişah, Rıza Paşa’nın arkasından derhal Melahat’i ya-nına getirtti.

“Eeee... Anlat bakalım!” dedi. “Yaver senden ne isti-yordu?”

Melahat bir saatten fazla kaldığı karanlık odada epeyce düşünmüş ve Hünkâr’ın sorması muhtemel olan sorulara verilecek cevapları hazırlamıştı. Abdülhamit’in yüzü gülü-yordu.

“Cariyeniz tarafından gizlice takip edilip araştırılmasını ferman buyurduğunuz işler hakkında çok önemli bilgiler elde etmiştim. Fakat Yaver Kâzım Bey...”

“Şimdi onu bırak. Evvela, elde ettiğin o önemli bilgile-rin neden ibaret olduğunu söyle!”

Melahat, Padişah’ın iltifat ve tebessümlerinde samimi-yet olmadığını anlamıştı. Gözünün önünde yaşanmış bir de cinayet sahnesi vardı. Bu önemli hadiseler karşısında ken-

disini kurtarmaktan başka yapabileceği bir şey olmadığını anlamış, ciddi bir tavırla Hünkâr'a cevap veriyordu.

“Dün Şehzade Burhanettin Efendi'nin dairesine şüpheli bir adamın geldiğini haber almıştım.”

Padişah gözlerini açtı.

“Kimmiş bu şüpheli adam?”

“Tıbbiyeli bir gençmiş.”

“Burhanettin'in dairesinde kiminle görüşmüş? Orasını anlayamadın mı?”

“Sarı saçlı, mavi gözlü ve orta boylu güzel bir kızla. Fakat bu kız, o gencin hemşiresiymiş.”

“Tıbbiyeli olduğu kesin mi?”

“Evet, Efendimiz. O kız saraya alındıktan bir müddet sonra Tıbbiye Mektebi'ne girmiş.”

“Pekâlâ netice?”

“Yaver Kâzım Bey'in Şehzademizin dairesine her zaman girip çıktığını bildiğim için, o kızın ve bu gencin kim olduğunu ondan öğrenmek istemişim.”

“Fakat siz böyle bir şey konuşmuyordunuz. Ben kulaklarım ile işittim. Saklama, o melun seni seviyor, hatta kaçır-mak istiyordu!”

“Onun sevmesinin ne kıymeti olabilir, Sultanım? Ben ona bu hususta lazım gelen cevabı vermişim.”

“İşittim. Onu da işittim ve memnun oldum. Bu sadakatinden dolayı seni ödüllendireceğim!”

Abdülhamit, Melahat'i sevip öpmeye başlamıştı.

“Bak, hava ne kadar sıcak. Bu akşamüstü seninle birlikte gül bahçesindeki havuzda yıkanırız, olmaz mı?”

Melahat, uzun kirpiklerinin arasından Padişah'ı incele-

yip de efendisinin hayvani güdülerinden başka bir şey düşünmediğini görünce, “Mademki Efendimiz irade buyuruyorlar...” dedi ve en ciddi erkekleri bile çıldırtıp felce uğratan baygın bakışlarla güldü.

Abdülhamit, Melahat’ın gülüşünden çok hoşlanıyordu. Melahat gülünce pembe yanaklarının ortasında iki ufak çukur belirliyordu. Hünkâr her şeyi unutmak ister gibi, kızın karşısında kendinden geçiyordu.

“Gül yavrum, gül! Sen gülerken bütün ıstıraplarımı unutuyorum. Bu mesele hakkında daha sonra, gül bahçesinde etraflıca konuşuruz. Demek ki Kâzım’ı boş yere vurdum, öyle mi?”

PADİŞAH’LA HAVUZ SEFASI

“Soyunsana, Melahat! Bak, neredeyse güneş batacak. Ortalık kararırorsa sular serinler. Sonra havuzda üşürüz! Haydi bakayım, utanma! İşte, ben soyunuyorum. Haydi, entarini çıkar. Çamaşırlarını şu bohçanın üstüne bırak. Hah şöyle, aferin, aferin yavrum! Çabucak soyun da havuza atla bakayım!”

Bu esnada Abdülhamit de soyunmuş ve beline ince bir örtü sararak havuzun kenarına oturmuştu.

Melahat soyunmuş, çı çıplak duruyordu. Hünkâr’ın bu mânâsız ısrarı genç kızın canını sıkıyordu. Fakat Padişah’ın en büyük zevklerinden birinin havuz eğlencesi olduğunu biliyordu.

Saçlarıyla göğsünü kapadı ve birden havuzun içine atladı.

Melahat mektepte de deniz banyosuna meraklı olduğundan yüzmeyi iyi biliyordu.

Güzel kızın havuza atladığını görünce, Padişah'ın da artık bu hoş manzara karşısında tahammülü kalmadı. Ya-vaşça havuzun mermerlerine tutundu ve ayaklarını suya soktu.

Havuzun içindeki suyun derinliği bir metre kadardı. Havuz, Padişah'ın gözü önünde ancak bir saatte dolmuştu.

Abdülhamit, havuz sularının zehirli olma ihtimalini düşünerek, havuza gireceği zaman daima suyu değiştirir, yeni suyun dolmasını beklerdi.

Güneş batar batmaz ortalık birdenbire serinlemişti.

Padişah üşümemek için suyun içine bir defa dalıp çıktı.

Sevgilisini yanında böyle çırlıçıplak gördüğünden dolayı çocuk gibi sevinçliydi. Suların içinde çırpınarak Melahat'ın yanına gitti.

“Kız, benden niçin kaçıyorsun? Dur şöyle biraz yanımda bakayım! Ben en büyük zevkimi gözlerimle tatmin ederim. Gel yanıma, kaçma benden!”

Melahat havuzun sularını eliyle dalgalandırarak olduğu yerde durdu.

“Hava biraz serin galiba!”

“Ben sana çabuk soyunmanı söylemiştim. Lüzumsuz yere iki saat vakit geçirdin. Şimdi üşüyorsun, değil mi?”

Abdülhamit, havuzun içinde güzelliğin timsali gibi görünen bu işvebaz kızın biçimli, pembe beyaz vücudunu hayret ve dikkatle izliyordu. Padişah'ın şehvet kaynağına benzeyen gözleri dönmeye başlamıştı.

“Kız!” dedi. “İslanmış saçlarının ucundan damlayan

sular, havuzun içine birer inci tanesi gibi ne hoş dökölüp saçılıyor! Bak şu güzelim manzaraya! Fakat ne yazık ki sen onları benim gördüğüm gibi görmüyorsun. Ufuktan etrafa yayılan pembe beyaz ışık, saçlarının üzerine aksetmiş ve insana, başının üstünde bir yanardağ varmış hissini veriyor. Sevimli kumral saçlarının her telinden bir kıvılcım dökölüyor. O kıvılcımlardan birisi de benim kalbimin içine sıçradı. Melahat! Sen ne güzel, ne eşsiz bir melekmışsin! Çok üşüyorsan yanıma gel, seni kucağıma alayım. Kaçma benden!”

Abdülhamit’le Melahat, gül bahçesindeki havuzda geç vakte kadar kalmışlardı. Bunaltıcı bir sıcağın sonu başlayan hafif serinlik üzerine Padişah, yorgun ve bitap bir halde havuzdan çıkmıştı.

Melahat, evvelce bir haremağası tarafından bohça içinde getirilmiş Bursa havlularına sarılarak efendisinin giyinmesine yardım etmeye başladı.

Ay doğmuştu. Alaturka saat bir buçuğa gelmişti.

Abdülhamit, Melahat’ın güzel ve yumuşak ellerini sırakarak, “Aman gözümün nuru, beni çabuk giydir! Biraz üşür gibi oldum. Galiba havuzda fazla kaldık,” dedi.

Melahat, Padişah’ı giydirdi. Çimenlerin üzerine serilmiş bir halıya uzanan Hünkâr, “Yavrum,” dedi, “arkama ve bacaklarıma o güzel ellerinle biraz masaj yap bakayım. Suyun içindeyken ne kadar hararetlidim. Çıkınca üşümeye başladım.”

Melahat, efendisinin her dediğini yapıyordu. Arkasını ve bacaklarını büyük bir itina ile ovuşturmaya başladı.

Abdülhamit’in keyfi tekrar yerine geldi.

“Ooooh! Melahat, şu dakikada benim duyduğum keyfi

sen de hissetmiş olsan çıldırırsın! Bütün asabım gevşedi. Vücudumda tatlı bir rehavet hissediyorum. Banyo, masaj... Bunlar vücuda ne kadar faydalı ve keyif verici şeyler! Bilmem ki sen de benim gibi bunlardan zevk alıyor musun?"

Bu esnada Melahat'ın göğsü açılmıştı. Vücudunda hafif bir ürperme hissederek gayri ihtiyari içini çekti.

Abdülhamit, başını çevirdiği zaman bu işvebaz kızı beyaz Bursa havluları içinde dağınık saçlarıyla o kadar güzel ve cazibeli buldu ki yattığı yerden kalkarak Melahat'ın boynuna sarıldı.

"Yezit! Beni öldürecek misin? Her tarafın ateş parçası... Vücuduma neren temas etse derhal yakıyor. İçimde bir alev, gözlerimde bir ateş hissediyorum. Seni görünce her şeyi unutuyorum. Sen sihirli bir yaratığa benziyorsun. Bak şu saçlarının güzelliğine! Bak şu vücudunun hararetine! Benim ateşim, senin o hararetle ve pembe vücudunun yanında ne kadar soğuk ve mânâsız kalıyor. Sen bir yanardağa benziyorsun, Melahat! Ben de bu yanardağın yamacında ufak bir kıvılcım... Haydi, sarıl bakayım boynuma! Görüyorsun ki seni her şeyden, herkesten çok seviyorum! Şöyle o güzel kollarınla boynuma sarıl ve beni olanca kuvvetinle sık bakayım! Korkma, sana müsaade ediyorum. Kolların boynuma dolansın. Şu mehtabın altında seninle birlikte uyuyalım!"

Memleketin birkaç yerinde birden kopan isyan ve ihtilaller Osmanlı Devleti'nin siyasi vaziyetini günden güne

tehlikeye düşürürken, Abdülhamit kendi zevkinden ve kendi canından başka bir şey düşünmüyordu.

Gül bahçesindeki havuz başından döndükleri zaman gece yarısı olmuştu.

Abdülhamit, Melahat'ten ayrılırken kulağına eğildi.

“Yavrum!” dedi, “Haydi, git yat. Rahatına bak. Yalnız, sabahleyin benim haberim yokmuş gibi Kâzım'ı da bir defa yoklayıver!”

Melahat gece Padişah'ın yanından ayrılır ayrılmaz doğruca odasına gitti ve efendisinin sözünü yerine getirmek için hemen yatağına girerek mışıl mışıl uyumaya başladı.

Genç kız sabahleyin gözlerini açtığı zaman, gül bahçesinin uyuşturucu ve şahane eğlenceleriyle sersemleyen başını iki kolunun arasına aldı. Düşünmeye başladı.

Sarayda herkes Hünkâr'ın gözüne girmek için yekdiğerinin aleyhinde bulunmayı bir vazife biliyordu. Melahat, Yaver Kâzım Bey ile kendisini buluşturan Nazikter'in çevirmek istediğı dolapları kaşla göz arasında birer birer öğrenmiş ve Padişah'a söylemekten de çekinmemişti.

Abdülhamit, Melahat'ın her şeye akıllı eren, akıllı bir kız olduğunu anlayınca, saray içinde gizlice gördürülmesi icap eden siyasi işleri yavaş yavaş ona havale etmeye başlamıştı.

Abdülhamit gül bahçesi eğlencesini boş yere düzenlemişti. Melahat ile havuzda yıkanırken o dakikada her şeyi unuttuğunu söylemekle beraber, laf arasında genç kızı sorguya çekmiş ve ondan bilgi almaya çalışmıştı.

Padişah o akşam, kıskançlık yüzünden çevirdiğı fırladığın içyüzünü öğrenince Nazikter'i cezasız bırakmamış ve Çerkez kızının sarayın karanlık odalarından birine hap-

sedilmesini emretmişti.

Melahat bu neticeden memnun görünüyordu. Sevinçle yatağından kalkarak doğruca Yaver Kâzım Bey'in yattığı odaya gitti.

Kâzım Bey'in yarası epeyce ağırdı. Yine de başhekim ile diğer saray hekimleri tarafından büyük bir ihtimamla ameliyat edilmiş ve bu yolla ölüm tehlikesini atlatmıştı.

Melahat odaya girdiği zaman Kâzım Bey karyolada sessiz ve hareketsiz yatıyordu.

Genç kız, Kâzım Bey'in başucunda durdu ve kendi kendine, "Acaba uyuyor mu, yoksa ıstırabından dalgın bir halde midir?" diye sordu.

Kâzım Bey'in yarası başının alın kısmındaydı. Kurşun, kafatasını kısmen delerek beyni tahrip etmeden diğer taraftan çıkmıştı.

Başmusahip, Melahat'e bu malumatı verirken kulağına eğilerek, "Kâzım Bey'in ameliyattan sonra seni bir defacık olsun görmek istediğini söylersem memnun olur musun?" dedi.

Melahat, Başmusahip'in bu sözlerine dudak bükerek cevap bile vermeden yürümüştü.

Genç kız, hastanın başında ayakta dururken bu sözü hatırlamıştı.

Melahat'ın elleri titriyordu. Kendisini ölüm döşeğinde bile hatırlayan ve ismini anan genç Yaver'in yüzünü okşarken Kâzım Bey gözlerini açtı ve dudaklarının arasından şu kelime işitildi:

"Hain!"

Kâzım Bey bütün bu oyunu oynayan ve başına bu fela-

keti getiren kadının Melahat olduğunu sanıyordu.

Melahat bunu evvelden tahmin etmişti. Kâzım Bey'in yanaklarını okşayarak yavaşça, "Ben masumum," dedi ve macerayı olduğu gibi anlatmaya başladı. Fakat bu sırada oda kapısının aralığından mavi gözlü bir kadın yüzü görülmüştü.

Acaba bu iki masum sevgiliyi izleyen kadın kimdi?

İkbal, haznedar ustanın yetiştirdiği sarı saçlı, mavi gözlü ve sevimli bir Çerkez kızıydı.

İkbal ve Nazikter, geldikleri köyde beraber büyümüşlerdi. Nazikter, İkbal'den ancak üç yaş kadar büyüktü. Yıldız'da da birbirleriyle çok iyi geçiniyorlardı.

İkbal'in Nuri isminde bir de erkek kardeşi vardı.

Nuri, Tıbbiye Mektebi'nin son sınıfındaydı. Kız kardeşini ara sıra ziyarete gelirdi.

İkbal, Nazikter'in Yıldız Sarayı'nda karanlık bir odaya hapsedildiği gün, Şehzade Burhanettin Efendi'nin daire-sinden harem-i hümayuna getirilmişti.

İkbal'in buraya getirilmesinin sebebini Padişah'la Melahat'ten başka bilen yoktu.

Nuri'nin son günlerde kardeşini sık sık ziyaret etmeye başlaması yalnız Melahat'ın dikkatini çekmişti.

Melahat bir gün babasının odasında otururken Cevdet Bey'in masasını karıştırmış ve orada, Burhanettin Efendi'nin dairesinde olup bitenleri Cevdet Bey'e günü gününe haber veren bazı jurnallere tesadüf etmişti.

Melahat bu jurnalleri incelediği zaman birçok şey öğrenmiş ve Padişah'ın oğluna bile güveni olmadığı fikrine kapılmıştı.

İşte Melahat, İkbâl ve Nuri Bey'e ait bilgileri bu jurnallerden almıştı.

Yalnız meselede Melahat'ın anlayamadığı bir nokta vardı. Nuri ve İkbâl hakkında verilen jurnalleri Cevdet Bey neden Padişah'a göstermiyordu?

Mademki bu iki gençten şüpheleniyorlar ve aleyhinde birçok şeyler yazıyorlardı, Cevdet Bey bu önemli haberleri nasıl olur da efendisinden gizleyebilirdi? Buna imkân yoktu. Cevdet Bey, Padişah'ın sadık bir kölesi ve sırdaşıydı. Melahat'ın kafasının içinde şüpheler böylece akıp gidiyordu.

Padişah'ın bu işten haberi olmadığı muhakkaktı. Çünkü Melahat bu haberi Hünkâr'a verdiği zaman Abdülhamit hiddetinden küplere binmişti.

Padişah bu mesele karşısında evvela Nazikter'i cezalandırmış, sonra da İkbâl'in hareme alınarak göz önünde bulundurulmasını emretmişti.

İkbâl'se bu daveti Padişah'ın bir teveccühü saymıştı ve bu vaziyetten faydalanmaya çalışıyordu.

Başmusahip'in Nazikter'e ilgisi vardı. İkbâl bunu düşünererek kendisine müracaatla Nazikter'i gizlice görmek için müsaade istemişti.

Başmusahip, İkbâl'in bu müracaatını reddetmemiş, kimse görmeden onu Nazikter'in bulunduğu odaya götürmüştü.

Nazikter, İkbâl'i görünce hayretinden dudaklarını ısırarak yerinden fırladı. Birbirlerini altı aydan beri görmüyorlardı.

"Kardeşim, seni de mi buraya attılar?"

“Sus, Nazikter! Ben seni görmeye geldim.”

Bodrumun kapısını kapadı. Kızlar birbirlerine sarıldılar ve öpüştüler.

İkbal, Nazikter’in başına bu felaketi getiren kızın Melahat olduğunu öğrenmişti.

“Kardeşim!” dedi, “O yezidi, bu sabah Kâzım Bey’le başa konuşurken kapının aralığından gözetledim. Efendimize gidip haber vereyim mi? Sen ne dersin?”

Nazikter, kendisini ziyarete gelen İkbal’i dinledikten sonra kulağına eğildi.

“Dışarda kim var?” diye sordu.

İkbal vaziyetinden emindi.

“Korkma.”

“Yalnız mı geldin?”

“Başmusahip getirdi.”

Nazikter hayret etti.

“Nasıl olur, korkmadı mı?”

“Onun seni ne kadar sevdiğini hâlâ öğrenememişsin galiba?”

“Bilirim. Acem kılıcı gibidir; Melahat şıfıntısının şu iftirasına göz göre göre sustu. Sesini bile çıkarmadı.”

“Sen öyle zannediyorsun, Nazikter! O, el altından senin kurtulman için çalışıyor.”

“Ne faydası var? Bir şıllık yüzünden Padişah’ın gözünden düştüm. Efendimiz bir daha benim yüzüme bakar mı?”

Bunları söylerken Çerkez dilberinin gözleri sulanmıştı. Çocukluk arkadaşına o günlerde başından geçenleri etrafla anlattı. İkbal, bu karanlık ve sıkıntılı mahzende ağlamaktan gözleri şişen Nazikter’i teselli ettikten sonra birden

hatırına yeni bir kurtuluş çaresi gelmiş gibi sevindi.

“Nazikter,” dedi, “senin buradan kurtulabilmen için kardeşim Nuri’yi Melahat’ın başına musallat edelim, olmaz mı?”

Nazikter’in yüzü güldü.

“Çok iyi olur. Fakat Nuri Bey’in onunla görüşmesi nasıl mümkün olacak?”

“Sen rahat ol. Ben Nuri’ye haber gönderirim, gelir.”

“Sonra?”

“Melahat’le dost olacağım. Nuri gelir gelmez, derhal bir yolunu bulup onu Melahat’le tanıştıracam.”

Nazikter neticeyi gözü ile görür gibi tahmin etmişti.

“İkbal,” dedi, “Efendimiz bugünlerde Tıbbiyelilerden çok kuşkuluyor. Nuri Bey’in buraya seni görmeye gelmesi kendisi için bir tehlike oluşturmaz mı?”

“Aman yavaş, kimse duymasın! O bir fedaidir.”

“Nuri mi?”

“Evet. Aman Nazikter, ağzını sıkı tut. Sonra mahvoluruz.”

“Fedai ne demek? Bana biraz açıkla bakayım.”

“Canım, sen oralarını karıştırma! Zaten benim de pek bilgim yok ya... Nuri’nin çocukluğu... Okulda birkaç arkadaş toplanıp öteye beriye imzasız tehdit mektupları gönderiyorlar.”

“Aman dikkat et, İkbalciğim. Bunlar çok nazik meselelerdir. Başına bir felaket gelirse, Hünkâr’ın elinden kendini kurtaramazsın!”

“Ben çocuk değilim. Nuri’ye gelince; onu sarayda seven ve koruyan birkaç kişi var. Şimdi biz onu bırakalım. Sen

onunla Melahat'ın tanışmasını arzu ediyor musun? Bana onu söyle!"

"Pekâlâ! Fakat ilişki fazla ilerlemesin. Sonra o şeytan kız, kardeşini baştan çıkarır."

"Ben o şıfıntıya bir oyun oynayayım da, sen de gör."

"İkisi görüşürlerken hemen Başmusahip vasıtasıyla Efendimize haber vermelisin!"

İkbal, Nazikter'in yanından ayrılınca hemen faaliyete geçti. İlk işi, kardeşi Nuri Bey'e mektup yazmak oldu.

Aradan iki gün geçmişti.

İkbal, kardeşinin saraya gelip kendisini görmesini bekliyordu.

Bu iki gün zarfında İkbal, Melahat'le dost olmanın yolunu bulmuştu. Başmusahip, İkbal'i fazlasıyla koruyordu. İkbal bu sayede Melahat'le görüştüktan sonra onun yakasını bırakmamış ve sabah akşam odasını ziyaret ederek münasebeti derinleştirmeye başlamıştı.

Halbuki Melahat, İkbal'i adım adım takip ediyordu. Başmusahip'in himayesine rağmen Melahat genç kızın bütün planlarını öğrenmişti.

Padişah'ın diğer musahiplerinden Cafer Ağa da Melahat'e yardım ediyordu.

Esasen, İkbal'in Burhanettin Efendi dairesinden Yıldız Sarayı harem dairesine getirilmesindeki maksat da bu neticeyi elde edebilmektir. Melahat, kısmen de babasının bilgisi altında tertip ettiği bu karşı planla iyi bir çevirme hareketi

yapabileceğine inanmıştı.

İkbal ile sıkı fıkı görüştüğü halde, ona karşı fevkalade saf görünmeye çalışıyordu. Hatta İkbal, bir akşam Melahat'ın odasında geçen bir konuşmayı, ümitlerini güçlendirecek kadar safiyane bulmuştu.

“Melahat! Buradaki hayattan memnun değil gibi, daima melül ve mahzun görünüyorsun. Yoksa bir derdin mi var?”

“Hiçbir derdim yok. Fakat sana doğrusunu söyleyeyim mi, İkbalcığım... Ben serbest okul hayatına alıştığım için burası beni çok sıkıyor.”

“Serbest hayat mı dedin? Aman sakın bu kelimeyi bir daha başkasının yanında ağzından kaçıрма!”

“Neden? Bir insanın serbest yaşaması kadar güzel ve büyük bir bahtiyarlık düşünülebilir mi? Burada hiçbirimizin *hürriyeti* yok.”

“Aman kendine gel, Melahat! Ateşle oynadığının galiba farkında değilsin! Şimdi bizi işitip de Efendimize haber verseler mahvolduğumuz gündür.”

“Canım, ben burada çok bunalıyorum. Neden ara sıra dışarıya bir arkadaşımı veya ailemden birini ziyarete gidecek kadar hürriyet sahibi olmayayım?”

İkbal, Melahat'ın ağzını kapadı.

“Allah aşkına sus! Benim yanımda böyle dinamitle oynama!”

“Dinamit mi?”

“Evet, onun kadar tehlikeli bir kelimedir o. Sen bunu nerede öğrendin?”

“Fransız okulunda.”

“Sen onu çok sever misin?”

“Neyi?”

“İşte o bahsettiğin kelimeyi.”

“Benim ciğerlerim on sekiz sene o havayı teneffüs etmeye alıştı. Ben işte burada bu yüzden sıkılıyorum.”

“Demek öyle...”

“Bize mektepte her gün bundan bahseder ve hürriyeti ellerinden alınmış insanların yaşayan ölümlerden farkı olmadığını söylerlerdi. Şimdi sen ve ben hürriyetimize sahip olsak, böyle esir gibi burada durur muyduk?”

“Ne yapardık?”

“Ne mi yapardık? Şöyle bir çıkar, herkes gibi gezer ve dünyayı görürdük. Biz insanlar için bundan daha büyük bir mutluluk olabilir mi? İstediyin zaman gezmek... İstediyin zaman yatıp kalkmak... Hür insanlar daima böyle yaşarlar.”

“Ah, Melahat! Efendimiz senin bu sözlerini işitse, etlerini lokma lokma doğratır vallahi!”

O günlerde İzzet Paşa'yı imzasız mektuplarla tehdit ediyorlardı.

Bir sabah erkenden posta ile aldığı bir tehdit mektubu üzerine kahvaltısını yarıda bırakarak saraya gitmişti.

İzzet Paşa'nın Başmusahip ile arası çok iyiydi. Başmusahip onun sayesinde çok iyilik gördüğü için her istediğini yapmaya çalışırdı.

Başmusahip'in odasına girdiği zaman İzzet Paşa'nın rengi atmıştı.

“Yüzünüz mum gibi sararmış, Paşam! Acaba sebebi nedir?” diye sordu Başmusahip.

İzzet Paşa bir koltuğa oturup kımıldamadan cevap verdi.

“Hep o dert... Bu sabah bir mektup daha aldım.”

“Yine mi tehdit ediyorlar?”

İzzet Paşa cebinden bir zarf çıkardı.

“Bu alçaklar meydanı geniş buldular, atlarını koşturup duruyorlar. Şimdiye kadar yapılan takiplerden henüz olumlu bir netice elde edilmedi.”

“Bu seferki mektupta ne yazıyorlar, Paşam?”

“Okuyayım da dinle.”

İkinci Kâtip İzzet Paşa, kendisine gelen tehdit mektubunun şu satırlarını okumaya başladı:

Hainler! Padişah'ın etrafını sardınız ve nihayet bu masum milleti onun gözünden düşürmeyi başardınız! Osmanlı Devleti'ni “hasta adam” şeklinde Avrupalıların oyuncağı konumuna düşürdünüz! İşte biz Jön Türkler, cinayet yuvası olan o uğursuz sarayları yıkmak ve milleti meşrutiyetle idare etmek istiyoruz.

Siz Padişah'ı istediğiniz kadar zehirleyiniz. Fakat emin olunuz ki...

İzzet Paşa'nın nefesi tutulmuştu. Daha fazla devam edemedi.

“Çabuk bana biraz su!” diye bağırdı.

Başmusahip, İzzet Paşa'nın okuduğu mektup yüzünden endişeye düşmüştü. Derhal Paşa'ya bir bardak su verdi ve arkasından şu sözleri söyledi:

“Paşa efendimizden çok rica ederim, bu mektubu sakın boş bulunup da Hünkâr’a göstermeyiniz, zaten akşamdan beri çok hiddetlidir. Böyle birtakım insanların memleket dahilinde hürriyet ve meşrutiyet istediklerini iştirse, tekrar hiddetinden küplere biner ve hepimizi mahveder.”

“Hayır, ne olursa olsun bu mektubu mutlaka kendisine göstereceğim. Çünkü bu meçhul kuvvet son günlerde beni fazla tehdit etmeye başladı.”

“Aman Paşam, vallahi mahvoluruz. Efendimiz çok hiddetlidir. Yanına varılmıyor. Hem ben size bir şey söyleyeyim mi, ben kendi hesabıma, bu tehditlerin mânâsız olduğuna hükmediyorum artık. Merak etmiyor değilim, fakat bu tehditleri yazanların çoluk çocuktan ibaret olduklarını zannediyorum. Zira fiiliyat sahasında bir şey yok. Yalnız kuru bir tehdit.”

Bu esnada birdenbire odanın kapısı açıldı. Cafer Ağa gözleri dışarıya fırlamış bir halde odadan içeriye girdi. Eli koynundaydı; heyecanından pek önemli bir olaya şahit olduğu anlaşıyordu.

İzzet Paşa meraklı bakışlarla Cafer Ağa’yı süzerek, “Ne var bakalım? Pek telâşlısın,” dedi.

Cafer Ağa’nın korkudan elleri titriyordu. Koynundan bir hançer çıkardı ve anlatmaya başladı:

“Hünkâr biraz evvel bahçeye çıkmıştı. Şimdi yatağını düzeltirlerken karyolasının başucunda bu gümüş saplı hançeri bulmuşlar!”

İzzet Paşa, Padişah’ın yatağında bulunan gümüş saplı hançeri inceledi.

“Saraydaki esrarengiz hadiseler artık korkulacak kadar

önemli bir şekil aldı.”

Başmusahip’in ısrarına rağmen, İzzet Paşa kendisine gelen tehdit mektubundan bahsetmek üzere Hünkâr’ı görmeye gitti. Cafer Ağa ise arkasından yalvarıyordu:

“Allah aşkına, Paşa hazretleri, Efendimize hançer mesellesinden bahsetmeyiniz!”

MELAHAT’IN FOYASI MEYDANA ÇIKINCA

Abdülhamit akşamüstü yatak odasında Melahat’le beraber oturuyordu.

Melahat, sarayda takip ettiği işler hakkında Padişah’ı ikna edecek birçok belge ve bilgi elde etmişti. Abdülhamit’in sorularına cevap veriyordu.

“Kız, işler yolunda, değil mi?”

“Evet, Padişahım.”

“İkbal hiç şüphelenmedi mi?”

“Hayır, Efendimiz! Bilakis, benimle o kadar samimi oldu ki... Güya beni ayartmaya çalışıyorlar.”

“Bari kendi hesaplarınca başardılar mı?”

“Her dediklerini yapacak gibi göründüm. Tabii kendilerini başarmış sayarlar!”

“İkbal’in kardeşi ne diyor?”

“Efendimize yalan söyleyecek değilim. Bu çocuk çok isyankâr ruhlu bir delikanlı.”

“Ne dedin? İsyankâr ruhlu bir delikanlı mı?”

Padişah bu kelimeyi işitince çıldırmış gibi birden yerinden kalkarak Melahat’in üzerine yürüdü.

“Doğru mu söylüyorsun, kız?”

Melahat korkusundan odanın bir köşesinde sindi.

“Yalnız kendisi değil, daha başka arkadaşları da varmış.”

“Onlar da mektepli miymiş?”

“Dört beş tanesi Tıbbiyeli. Diğerleri de dışarıda çalışan bir kısım gençlermiş!”

“Seni ne tarzda ayartmaya çalışıyorlar?”

“Güya beni Efendimiz aleyhine dolduracaklar. Sonra onlardan taraf olduğuma emin olunca hainliğimi ortaya koyarak size ihbarda bulunacaklar. Böyle bir tuzağa düştükten sonra sonumu keşfetmek kolaydır.”

“Vay hainler, vay! Seni tuzağa düşürünce ellerine ne geçecek?”

“Padişahım, beni kıskanıyorlar, iltifatınızdan uzak kalayım diye cariyenizi gözden düşürmek istiyorlar. Maksatları budur.”

“Nazikter’den bir haber var mı?”

“Zaten bütün bunlar hep onun başının altından çıkıyor, Padişahım.”

“Ben onun kimseyle görüştürülmemesini irade etmiştim. Sen de onunla bu kadar uğraşma.”

Abdülhamit, Melahat’i kollarından çekip dizinin dibine oturttu ve sevmeye başladı.

Melahat, çok ince, ipekli bir elbise giymişti. Padişah bu güzel ve zeki kızın kollarını okşarken sol omzunda ufak bir put işareti gördü. Gözlerini açarak derin bir hayret içinde Melahat’in bembeyaz omzunu tetkike koyuldu.

“Kız, sen Müslüman değil misin? Bu omzundaki haçın

mânâsı nedir?"

Melahat sol omzunu daima Padişah'tan saklamaya çalışırdı.

Genç kız efendisinin bu ani şiddet ve öfkesi karşısında şaşırmişti.

Abdülhamit, Melahat'ı yere yatırarak bağırmaya başladı:

"Kız! Çabuk söyle bana! Sen İsa'nın mı, yoksa Muhammed'in misin? Hangi peygamberin ümmetindensin?"

Melahat, zor bir durumda kalmıştı. Hakikati itiraftan başka çare yoktu.

Padişah en yüksek sesiyle, yumruklarını sıkarak bağırıyordu:

"Kız, çabuk diyorum, anlat bana bu işin sırrını! Sen Müslüman mısın, yoksa Hristiyan mı?"

Melahat'in söyleyeceği sözler boğazında düğümleniyordu.

"Evvelce Hristiyanımdı Padişahım. Şimdi hamdolsun Müslümanım!"

"Demek ki sen Cevdet Bey'in kızı değilsin. Öyle mi?"

"Padişahım..."

"Sus! Nihayet Cevdet de beni aldattı, ha?"

Abdülhamit rovelverini çekti.

"Haydi, anlat bana! Sen Cevdet'e ne maksatla baba diyorsun?"

"Efendimiz! Cariyeniz Bursa'nın Apollon köyünden balıkçı Apustol'un kızıydım. Babam dereden balık tutardı ve öyle geçinirdik. Köyümüzün manzarası, havası ve suyu çok güzel olduğundan, Bursa'ya, kaplıcalara gelen birçok kim-

seler köyümüze de gezmeye gelirlerdi. Cevdet Bey Bursa'ya gelmiş, oradan da köyümüze uğramıştı. Dere başında oynarken beni görmüş. Ben o vakit sekiz yaşındaydım. Cevdet Bey'in hiç çocuğu olmadığı için beni çok sevmiş ve evlat olarak almak istemiş. Babamla konuşmuş. Sonra annem de gelmiş, onunla da görüşmüşler, her ikisi de razı olmuş. Nihayet Cevdet Bey babama bir avuç para verdi ve beni Apollon'dan alıp İstanbul'a getirdi."

Padişah rovelverini cebine koymuştu. Melahat, Hünkâr'a hayatını aynen anlatıyordu, sözüne devam etti:

"İstanbul'a gelince Cevdet Bey'in evinde beş on gün kaldıktan sonra üstümü başımı düzelttiler ve beni Fransız mektebine verdiler. Cevdet Bey, cariyenize hakiki babalık vazifesi yapmıştır, Padişahım. Artık benim hayatta ondan başka babam yok!"

"Köyündeki Apustol'u nasıl unutuyorsun?"

"Onlar çoktan öldüler."

"Ya ölmeseydiler?"

"Yine unutacaktım. Çünkü köyde dere başında geçen hayat, cariyeniz için çok tahammül edilmez ve ilkeldi. İstanbul'a geldim, tahsil ve terbiye gördüm, adam oldum."

Abdülhamit sağ elinin başparmağıyla sakalını kaşıyarak bir müddet düşündü.

"Kız, senin bu dediklerine inanayım mı?"

"Efendimize yalan söylemeye nasıl cesaret edebilirim?"

"Eğer anlattıkların yalan çıkarsa vay hâline."

"Şimdi babamı çağırıp sorabilirsiniz, Padişahım!"

"Fakat Cevdet bu işin içyüzünü bana şimdiye kadar neden anlatmadı?"

“Babam cariyenizi o kadar sever ki, hakiki evladı ol-
saydı, onunla bile belki bu derece meşgul olmazdı.”

Padişah alaycı bir tavırla sordu:

“Bugün de sana hâlâ hakiki evlat gibi mi bakıyor?”

“Emin olunuz, Padişahım.”

Melaha’tın kumral saçları beyaz omuzları üzerine
dökülmüştü. Padişah’ın böyle bir sebepten dolayı kendi-
sine kıyacağını ümit etmiyordu.

Hünkâr ilk şiddetini kaybetmişti.

“Meseleyi bir defa da babana sorayım!” dedi. Ellerini
çırptı, içeriye giren haremağasına derhal Cevdet Bey’i ge-
tirmesini söyledi, sonra Melaha’t’e hitap etti:

“Haydi, kalk!” dedi. “Sen Şeytan ile Melek’in temasın-
dan hâsıl olmuş bir mahluksun!”

Eliyle genç kızın saçlarını okşadı.

“Eski ismin neydi bakayım?”

“Afrodit.”

“Afrodit mi? Bu ne güzel isim!”

“Köyümüzde bu ismi taşıyan benden başka çocuk
yoktu.”

“Peki, bu omzundaki işaret nedir?”

“Efendimiz, o köyümüzün eski bir âdetidir. Kadın erkek
herkesin eline, göğsüne, koluna yahut omzuna, böyle deri
altına mavi boya ile resim ve yazı işlerler. Hatta bazı köylü-
lerin yüzlerinde bile vardır. Cariyenizin de omzuna bir put
işlemişler.”

“Mademki Müslüman oldun, bu münasebetsiz işareti
şimdiye kadar vücudunda taşımakta ne mânâ vardı?”

“Cevdet Bey birkaç defa çıkartmak istedi, fakat canım

acı diye korktum.”

“Canın da pek kıymetli galiba! Onu bir daha omzunda görmeyeceğim!”

Abdülhamit tekrar ellerini çırpı ve içeriye giren haremağasına, “Bana şimdi Süleyman Bey’i çağırınız,” dedi. “Takımlarını alsın da gelsin!”

Hekim Süleyman Bey’den evvel Cevdet Bey huzura girmişti.

Padişah eskisi gibi hiddetli değildi. Melahat’ın kendisinden merhamet dilenen nazarları Abdülhamit’in asabını gevşetmişti. Yine de Melahat’i kızım diye tanıttığı için Cevdet Bey’e kızgındı.

Padişah, sadık kölesi içeriye girer girmez, “Gördün mü şu yediğin haltı?” diye bağırdı.

Cevdet Bey evvela bu sözden bir şey anlamadı ve şaşkın şaşkın etrafına bakınırken birden Melahat’ın çıplak omuzlarını gördü.

Cevdet Bey’in rengi kül gibi olmuştu. Padişah başını sallıyor ve soğuk soğuk gülerek söyleniyordu:

“Ne bakıyorsun? Yoksa Afrodite’i tanımadın mı? Cevap versene!”

Cevdet Bey vaziyetin vahametini anlamıştı. Ağzından bir kelime bile çıkmıyordu.

“Fazla düşünme, ben Apollon yıldızından her şeyi öğrendim.”

“Afrodite’i evladımın fazla sevdiğim için, onun tahsil ve terbiyesine fazlasıyla itina ettim, Padişahım! O, evladımın başka bir şey değildir ve tamamıyla Türkleşmiştir.”

Abdülhamit, Cevdet Bey’den de aynı hikâyeyi dinle-

yince rahatlamıştı. Hünkâr'ı sinirlendiren bir şey varsa, o da Melahat'ın omzundaki putu şimdiye kadar vücudunda taşımasıydı.

Padişah, Cevdet Bey'i bundan dolayı azarlıyordu. Tam bu esnada Hekim Süleyman Bey elinde ameliyat çantasıyla soluk soluğa, yorgun bir halde Beşiktaş'taki evinden Yıldız Sarayı'na gelmişti. Haremağasının verdiği haber üzerine Hekim, Padişah'ın huzuruna girdi.

Abdülhamit arzusunun derhal yapılmasını istemişti.

Melahat'ın diğer sahalardaki cesaretine rağmen bu ufak ameliyat karşısında lüzumundan fazla inatçılık göstermesi canının fazla kıymetli olduğunu anlatıyordu.

Padişah, "Ben uzaktan bakacağım, haydi, çabuk, şu kızın kolundaki put resmini derisinin altından, canını yakmadan çıkar bakayım!" dedi.

Hekim Süleyman Bey hemen aletlerini masanın üstüne koydu ve genç kızın omzunu muayene ederek, "On dakika zarfında ameliyatı bitiririm, Efendimiz!" dedi ve neşteri eline aldı.

Fakat Melahat birdenbire yerinden kalkmıştı. Korkusundan gözleri dönen ve burun delikleri süratle açılıp kapanan Melahat'ın tatlı, oynak sesi, senelerden beri olumsuz cevaplara alışkın olmayan bu odanın kanlı duvarları arasında yükseldi:

"Hayır, yaptırmayacağım!"

Padişah, Melahat'ın itirazına sıkılmışsa da fazla ehemmiyet vermemişti. Hekim'e hitaben, "Haydi, ne duruyorsun?" diye haykırdı. Melahat'i bir kolundan Cevdet Bey, diğer kolundan Cafer Ağa tutarak, koyun boğazlar gibi se-

dirin üzerine yatırdılar.

Melahať, Padiřah'ın huzurunda bulunduğunu unutmuştu. Avazı çıktığı kadar bağırıyordu:

"Benden ne istiyorsunuz? Allah aşkına beni bırakınız! Canımı yakmayınız!"

Cafer Ađa, efendisinden aldığı talimat üzerine bir elini Melahať'ın ağzına gütürdü. Bu suretle genç kızın sesinin işitilmesine mâni olacaktı. Halbuki Melahať mektepte spor yaptığı için oldukça kuvvetli bir kızdı. Başını salladı ve Cafer Ađa'ya, "Hınzır fellah, çekil oradan!" diye sesinin bütün kuvvetiyle bağırdı.

Abdülhamit, Cafer Ađa'nın gördüğü bu hakareten ötürü canının sıkıldığını hissetmişti. Melahať gözyaşlarıyla ıslanan yanaklarını silen hekime yalvarıyordu:

"Ah Hekim Bey... Sen bari canımı yakma! Ah, ahhh! Beni öldürüyorlar!"

Abdülhamit yavaş yavaş kızmaya başlamıştı.

"Eee, sus artık, habis! Bu iş bittikten sonra bir de dilinin cezasını çekeceksin!"

Melahať'ın sesi tekrar işitildi.

"Ahhh! Dudaklarım... Fırsat düşkünü fellah! Ben sana gösteririm!"

Bu esnada Padiřah yandaki odaya gećmiřti. Melahať, aklı başına geldiği zaman, "Padişahım, beni affedin!" dedi, fakat başı ve kolları serbest kalınca etrafında cellatlardan başka kimse olmadığını gördü. Hekim vazifesini bitirmişti.

"Gördünüz mü, küçük hanım?" dedi. "Boşuna bağırdınız!"

Cevdet Bey, kızından hiç beklemediği bu mânâsız

gürültülerden dolayı çok üzülmüştü.

“Yavrum, nerede ve kimin huzurunda bulunduğunu bilmiyormuş gibi, öyle fena sözler söyledin ki! Cafer Ağa’nın bile kalbini kırdın zannederim!” dedi.

“Omzuma ameliyat yapılırken sizin canınız değil, benim canım acıyordu. Bir koyun yüzer gibi derimi yüzdünüz! Hiçbirinizin insaf ve merhameti yokmuş!”

Hekim Süleyman Bey aletlerini toplamış gidiyordu.

“Kızım, sargıyı sakın açmayınız, ben yarın açar ve sargıyı kendi elimle değiştiririm. Nihayet on günlük bir zahmeti var. On gün sonra kapanır gider. Sakın merak etmeyiniz,” dedi.

Bu esnada Padişah’ın oturduğu odanın kapısı açıldı ve Başmusahip’in başı görüldü.

Daima İkbâl ve Nazikter’i koruyan Başmusahip, kibirli bir tavırla odadan içeriye girerek, “Efendimiz, Melahat’ın dışarı çıkıp başkaları ile konuşmasını yasakladılar. Şimdi onu burada yalnız bırakıp çekiliniz,” dedi.

Cevdet Bey fazla bir şey söyleyemedi. Kızının aksiliğinin böyle bir netice doğuracağını tahmin etmişti.

Hekimle birlikte yürüdüler ve Melahat’i odada yalnız bırakıp dar ve loş bir koridora çıktılar.

Başmusahip arkalarından yetiştii.

“Efendiler!” dedi. “Hünkâr, bu ameliyatın gayet gizli tutulmasını ve kimseye bu hususta bir kelime söylenmemesini de emir buyurdular. Bu kararı size bildirmekle yükümlüyüm.”

Cevdet Bey başını önüne eğdi ve kendi kendine “Felaket... Felaket,” diye mırıldandı.

Aynı akşam, Nazikter bulunduğu hapisten kurtulmak için her gün kendisiyle temas eden İkbâl'e talimat veriyor ve Melahat'ın kendi vaziyetine düşürölmesinin nasıl mümkün olabileceğini düşünüyordu.

Nazikter'in bu husustaki girişimi gayet önemliydi. Abdülhamit her şeyden ziyade siyasi cereyanların kendi aleyhinde gelişmesinden korkuyordu. Nazikter, efendisinin bu zaafından faydalanmaktan başka kurtuluş çaresi olmadığını görüyordu.

Tıbbiyeliler o günlerde mektepte bir toplantı yapmışlardı. Saraya verilen jurnaller bu toplantının Padişah aleyhinde olduğunu haber verdiğiinden, Abdülhamit, talebelerin bu girişiminden fena halde hiddetlenerek içlerinden yedi tanesinin Anadolu'ya sürgün gitmesini irade etmişti.

O gün Haydarpaşa'dan trenle Anadolu'ya sevk edilen Tıbbiye talebeleri, ele geçmeyen diğer arkadaşlarına bu mesailerinde devam etmelerini tavsiye etmişlerdi.

Sürgüne giden talebeler ile en çok görüşenlerden biri de Nuri'ydi.

Nuri'nin vaziyetinden yalnız kız kardeşi İkbâl haberdardı. Fakat Nazikter de Nuri'nin tehlikeli bir genç olduğunu tahmin ediyordu; onunla birkaç defa görüşmüştü, Nuri daima Padişah'ın ve etrafındaki adamların aleyhinde konuşurdu. Nazikter onun ne demek istediğini anlamamakla beraber, Nuri'den hoşlandığı için, "Aman kuzum Nuri Bey, yavaş söyleyiniz!" diye ellerini tutarak yalvarırdı.

İkbâl'e gelince; o, biraderinin hemen her şeyini bilirdi. Onun ve arkadaşlarının ne yapmak istediklerini pekâlâ biliyordu. Ve işte Nazikter'e en ziyade ümit veren de bu kızdı. Ne vakit bu meseleden bahsedilse, İkbâl derhal şu suretle

söze başladılar:

“Kardeşim! Efendimizin hali malum. Melahat’i Hünkâr’ın gözünden düşürmek için onun Nuri ile seviştiğini gösterecek bir plan kurmalıyız. Bak, görüyorsun ya, seni kurtarmak için kendi kardeşimi fedaya mecbur oluyorum.”

Nazikter bu teminattan çok memnun olurdu.

Bu meseleyi müzakere ederken Nuri’nin karşılaşması muhtemel tehlikeli vaziyeti de düşünürlerdi. Fakat Nuri saraya yabancı bir kimse değildi; nihayet Şehzade Burhanettin’in dairesinde bulunan bir kızın kardeşiydi.

Onun Melahat’le bir dakika bile beraber bulunması, genç kızın felaketini kolayca hazırlamaya yeterdi.

İşte, Melahat’in başkaları ile görüşmesinin yasaklandığı gece Nuri, İkbâl’in penceresine tırmanarak saraya girdi. İkbâl o gece Melahat’i kendi odasına getirecek ve arkasından da Başmusahip’e haber vererek Melahat’in gizlice Nuri’yi pencereden aldığını bildirecekti.

Nuri’nin bir şeyden haberi yoktu, ancak Melahat’i bir iki defa görmüş ve çok beğenmişti.

Nuri pencereden İkbâl’in odasına girdiği zaman sular kararmıştı.

İkbâl, kardeşine işaret verir vermez odasından çıkıp Melahat’i çağırmaya gitti.

Nuri ise odada kardeşinin geri gelmesini beklemeye başladı.

İkbâl odadan çıkarken, “Nuri! Sen, ben gelinceye kadar karyolanın arkasındaki köşede otur, hiçbir yere kımlıdama! Gece seni burada görürlerse kıyametin koptuğu gündür,” demişti.

Aradan on beş dakika geçtiği halde odaya hiç kimse gelmemişti. Nuri sabırsızlanıyordu.

Melahat gibi Padişah'ın en sevimli gözdesi olan bir kızla dostluğu ilerletmek, Nuri için her zaman ele geçer bir fırsat değildi. Karyolanın arkasındaki loş köşeye kirpi gibi sinmiş oturuyordu.

İkbal, Başmusahip'in odasına vardığında, Cafer Ağa odada aşağı yukarı dolaşıyordu. İkbal'i görünce, "Kız, bu vakit buralarda ne dolaşıyorsun?" diye seslendi. İkbal, Cafer Ağa'ya görünmek istemiyordu. Fakat birbirlerini görmüşlerdi bir defa, kaçmak olmazdı.

"Ağa hazretlerini görecektim," dedi.

Cafer Ağa, Melahat'ın yanından yeni gelmişti. Vücudu tir tir titriyordu.

"İkbal, buraya gel!" diye bağırdı.

İkbal, arkadan bir ayak sesinin kendisine doğru yaklaştığını hissederek başını çevirdi. Orta boylu, şişmanca ve esmer birinin de odaya girmek üzere olduğunu gördü.

Cafer Ağa derhal kapıya koşarak, "Vay, Paşam... Buyurunuz!" dedi ve geç vakit Başmusahip'in dairesine gelen bu meçhul misafiri saygıyla karşıladı.

İkbal, odanın bir kenarına çekilmiş, yavaşça sıvışıp odasına dönmeye hazırlanmıştı.

Cafer Ağa'nın hürmetle karşıladığı bu adam Fehim Paşa'dan başka bir kimse değildi.

Melahat, ameliyattan önce İkbal ve kardeşi Nuri hakkında Padişah'a bir hayli bilgi vermişti. Hatta Nuri'nin o gece kız kardeşini görmek üzere saraya gelmesi ihtimalinden bile bahsetmişti.

Melaha't'ın bu açıklaması Padişah'ı çok düşündürmüş, fakat bu cüretkâr genci yakalatmak istediğinden dolayı Melaha't'e fazla bir şey söylemeyerek sadece kendisini dışarı çıkmaktan menetmekle yetinmişti.

Melaha't'ın ameliyatı yapılırken, Fehim Paşa da Yıldız Sarayı'na davet edilmişti.

İkbal odadan ayrılacağı sırada, Fehim Paşa kızın yanına sokularak eteğinden çekti.

"Dur bakalım, ne acele ediyorsun?"

İkbal yürümek istedi.

"Müsaade buyurunuz gideyim, Paşa hazretleri!"

"Vay, sen benim kim olduğumu biliyor musun?"

"Hayır, efendim. Cafer Ağa size, *Paşam*, dedi de."

Cafer Ağa söze karıştı:

"Fehim Paşa hazretleri Burhanettin Efendi'nin dairelerine gitmedikleri için tabii ki kendilerini hiç görmemiştir."

"Hayır, efendim. Paşa hazretleriyle ilk defa müşerref oluyorum."

Fehim Paşa kendine has sırnaşıklığını koruyordu. İkbal'in pamuk gibi beyaz elini tutup iki avucunun içine aldı.

"Kız, sen az güzel haspa değilsin!"

İkbal boynunu büktü ve korkak bir sesle tekrar rica etti:

"Müsaade buyurunuz gideyim, *Paşam*!"

Fehim Paşa'nın ruh hali birden değişti.

"Ne için bu kadar telâş ve acele ediyorsun? Yoksa odanda seni bekleyen biri mi var?"

İkbal'in benzi sapsarı olmuştu.

"Geç oldu da, *Paşam*, onun için," diyebildi. Kalbi fena

halde çarpmaya başlamıştı. Fehim Paşa genç kızın elini bırakmadı.

“Haydi, seni odana kadar götüreyim.”

İkbal’in yüreğine inmişti.

Başmusahip’in dairesinden ayrıldıkları zaman İkbal tekrar yalvardı:

“Paşa hazretleri, Allah aşkına beni bırakınız, odama gideyim!”

Fehim Paşa Çerkez dilberinin elini sımsıkı tutuyordu.

“İşte gidiyorsun ya! Bu yol odana gitmez mi?”

İkbal’in yalan söylemesi faydasızdı; Fehim Paşa kızın odasının nerede olduğunu çoktan öğrenmişti. Az sonra odanın önüne geldiler.

İkbal, korkusundan ne yapacağını şaşırılmış bir halde, gece vakti bir şeytan gibi karşısına çıkan bu baş belasının elinden kurtulmaya çalışıyordu.

“Teşekkür ederim, Paşam. Buraya kadar zahmet buyurdunuz. Bu iyiliğinizi hiçbir zaman unutmayacağım!” dedi.

Fehim Paşa böyle kuru cilvelere metelik verir bir adam değildi. O saatte üzerine aldığı vazifeyi yapmak mecburiyetindeydi. Takip ettiği işin sonucuna göre az sonra Hünkâr’a malumat verecekti. İkbal’i göğsünden iterek odanın kapısını araladı.

İçerden ince bir ses işitildi:

“İkbal, nerede kaldın?”

Bu bir erkeğin... Nuri’nin sesiydi.

İkbal bu sesi işitti. Paşa’nın kolundan çekerek, “Allah aşkına odama girmeyiniz!” dedi ve ayaklarına kapandı.

Odaya giren Fehim Paşa, karyolanın arkasında hidde-

tinden kendi kendine homurdanan Nuri ile karşılaştı.

Zavallı Tıbbiyeli, birdenbire karşısına dikilen bu gözü dönmüş adamla yüz yüze gelince söyleyecek tek kelime bulamadı.

Fehim Paşa sordu:

“Kız, bu adamın bu vakit burada işi ne?”

İkbal korkudan titriyordu.

“Paşam, o benim kardeşimdir.”

“Kim olursa olsun. Gece vakti buraya nasıl girmiş?”

Nuri, bu gaddar bakışlı adamın Kızıl Sultan’ın adamı olduğunu anlamıştı. Kız kardeşinin sözüne kapılarak nihayet bir tuzağa düştüğüne hükmetti.

“Kardeşimi görmeye gelmiştim,” dedi.

Fehim Paşa, Tıbbiyeli gencin yüzüne kuvvetli bir tokat indirdi.

“Efendimizin ekmeğini yiyen hainler! Daha birkaç gün evvel arkadaşlarının sürgüne gittiğini ne çabuk unuttun?”

Tokadı yiyince Nuri’nin gözleri döndü ve ayağa kalkarak Fehim Paşa’nın gırtlığına sarıldı. Aklınca onu yere vurarak pencereden atlayıp kaçacaktı. Zavallı genç o saatte sarayın bütün kapılarının kapandığını bilmiyordu.

Kaleden yüksek duvarları nasıl aşabilecekti?

Tehlike karşısında fazla düşünmeye imkân bulamamıştı. Can havliyle düşmanının boynuna atıldı. Fehim Paşa’nın hızla çıkardığı rovelver yere düşmüştü.

İki adam alt alta, üst üste boğuşmaya başladılar.

İkbal’se tehlikeyi görünce haykırmak istedi.

Nuri elinin tersiyle kardeşine vurdu ve onu çabucak susturdu. Fehim Paşa bu çarpışmada mağlup düşmüştü.

Nuri, yerde yatan Fehim Paşa'nın başına iki tekme indirip, evvelce geldiği pencereden sarayın bahçesine atladı.

Tıbbiyeli genç, pencereden kaçarken lambayı söndürmüş ve karyolasında ağlamakta olan kız kardeşine son olarak şu sözleri söylemişti:

“İkbal! Beni artık ebediyen göremeyeceksin. Dağdan dağa, ormandan ormana kaçıp vahşi insanlar gibi yaşayacağım. Sen de milletin kanını emen bu canavarlar yuvasından yakarı kurtarmaya çalış!”

Nuri pencereden bahçeye atlar atlamaz Fehim Paşa yerinden fırladı. Bir defa nasılsa yere düşmüştü. Kendisinden çok kuvvetli olduğunu anladığı genç mektepliye karşı koymayı faydasız bulduğundan, bayılmış gibi yerde yatmıştı.

Koridordan yıldırım süratiyle koştu ve sarayın iç kapısından yanına sekiz on asker alarak bahçedeki ağaçların arasına daldı.

Nuri'yi ele geçirmek çok zor olmamıştı. Askerlerden iri yarı bir Arnavut, “Paşam, nah şurada bir adam var!” diye seslendi. Nuri kaçacak bir yol bulamamış, yeşil şimşir ağaçlarının arasına sinmişti.

Birkaç asker birden ellerindeki fenerleri aynı noktaya tuttular. Nuri'nin kıpkırmızı yüzünü derhal teşhis eden Fehim Paşa, “Yakalayın melunu!” diye bağırdı.

Askerler genç mekteplinin üzerine çullandılar ve kollarını arkasına kıvrıp onu sımsıkı tuttular.

Fehim Paşa intikam almakta gecikmedi.

Elindeki kamçı ile Nuri'nin yüzüne birkaç defa insafsızca vurdu.

“Haydi, yürü bakalım hesap vermeye, hain köpek!”

Nuri'nin yüzü gözü kan içindeydi.

Zavallıyı hesap vermeye götürürlerken, bahçede gecenin karanlıkları içinde cereyan eden bu müthiş faciayı İkbâl de pencereden seyrediyordu.

Bu kanlı sahne, Yıldız faciasının birinci perdesini teşkil ediyordu.

O gece sabaha karşı sarayda bir gürültü kopmuştu. Abdülhamit, Tıbbiyeli gencin vaziyet ve teşebbüsü hakkında Fehim Paşa'dan bilgi alınca, İkbâl'in derhal zindana atılmasını emretmişti.

Fehim Paşa henüz Hünkâr'ın yanından çıkmamıştı. Sarayın bodrumlarında kimsenin farkında olmadığı yeni bir hadise olmuştu. Nuri'yi yakalayan Arnavutlardan Şaban Ağa, Nazikter'in çok iyi tanıdığı bir adamdı.

Şaban Ağa o gece arkadaşlarıyla birlikte otururken Padişah'ın haberi olmadan Nazikter'i bodruma kapadıklarını öğrenmişti. Halbuki Padişah'ın irade ve malumatı olmak-sızın sarayda birinin, özellikle de bir Hünkâr gözdesinin bodruma atılmasına inanılır mıydı?

Şaban Ağa cesur fakat çok saf bir adamdı. Arkadaşlarından birisi onunla alay etmişti.

Şaban Ağa bir süre sonra kimseye haber vermeden yavaşça arkadaşlarının yanından ayrıldı ve Nazikter'in kapalı tutulduğu bodruma gitti.

Kapıyı vurduğu sırada Nazikter uyuyordu.

Şaban Ağa, Nazikter'in tutuklanma haberini biraz da te-reddütle karşılamıştı.

Dudağını kapının anahtar deliğine yaklaştırıp, “Nazikter, Nazikter!” diye seslendi.

Çerkez dilberinin uykusu gayet hafifti. Hemen yatağından kalktı, kapının yanına koştu.

“Ne var?”

Şaban Ağa inanmıştı. Kendi kendine söylendi:

“Yalan değilmiş...”

Sonra kapıyı kurcaladı, kilitli olduğunu görünce tekrar seslendi:

“Ben Şaban.”

Nazikter o gece sarayda olup bitenlerden haberdar değildi.

“Ah, Şaban Ağa, sen misin? Ne var? İnşallah hayırlı bir haber getirdin!”

“Seni buraya niçin kapadılar?”

“Vallahi ben de bilmiyorum. Kaç gündür buradayım.”

Şaban Ağa, ufak beyninin içinde çabucak birçok şey tasarladı, düşündü. Herhalde bu kızı kurtarmak lazımdı. Şaban Ağa’nın erkekliğinden ve cesaretinden de bu beklenirdi.

“Aman Şaban Ağa, kuzum Şaban Ağa, beni buradan kurtar!”

Nazikter’in rica ve acındırması karşısında tahammül ve iradesini kaybeden saf asker, kapıya olanca kuvvetiyle dayandı. Kilidin kırılmasıyla Şaban Ağa içeriye girdi. Nazikter hakikaten acınacak bir haldeydi. Odada kuru toprağın üstüne serilmiş ince bir yataktan başka hiçbir şey yoktu. Bu karanlık ve korkunç yerde en metin insanların bile iradelelerini kaybedecekleri muhakkaktı.

Fakat Nazikter başından geçen felaketi Şaban Ağa'ya anlatmak fırsatını bulamadı. Yan odalarda yatan gözdelelerinden biri hemen nöbetçi musahibe meseleyi ihbar etmişti.

Şaban Ağa, Nazikter'e biraz evvel bahçede bir mektepli yakaladıklarını anlatırken, aniden nasıl olduğunu anlayamadığı bir hücumla maruz kaldı. Beş altı kişi birden Şaban Ağa'nın üzerine atılıp, evvela belinden silahını aldılar. Nazikter'in gözü önünde bu beyinsiz ve cüretkâr askeri döve döve sürükleyerek bodrumdan çıkardılar ve Çerkez kızının kapısına tekrar bir kilit asıp gittiler.

Sarayın içinde herkes birbirine girmişti. Hiç kimse Yıldız'da olup biten işlerin içyüzünü bilmiyordu. Fakat herkesçe kesin olan bir şey vardı: Padişah son günlerde çok sinirli ve vesveseli olmuştu. Bir taraftan aldığı tehdit mektupları, diğer taraftan birtakım gençlerin saltanat aleyhinde her gün bir başka şekilde görülen tahrikleri Abdülhamit'i çıldırtıyordu.

Birkaç günlük takip neticesinde, bu esrarengiz hareketleri yapanlar yakalanmış ve her biri bir tarafa sürülmüştü. Fakat iş bununla bitmiş olmuyordu. İstanbul'da mutlakiyet aleyhinde çalışan ve halk arasında alttan alta propaganda yapan gizli bir teşkilat vardı. Padişah buna inanıyordu. Ancak, bu münasebetle yapılan takip bütün şiddetiyle devam ettiği halde, birkaç sürgün hadisesiyle neticelenen bu meselenin esassından halli mümkün olmamıştı.

Padişah, Nuri'yi iki defa huzurunda sorguladığı halde bundan da olumlu bir netice elde edememişti.

Yine de Nuri henüz sarayda ve nezaret altında bulunduruluyordu.

Genç adamın sürgüne giden arkadaşlarıyla alaka ve münasebetinin derecesi tahkik ve tespit edilememiştir. Ancak Nuri'nin pencereden kaçarken kız kardeşine Padişah aleyhinde söylediği sözler Abdülhamit'in canını sıkırmıştır.

Padişah o gece Fehim Paşa'yı dinlerken, "Her halükârda bu çocuğun dilinin altında bir şey var. Bunu anlamalıyız!" demiştir.

İkbal'in vaziyeti de gittikçe zorlaşıyordu. Öyle ya, İkbâl niçin erkek kardeşini sular kararırken saraya, odasına çağır-mıştı? Nuri, gerek Fehim Paşa'dan, gerek kendisini sorgula-yan diğer adamlardan çok dayak yediğinden sersemleşmiş ve siyasi vaziyetini olsun kurtarmak için, "Ben Melahat'ı se-viyorum! Beni beyhude yere dövmeyiniz," diye yalvarmaya başlamıştır.

Bunun üzerine Abdülhamit yeni bir şüpheye düşmüştü.

"Acaba onunla hakikaten sevişiyorlar mı?" sorusu Pa-dişah'ın planlarını altüst etmiştir.

Halbuki vaziyet gayet açıktı: Nazikter ve İkbâl'in kur-duğu tuzağa düşürülecek olan, Melahat'ten başka bir kimse değildi!

Fakat Melahat'ın bundan daha evvel haberdar olması, hem kendilerinin hem de bu kıskançlık meselesiyle hiç ala-kası olmayan zavallı Tıbbiyeli gencin başını yakmıştı.

Nuri, kardeşinin odasında yakalandığı saatten beri dur-madan dayak yemekten tanınmayacak bir hale gelmiştir.

Nuri'nin son sözü üzerine Padişah yeni bir şeytanlık dü-şündü.

"Mademki bunlar birbirlerini seviyorlarmış, bu sevgi-nin derecesini anlamalıyım!" dedi ve Nuri'nin Melahat'ı zi-yaret için yattığı odaya gönderilmesini emretti.

Nuri'yi bir akşam Melahat'ın odasına götürdüler ve zavallı çocuğu, "Efendimiz bu kızı sana verecek!" diye aldatılar. Nuri'de yeni bir kurtuluş ümidi uyanmıştı. Tıbbiyeli genç, büyük bir tevekkülle Melahat'ın yattığı karyolanın ayakucundaki koltuğa oturdu. Oda kapısının arkasından Padişah'ın kendisini dinlediğinin farkında değildi.

Melahat'ın omzunda yapılan ameliyat, genç kızı epeyce sarsmıştı. Hekimin ihmal ve acelesi yüzünden ameliyat esnasında tamamıyla temizlenmemiş olan mavi boyalardan bazı eserler kalmış ve ertesi gün yara açıldığı zaman bu lekeler tekrar temizlenmişti. Bu yüzden canı çok acıyan Melahat, kolunu kımıldatmadan yatakta yatıyordu.

Gözlerini açar açmaz karşısında Nuri'yi görmüştü. Kırpiklerini kırpıştırarak hayretle Nuri'ye baktı. Bu gencin onun odasında işi neydi? Melahat kendi kendine, "Rüya görüyorum," diye söylendi ve gözlerini kapadı.

Nuri'nin kalbi çarpıyordu. Bu genç kızın da acaba ona karşı ufak bir ilgi ve sevgisi var mıydı? Genç adamın zihnini kurcalayan nokta buydu. Evvela ona bu soruyu sormak istedi. Fakat Melahat en ufak bir heyecan bile göstermemişti. Halbuki Nuri, hemşiresinin odasında ilk defa karşılaştıkları zaman Melahat'ın sözlerini ve bakışlarını daha mânâlı bulmuştu. Şimdiyse âdeta hiç tanışmamışlar gibiydi!

Nuri cesaretini topladı.

"Melahat hanımefendi!" diye seslendi.

Melahat rüya görmediğini anlamıştı. Bir hakikatle karşı karşıya bulunuyordu. Korkak bir sesle cevap verdi:

“Ne istiyorsunuz?”

Nuri’nin söyleyeceği sözler dudaklarının arasında eridi. Genç adam yutkundu, kekeledi.

“Hiç,” dedi ve sonra birden elini uzattı. “Şey... Melahat Hanımefendi... Sizi yoklamaya geldim.”

“Benim odama ne cesaretle geldiniz?”

“Cesaret mi?”

“Rica ederim söyleyiniz, buraya nasıl gelebildiniz?”

Nuri dudaklarını büktü.

“Cesaret? Bu benim için mevzubahis olabilir mi, iki gözüm?”

“Benim kimseyle görüştürülmediğimi size söylemediler mi?”

“Rica ederim benimle alay etmeyiniz, hanımefendi! Padişah’ın göz bebeği olan sizin gibi bir meleğe böyle ağır bir cezayı kim verebilir?”

“Bizzat kendisi.”

“Efendimiz mi?”

“Evet.”

“Fakat ben de şu ziyaretimi onun arzusu üzerine yaptığımı söylersem ne dersiniz?”

Melahat hayretle gözlerini açarak cevap verdi:

“Çıldırılmışsınız derim. Ve derhal odamı terk etmediğiniz takdirde avazım çıktığı kadar bağırırım!”

Nuri korkusundan ne diyeceğini şaşırdı.

“Şuuruma tamamıyla sahibim, hanımefendi! Fakat ne yaparsanız yapın, sizi sevmekten beni kimse menedemez!

Size şu kadar söyleyeyim ki, hastalığınız geçer geçmez sizinle evleneceğim!”

Melahat yatağının içinde doğruldu.

“Çıkınız diyorum, şimdi bağıracağım!”

“Emin olunuz ki bu hareketinizle kendinizi gülünç duruma düşürmekten başka bir şey elde etmiş olmazsınız! Tekrar ediyorum; Efendimiz sizi bana vaat etmişlerdir.”

Nuri bu sözleri sakince söylüyordu.

“Görüyorsunuz ki deli değilim. Başıma bir felaket geldi. Üç gündür beni dövüyorlar. Halime baksanıza, acınacak bir vaziyetteyim. Efendimiz de bana acımış ve masumiyetimi anlamış olacak ki ödül olarak sizi bana veriyor. Buna inanın Melahat hanımefendi!”

“Siz hastasınız, azizim! Benimle bu kadar laubali olmanıza müsaade edemem. Hatırlarsınız ki sizinle kız kardeşinizin odasında yalnızca bir defa görüşmüştük. Hem de tesadüfen, değil mi? Haydi, rica ederim hemen odamı terk ediniz ve beni, Padişah’ın gözünden düşmemi sağlamak için çevirmek istediğiniz dolapları yüzünüze vuracak kadar terbiyesizliğe sevk etmeyiniz!”

“Sizi seven bir genci odanızdan kovuyorsunuz, öyle mi?”

“Evet.”

Abdülhamit, Nuri ile Melahat arasındaki münasebetin ne kadar naif ve resmi olduğunu anlamıştı.

Konuşmaları kapının arkasından dinlerken, Melahat’ın tavrı Hünkâr’ın çok hoşuna gitmişti. Artık Padişah da anlamıştı ki Nuri ortada bir alet olarak kullanılıyordu. Bütün şüpheler boş ve mânâsızdı. Nazikter’in kıskançlığı yüzün-

den, Melahat'ın saraya gelmesiyle birlikte birçok dedikodular yapılmıştı. Genç kız, iltifatından mahrum bırakılmak ve gözden düşürülmek istenmişti.

Yalnız, ortada yeni bir vaziyet vardı. Nuri, Padişah'ın en çok sevdiği kızı sevdiğini itiraf etmişti.

Abdülhamit son tecrübe neticesinde bu hakikate bizzat erişmiş, Tıbbiyeli gencin söylediklerini kendi kulağıyla işitmişti.

Nuri kaç gündür sarayda sıkı bir gözetim altında bulunduruluyordu.

Abdülhamit için bu gencin ortadan kaldırılması lazımdı. Nuri'nin hiçbir gizli örgütle alakası tespit edilmemişti. Fakat o her şeyden ziyade istibdat düşmanı ve hürriyet âşığı bir gençti. Her zaman ve her yerde çevresi için tehlikeli bir şahsiyet olabilirdi. Ancak bir akşam, Başmusahip'le görüşürlerken Nuri laf arasında ağzından bir şey kaçırmıştı.

Abdülhamit odasına geldiği zaman bu konuşmayı hatırladı ve Başmusahip'i çağırdı.

“Bir daha anlat bakayım, Nuri sana ne demişti?”

Başmusahip anlatmaya başladı:

“Nuri bir gün Rumelihisarı'na, muallimlerinden Ali Bey isminde birini görmeye gitmiş. Ali Bey'in evi deniz kenarındaymış. Evde birçok kimseler varmış. O dersten imtihan vermekten korktuğu için hocasından iltimas ve yardım talep edecekmiş. Hocası bile hürriyeti seven bir adammış.”

“Bu Muallim Ali Bey denilen adam, oradaki misafirlerle ne konuşuyormuş?”

“Nuri'yi aralarında fazla alıkoymamışlar. Fehim Paşa kulunuz kendisine çok baskı yaptı. Fakat o, oradaki misa-

firlerin kimler olduğunu bilmediğini söyledi.”

“Ne konuştuklarını da mı işitmemiş?”

“Paşa bunu da sordu, Padişahım! Lakin fazla bir şey öğrenemedi. Yalnız Nuri, kendi vaziyetini kurtarmak için hocasının *Hürriyetçi* olduğunu bile söyledi.”

Hürriyet düşmanı olan Padişah hiddetle elini masaya vurarak, “Vay habis vay!” diye bağırды.

Başmusahip, efendisine sadakat göstermiş olmak için, “Padişahım,” dedi, “bu işte kölenizden şüpheleniyorum. İrade buyurursanız, Rumelihisarı’ndaki Ali Bey’in sahilhanesi gözlem altına alınsın. Bu suretle oraya kimlerin gidip geldiği çabucak ve kolayca anlaşılır.”

Padişah, elleri arkasında odanın içinde bir müddet dolaştı.

“Hainler belki de orada toplanıyorlar. Nuri’ye iyi davranınız! Oradaki adamları teşhis için ona lüzum vardır,” dedi.

Başmusahip gittikten sonra, her şeyin fevkinde yalnız kendi şahsını düşünen korkak ve zalim Hünkâr, hürriyet taraftarlarını mutlaka meydana çıkarma planları yapmaya başladı. Bunun için kimsenin hatır ve hayaline gelmeyen şeytanlıklar düşünüyor, emrindekilere ayrı ayrı buyruklar veriyordu.

Bu işlerle gayet gizli ve esaslı olarak meşgul bulunanlardan biri Fehim Paşa, diğeri de İkinci Kâtip İzzet Paşa’ydı.

İki Paşa da daima imzasız tehdit mektuplarıyla tecavüz gördüğü için Padişah’ın onlara fazlasıyla güveni vardı.

Abdülhamit bu esnada kendisine verilen jurnalleri okurken yeni bir şey düşünmüştü. Bir iki gün zarfında Ru-

melihisarı'ndaki takibatın neticesi anlaşıldıktan sonra Melahat, Ali Bey'in sahilhanesi önünde kasten bir kayık kazasına uğratılacaktı.

Abdülhamit çok güzel bir plan tasarlamıştı.

Ajanlıkta fevkalade mahareti olan Fehim Paşa'yı çağırdı.

RUMELİHISARI HADİSESİ

Abdülhamit'in Fehim Paşa ile yaptığı görüşmeden sonra önlemler alınmış ve takibata başlanmıştı. Ali Bey'in Rumelihisarı'ndaki sahilhanesi bir haftadan beri gözleniyordu.

Fehim Paşa'nın her gün muntazaman verdiği raporlar Padişah'ın fevkalade dikkatini çekiyordu.

Tıbbiyeli Nuri'nin hocası hakkında söylediği sözler boş ve mânâsız değildi. Gerçekten bu müddet zarfında Ali Bey'in yalısına birçok şüpheli adam gelip gitmişti.

Padişah her akşam bu malumatı aldıkça hiddetinden yerinde oturamıyordu.

Alınan habere göre, o gün Ali Bey'in yalısında yeni bir toplantı olacaktı. Fehim Paşa ile Padişah şu kararı vermişlerdi: Melahat aynı günün akşamı Rumelihisarı'na gidecekti.

Melahat'ın oda hapsi sona ermişti. Omzundaki yara da geçmek üzereydi. Genç kıza talimat vermişlerdi.

Güneş ufukta henüz batmış, hisarın üstüne pembe zıyalar aksetmişti.

İstanbul tarafından, sahili takiben Rumelihisarı'na doğru büyük ve şık bir sandal geliyordu.

İki kürekçinin yavaş yavaş, fakat ahenkle çektikleri kürek sesleri, sahil boyunda oturan ve gezinen insanların dikkatini çekiyordu.

Melahat pembe bir maşlaha bürünmüş; ince, kıvrak vücudu ile bu muhteşem sandalın içine gömülmüştü.

Akşamüstü olunca bu sahilden buna benzer birçok kibar aile sandalı geçirdi. Melahat'ın halinde ve oturuşunda saraydan çıkmış bir kadın edası vardı.

Bir yalının rıhtımından denize bakan iki kişi konuşuyordu.

"Nasıl... Gideni gördün mü?"

"Aman azizim, o ne şeker şey öyle!"

"Hele bak, yarım yaşmak yüzüne ne kadar da güzel yaraşmış."

"Vallahi, işte bu tam Lokman hekimin ye dediği nesnedir!"

"Fakat o da ne? Sandal birdenbire su almaya başladı!"

"Yahu sandal batıyor!"

Bu esnada sandalın içinden acı bir feryat yükseldi ve genç kadın kendini can havliyle sandaldan denize attı.

Hisar sahilindeki bütün yalıların pencerelerinden çığlık kıyamet kopuyordu.

Melahat rolünü tam yerinde yapmaya başlamıştı.

Sandalcılar aslında Fehim Paşa'nın hafiyeleriydi; Ali Bey'in yalısını Melahat'e uzaktan göstermişlerdi. Sandalın

içinde evvelden büyük bir delik açılmış ve üstü mantarla eğreti olarak kapanmıştı. Sahilhanenin önüne gelir gelmez sandalcılar mantarı çıkarmış, sandal da böylece birdenbire su almaya başlamıştı.

Tabii böyle bir tehlike karşısında bütün kadınlar gibi Melahat de korkudan bağırıp çırpınarak kendisini denize atmıştı.

Ali Bey'in yalısında ağırladığı beş kişiden ibaret olan bütün erkek misafirleri bu feryat üzerine hemen yalının rıhtımına indi. Fakat misafirlerden evvel, rıhtımda konuşmakta olan iki kişi yalının önündeki kayığa atlayıp süratle kazazede kadını kurtarmaya koşmuştu.

Melahat'ın sandalcıları yüzme bilmediklerinden "İmdat!" diye bağırıyorlardı.

Kazazedelerin hepsi kayığa alındı ve rıhtıma çıkarıldı.

Melahat'i kurtarmaya gelen iki kişiden biri ev sahibi Ali Bey, diğeri de onun asistanlarından Fikret Bey isminde genç ve yakışıklı bir hekimdi.

Melahat'i yalıya getirdikleri zaman deniz suyundan ıslanmış olan ipekli maşlahı genç kızın güzel vücuduna yapışmış, bütün endamı bir statü gibi meydana çıkmıştı.

Melahat baygın bir halde, uzun bir sedirin üzerine yatırılmıştı. Hekimler, genç kadını bir an evvel ayıltmaya çalışıyorlardı.

Diğer kazazedeleri yalının alt katında bir odaya almışlardı.

Hekimler Melahat'i ayıltmaya çalışırken, ev sahibi Ali Bey de aşağıda sandalcıları sorguya çekiyordu.

"Bu hanım kimin nesidir?"

Sandalcılardan biri cevap verdi:

"Efendim, bizim hanımın kocası Avrupa'dadır. Belki tanırınız. Hekim Şeref Bey..."

Ali Bey, Avrupa'ya firar eden ve meşrutiyetin kurulması için senelerden beri Paris'te çalışan böyle bir adamı gıyaben tanıyordu.

"Demek Şeref Bey'in haremi İstanbul'daydı, ha?"

"Evet, efendim. Kadın olduğu için yolunu bulup gidemedi."

Sandalcı yalvardı:

"Aman beyefendi, aklım fikrim perişan. Ne söylediğimi bilmiyorum. Malum ya, böyle şeyler konuşmak, bomba ile oynamak kadar tehlikelidir."

"Merak etme oğlum. Biz öyle fena insanlardan değiliz. Haydi, rahat olunuz! Yalnız size bir şey daha sorayım. Böyle geç vakit nereye gidiyordunuz?"

"Hanımı Büyükdere'deki amcasının yalısına götürüyorduk."

"Hanımın çocuğu falan var mı?"

"Hayır, efendim."

"O halde geceyi burada geçirirsiniz. Ben gidip hanıma bakayım."

"Aman beyefendi, bizim hanım o felaketten sonra çok sinirli oldu. Acaba bir tehlike var mı? Zavallı hanımcıımıza korkudan bir şey olursa..."

"Hayır, hayır, merak edecek bir şey yok. Yalnız biraz fazlaca deniz suyu yutmuş. Arkadaşların hepsi hekimdir. Elbirliğiyle hanımı iyi etmeye uğraşıyorlar."

Melahat'ın elbisesini çıkarmış, vücudunu baş aşağı çe-

virerek midesindeki deniz suyunu almaya çalışıyorlardı.

Melahat denizde rol yapayım derken vücudunu suya kaptırarak kendisinden geçmişti. Onu tam zamanında kurtarmasalar, suların cereyanına kapılıp boğulması pek muhtemeldi.

Melahat ancak üç saat sonra kendisine gelebildi. Etrafında birçok yabancı adam vardı. Bir müddet şaşkın şaşkın hepsinin yüzüne dikkatle baktı ve nihayet, “Ben neredeyim?” diye sordu. Ev sahibi Ali Bey gülerek, “Hanımefendi,” dedi, “burası kocanızın meslektaşlarından birinin evidir. Bu gördüğünüz beylerin hepsi de hekimdir; sizi ölümden kurtarmak için ayrı ayrı çalıştılar. Geçmiş olsun!”

Melahat, yattığı yerden minnettarlık dolu bakışlarla hekimlerin hepsini selamladı.

“Teşekkür ederim, hayatımı kurtardınız. Ölümden çok korktuğum halde denizde gezmeyi de çok severim. Fakat artık bu sonuncu olacak.”

Hekimler hep bir ağızdan, “Geçmiş olsun, hanımefendi!” dediler.

Genç asistan da gözlerini süzerek Melahat’ın kalbini tırmalayan bir sesle aynı sözü tekrarladı:

“Geçmiş olsun, hanımefendi!”

Aradan bir saat geçmişti.

Melahat biraz önce yattığı sedirin üzerinde şimdi arkasını dayamış oturuyordu. Yanında kırk yaşlarında bir kibar hanım vardı. Melahat üst üste sıcak bir şeyler içiyor ve ara

sıra onunla konuşuyordu. Bu hanım, Hekim Ali Bey'in karısıydı. Melahat'e çok acımişti.

"Sizin gibi genç ve güzel bir tazenin İstanbul'da âdetâ dul bir kadın gibi erkeksiz yaşaması, hakikaten acınacak bir haldir."

"Sebep olanların gözü kör olsun, hanımefendi! Ne yapayım? İlk fırsatta ben de kocamın yanına kaçacağım."

Ali Bey genç kadından bilgi almak maksadıyla sordu:

"Hekim Şeref Bey'in Paris'e niçin firar ettiğini sorabilir miyim, hanımefendi?"

Hekim Ali Bey'in kendisinden kurnaz olduğunu gören Melahat, bu soruya lastikli bir cevap verebilmek için hayli sıkıntı çekti.

"Tabii siz de işitmişsinizdir!" dedi. "Şeref Bey'in Paris'e firarı gayet mühim bir hadisedir. Kocam Osmanlı Devleti'nin çöküşe doğru gittiğini gören ve meşrutiyetin ilan edilmesine çalışan fedailerdendir. İstanbul'daki mesaisi Pa-dışah tarafından haber alınınca, artık hayatının tehlikeye girdiğini gördü ve Avrupa'ya kaçtı."

Hekimler birbirlerinin yüzüne baktılar. Ali Bey tekrar sordu:

"Kendisinden mektup alıyor musunuz?"

"Daima... Bu hafta gelen son mektubunda bende çok büyük ümitler uyandıracak bilgiler vardı. Fakat bunlardan bahsetmek çok tehlikelidir. Bilmem ki sizler ne fikirdesiniz?"

Ali Bey'in misafirleri genç kadının sözlerini çok tabii ve samimi bularak verdiği bu haberden memnun olmuşlardı. Ali Bey, Melahat'i teselli etmek için, "Hanımefendi, merak

etmeyiniz. Biz de kocanızın yolunu takip edenlerdeniz,” dedi.

Melahat’e, söylenecek sözleri ezberletir gibi kelime kelime öğretmişlerdi. O yine de, kendisine verilen talimat dairesinde hareket etmekle beraber, vaziyeti sırf kendi zekâsıyla idare ediyordu.

Melahat’e verilen talimat şuydu: Eğer yeterli derecede bilgi almışsa, ipekli beyaz mendilini pencereden denize atmak suretiyle dışarıdaki ajanlara işaret verecek ve Ali Bey’in yalısı o gece basılacaktı. Eğer mendilini atmayı başaramazsa, yalının bahçesine bakan abdesthanenin penceresinden lamba ile işaret verecekti. Bu iki işareten biri verilmediği takdirde Melahat’in baskın için vaziyeti müsait bulmadığı anlaşılabilecek, yalı yalnız uzaktan gözlenecekti.

Melahat, Hekim Ali Bey’le görüştüktan ve misafirlerinin efkâr ve eğilimlerini kısmen keşfettikten sonra, Yıldız’da hapsedilen Nuri’nin ne müthiş bir genç olduğunu anlamıştı.

Ali Bey de az cüretkâr bir adam değildi. Şeref Bey’in gittiği yolun yolcusu olduğunu itiraf etmişti. Melahat bu konuşma sırasında, memleketini candan seven çok samimi insanlar arasında bulunduğunu hissetmişti.

Konuşmalar siyasi şekle döküldükçe, Melahat milletin ne müthiş bir zulüm ve istibdat ile idare edildiğini öğreniyor, saray facialarının dışarıdaki akislerini daha esaslı surette anlıyordu.

Misafirler arasında söyledikleri en çok göze çarpanlardan biri de Ali Bey’in muavini olan Fikret Bey’di.

Genç adam, Melahat’in zekâ ve bilgisine hayran ol-

muştı.

“Selma Hanımefendi,” dedi kendini bu isimle tanıtan Melahat’e, “yarın bu vatanı düşman istila ederse mahvolduk demektir. Biz, Avrupalıların teşrih masasına yatırdıkları bu ‘hasta adam’ı diriltmek ve ölümden kurtarmak, onu dinç ve zinde görmek istiyoruz! Şeref Bey’i tebrik ederim, çünkü sizin gibi zeki ve aydın bir karısı vardır. Vatanın felaketlerine şahit olan ve ıstıraplarını duyan sizin gibi hanımefendilerin bizlere yoldaşlık etmesini arzu ederiz.”

Hekimlerin hepsi birden başarıyla bu sözü teyit ettiler. Ali Bey derin bir nefes aldı ve arkadaşlarına birer sigara uzatarak, “Hanımefendi bizdendir, artık rahat olabiliriz,” dedi.

Ali Bey bahsi değiştirmeye ve Selma Hanımefendi’den biraz daha fazla bilgi almaya çalışıyordu.

Ali Bey’in de bir derdi vardı. Meşrutiyetin kurulması için Paris’te çalışmalarını sürdüren Jön Türkler o esnada iki parti olmuşlardı. Birinci partiyi, Yıldız Sarayı’nı fiilen yıkmak ve memlekette ihtilal çıkararak anayasa ilân etmek isteyenler, ikinci partiyi de bu hareketin henüz zamanı gelmediğini düşünen ve bir müddet daha bekleyerek millette yavaş yavaş hürriyet arzusu uyandırmak isteyenler oluşturuyordu.

Tıbbiye Mektebi muallimlerinden Hekim Ali Bey bu iki partiden birincisine mensuptu. Yani, Aşırı Milliyetperverler’dendi. Bu neticeyi elde edebilmek için on yedi seneden beri bekliyorlardı. Artık tahammülleri kalmamıştı. Sarayın millet üzerindeki zulüm ve tahakkümü, istibdat ile idare edilen memleketlerdeki zulüm ve tahakküme benzemi-

yordu. Ali Bey, Rusya'daki baskı rejimini Türkiye'dekine tercih ediyordu. Ali Bey'in fikrine göre Rusya'da nihayet bir çar vardı ve onun gözü her yeri ve herkesi görüyordu. Türkiye'de ise bin tane çar vardı. Saray görevlilerinden her biri kendi çevresinde bir Abdülhamit kesilmişti. Milletin içi kan ağlıyordu. İki kişi bir araya gelip konuşmıyor, derhal bir hafiyenin jurnaliyle Fizan'lara, Yemen'lere sürgün ediliyor, Akka Kalelerinde ve zindanlarda hapsedilerek diri diri öldürülüyordu. "Hürriyet" kelimesi lügatlardan bile çıkarılmış, ağızlara alınmaz olmuştu.

Hekim Ali Bey bütün fikirlerini Selma Hanım'a söylemekte mahzur görmemişti.

Bir sigara daha yaktı.

"Hanımefendi!" dedi, "Şeref Bey'in hangi partiden olduğunu biliyor musunuz?"

"Vallahi beyefendi, Paris'te birçok arkadaşıyla hummalı bir faaliyetle çalıştığını biliyorum ama hangi partiye mensup olduğunu farkında değilim."

"Biraz evvel, son gelen mektubunda size çok büyük ümitler verdiğinizden bahsetmiştiniz. Mektupta yazdıklarından hangi partiye mensup olduğunu anlamak mümkün değil mi?"

"Çok iyi keşfettiniz, beyefendi! Kocam bu mektubunu büyük bir ümit ve heyecan içinde yazmıştır. Evet, evet, bazı cümleler aynen hatırımda: *Selma! Emin ol ki çok yakında bir-birimize kavuşacağız!* İşte diğer bir cümle daha: *Biz buradaki mesaimizin semeresini görmeye başladık. Türkiye'nin her tarafında hürriyet taraftarları çoğalmıştır!* Bunlardan sonra da şöyle diyordu mektubunda Şeref Bey: *Kızıl Sultan artık son*

günlerini yaşadığının farkına varmış olacak ki, genç Tıbbiyelileri kasıp kavurmaya ve birçoklarını şuraya buraya sürmeye başlamıştır. Fakat ne yapsa faydasızdır. Zalim Hükümdar bu şiddet ve zulmiyle hürriyet güneşinin bir an evvel doğmasını sağlayacak ve mazlum milleti kendi elleriyle hürriyete kavuşturacaktır!"

Fikret Bey ellerini yukarıya kaldırdı.

"Allahım! Sen bize bu saadeti göster," dedi ve sevincinden ağlamaya başladı.

Hekim Ali Bey'in misafirleri heyecan içinde genç kadını dinliyorlardı.

Sevincinden hüngür hüngür ağlamaya başlayan Asistan Fikret Bey'in gözyaşları hepsini etkilemişti.

Melahat de üzülmemiş değildi. Genç adamın ağlayışı, onlara fenalık yapmaya hazırlanan bu hafiye kadında da yeni hisler ve emeller uyandırmıştı.

"Ağlamayınız, Hekim Bey!" dedi. "Kocamın söyledikleri gerçekleşirse hepimiz kurtulacağız. Bu karanlık gecelerin elbette bir sabahı olacak!"

"O sabah, ah, o sabah! O kutsal sabaha acaba ne vakit ereceğiz?"

Ali Bey, muavininin üzüntüsünü gidermek istedi.

"Biraz sabırlı olalım. Bak, Selma Hanımefendi'den ne güzel haberler aldık. Zaten bize gelen haberler de aşağı yukarı bunlardan ibarettir."

Asistan, hocasının elini tuttu.

"Dertler bir değil, hocam! Biliyorsunuz ki kardeşimden on beş günden beri haber alamıyorum. Daha babam sürgüne gideli iki ay olmadı. Bu felaketin üzerine şimdi bir de kardeşimin ortadan, hem de böyle esrarengiz bir surette

kayboluşu beni çıldırtacak kadar mühim bir hadisedir.”

“Oğlum, merak etme! Kim bilir nerededir.”

“Sarayda her gün göz önünde bulunan bir yaverin birdenbire ortadan kaybolması kadar tuhaf bir şey olur mu?”

“Bugün gene gidecektin. Ne dediler?”

“Hiç kimse açık bir şey söylemiyor. Güya hastalanmış da Padişah’ın iradesiyle tedavi ediliyormuş.”

“Peki ama hastalanan bir adamı kardeşi ziyaret edemez mi?”

“Saray zihniyetine göre edemezmiş!”

“Amma tuhaf şey ha!”

“Efendim, on beş gün oldu. Bir insan ne kadar ağır hasta olsa, bu süre zarfında ya iyileşir... yahut da ölür.”

“Allah esirgesin, oğlum! Benim hatırıma başka bir şey geliyor. Acaba gizli bir vazife ile bir yere gitmiş olmasın?”

“Böyle bir şeyin duyulmaması mümkün mü?”

“Mümkün ya! Misali bile var; geçen sene de Miralay Salih Bey yirmi gün kadar ortadan kaybolmuştu. Sonra anladık ki, *Zat-ı Şahane* tarafından mühim bir vazife ile Selanik’e gönderilmiş. Sakın bu da öyle olmasın?”

Selma Hanım söze karıştı:

“Biraderiniz kayıp mıdır, beyefendi?”

“Evet. Bugün tam on beş gün oluyor.”

“Şu konuşmadan anladığıma göre biraderiniz saraydan olmalı!”

Odadakiler birbirleriyle bakıştı. Genç Asistan çekinerek cevap verdi:

“Hanımefendi, kardeşim Erkânıharbiye Mektebi’nden yeni çıkmış ve Padişah tarafından yaver olarak atanmıştır.

Kader... Ne yapalım? Zaman acayip. Siz olsanız ret mi ederiniz? Kendisi bir askerdir, ne iş verilirse onu yapmaya mecburdur."

"Biraderinizin ismi Kâzım mıdır?"

"Evet, onu tanıyor musunuz?"

"Padişah'ın Kâzım Bey isminde genç ve yakışıklı bir yaveri olduğunu işitmiştim."

"Aman hanımefendi, kardeşimin hayatı hakkında hiçbir şey işitmediniz mi?"

"Sizin alamadığınız malumatı ben nereden ve nasıl öğrenebilirim?"

Hekim Ali Bey, Yaver Kâzım Bey'in hayatta olduğunu iddia ediyordu.

"Çocuklar!" dedi, "Siz daha saray entrikalarının içyüzünü anlayacak kadar tecrübe sahibi değilsiniz! Size az evvel de anlattım, Kâzım Bey herhalde gayet mühim bir vazifeyle bir yerlere gönderildi. Göreceksiniz ki birkaç gün sonra meydana çıkacaktır!"

Genç Asistan, kardeşinin hayatından endişe ediyordu. Bu teselliler onun kulağına girmiyor, saraya olan kin ve öfkesini dindirmek için odanın içinde dolaşıyordu.

Melahat bu gencin haline acımişti.

Kâzım Bey'in durumunu saray içinde kendisinden daha iyi bilen bir kimse yoktu.

Abdülhamit'in attığı kurşunla yaralanan Kâzım Bey'in başının kendi kucağına düştüğünü Melahat nasıl söyleyebilirdi?

Kâzım Bey çok zeki, namuslu ve terbiyeli bir gençti.

Melahat, Ali Bey'in yalısındaki konuşmalardan sonra,

onun da Jön Türklerle ilgi ve ilişkisi olduğuna kanaat getirmişti.

Oturdukları odadan denize işaret verme imkânı yoktu. Yalının etrafını kim bilir nasıl kuşatmışlardı? Fehim Paşa da dahil, deniz üstünde ve arka sokakta bulunan bütün hafi-yeler bir an evvel yalıyı basmak için Melahat'ten işaret bekliyorlardı.

Gece yarısı olmuştu.

Hekim Ali Bey, karısına, “Hanım,” dedi, “hanımefendiye fazla rahatsız etmeyelim. Odasını gösterin de istirahat etsin.”

Misafirlerin hepsi birden kalktılar ve Melahat’i selamlayarak çekildiler.

Melahat için denize bakan ufak bir odaya, yere temiz bir yatak yapmışlardı. Melahat bu yatakta yatmayacaktı. Pencereden az sonra işaret verdiğinde evi basacaklar ve içeridekilerin hepsini birden alıp götürceklerdi.

Genç kız büyük bir tereddüt ve vicdan azabı içinde çırpınıyordu. Herhalde kendisine verilen vazifeyi yapmalıydı. Aksi takdirde babasının ve özellikle de kendisinin hayatı tehlikeye düşebilirdi.

Melahat yavaşça odanın kapısını açtı ve ufak idare lambasını eline alarak aynı katta bulunan helaya gitti.

Heladaki musluğun yanı başında, kısmen denize ve kısmen de arka caddeye bakan ufak bir pencere vardı.

Melahat elindeki lambayı yere bıraktı ve fitilini kısıp,

kendisinin karanlıkta kaldığına emin olduktan sonra başını pencereye götürdü.

Denizin üstünde birçok balıkçı kayığı vardı. Bu kayıklardaki balıkçıların hepsi saray hafiyeleiydi. Etraftan belli olmasın diye, Boğaziçi'nde basılması gereken yerleri evvela bu yolla izlerlerdi. Bunların arasında ihtimal Fehim Paşa da vardı.

Melahat, Fehim Paşa'nın ne kadar hunhar ve merhametsiz bir adam olduğunu Nuri'ye yaptığı muameleden anlamıştı. Şimdi ne yapacaktı?

Kendisi pencereden lambayı gösterir göstermez hafiyeleler evi iki taraftan basacaklar ve gece yarısı bu nezih ve vatanperver aile yuvasını perişan edeceklerdi. Melahat eğildi ve lambanın fitilini çıkardı.

Beş dakika sonra yalının içinde ne heyecanlı ve feci manzaralara şahit olacağını düşününce elleri ve vücudu titremeye başlamıştı.

Lambayı kaldırırken şaşkınlıkla kolunu musluğun mermer taşına çarptı ve lambanın şişesi kırıldı. Melahat karanlıkta kalmıştı.

Genç kız, kalbi çarparak odasına döndü. Kendi kendine söyleniyordu:

"Bu adamlara fenalık yapılmasını Allah da istemiyor galiba!"

Bu esnada vaziyetini vicdaniyla muhakeme ederek, kendisine çok samimi görünen Ali Bey ve arkadaşlarını bu felaketten kurtarmaya karar verdi.

Fakat ne yapacaktı? Ne yapmalıydı?

Bir müddet odanın içinde şaşkın şaşkın dolaştı.

“Bu zavallıları şu gece kuşlarının hücumundan nasıl kurtarmalı?” diye düşündü.

Konsolun üstünde duran boş kolonya şişeleri gözüne ilişti.

Ufak bir kâğıt parçası bularak şu satırları karaladı:

Evde şüphe edilecek bir vaziyet görmedim. Yine de sabahleyin Ali Bey'in arkadaşlarıyla görüşmek imkânı olacaktır. Hepsinde saf ve budala adamlar. Eğer düşündüğümüz gibiyse, ağızlarından laf almak gayet kolaydır. Bu işte muvaffak olabilmem için tedbirli hareket etmek lazım. Şimdilik bana gösterilen bu yatak odasında yatmaya ve vaziyeti bu suretle idare etmeye mecburum. Yarın sabah etrafta kimsenin görünmemesi daha iyi olur. İcap ederse yarın akşam da burada kalıp bunların esrarını tamamıyla meydana çıkarmaya çalışacağım. Siz yarın gece burayı tekrar gözetim altına alırsınız. Yarın gece burada bir eğlence yapacakları için birçok kimsenin geleceği söyleniyor.

Melahat

Melahat, yazdığı mektuba bir defa daha göz gezdirdi.

“Demek ki şu dakikada birçok kimsenin hayat ve kaderi benim yazacağım jurnale bağlı. Aleyhlerinde yazarsam mahvolacaklar. Vaziyeti idare edersem kurtulacaklar.”

Melahat kendi kendine söylenerek mektubunu boş kolonya şişelerinden birinin içine koydu ve şişenin ağzını mantarla tıkadı.

Yalıda herkes uyumuştı. Ortalıkta ses seda yoktu. Oadaki lambayı eline aldı, pencerenin önüne gelerek denize

doğru tuttu ve diğer elindeki şişeyi lambanın ışığına göstererek denize fırlattı.

Kolonya şişesi hafif bir akıntıya kapılarak suyun üzerinde Bebek'e doğru ilerlemeye başladı. Civardaki balıkçı kayıklarından birisi şişenin peşine takıldı ve elli metre kadar gittikten sonra durdu. Hafiyeler şişeyi denizden almışlardı.

Hafiyelerin gecenin karanlıkları içinde ne karar verdikleri belli değildi. Fakat Melahat'ın yazdıklarını aynen tatbik etmişlerdi. Aradan yarım saat geçmişti. Artık denizde dolaşan balıkçı kayıklarından eser yoktu.

Bu noktaya kadar aldığı talimat üzerine hareket eden Melahat, bu felaket kasırgasını deniz üstünden uzaklaştırdıktan sonra artık kendi düşüncesi, kendi zekâsı ve kendi arzusuyla hareket etmeye başlamıştı.

Derhal odanın kapısını açarak sofaya çıktı. Karşısındaki odaların birinde ev sahibi Hekim Ali Bey ile karısı, diğerinde de Ali Bey'in muavini olan genç yatıyordu.

Melahat, yalının alt katında yatan, kendisinin kayıkçıları rolündeki iki azılı hafiyenin o sıra uyuduklarından emin olarak mühim bir adım atmaya karar vermişti.

Elleri titreyerek genç asistanın kapısını çaldı.

Tık, tık, tık.

Cevap alamayınca, "Galiba uyumuş," diye mırıldandı. Artık geri dönemezdi. Yalıdakileri bu felaketten muhakkak kurtaracaktı.

Parmağının ucuyla oda kapısına tekrar dokundu.

Tık, tık, tık.

Biraz sonra ince, korkak bir ses işitildi.

“Kim o?”

Melahat, kapının anahtar deliğine eğildi.

“Ben, Selma.”

Genç hekim kulaklarına inanmadı. Derin bir uykudan uyanmıştı. Yatağından fırladı, arkasına hırkasını alarak kapının sürgüsünü çekti. Rüya görmüyordu. Misafir hanımla karşılaşmıştı!

Melahat, odanın kapısı açılır açılmaz sağ elinin şahadet parmağını dudağına götürerek, “Susunuz!” dedi ve muhatabının şaşkınlığını gidermek için, “Fikret Bey!” dedi, “Sizinle, hemen şimdi görüşmek istiyorum.”

İçeriye girdi.

Ali Bey’in muavini büyük bir korku ve tereddüt içinde cevap verdi:

“Aman Selma Hanımefendi, bendenizi zor vaziyete düşürmeyiniz! Bizim Hekim Ali Bey çok aksi ve bilhassa arkadaş hukukuna fazlasıyla riayet eden bir adamdır. Şimdi uyanır ve bizi burada, bhusus benim yatak odamda sizinle beraber görürse...”

Melahat, genç hekimin sözünü kesti.

“Rica ederim, biraz iyi niyet sahibi olunuz! Bu vakitte sizi odanızda hayvani bir ihtirasla rahatsız edecek kadar düşük ruhlu kadınlardan değilim. Zaman, bana yaptığınız bu harekete karşılık vermeme müsait değildir. İyiliğiniz için şimdi sizi, hepinizi uyandırmaya mecburum.”

Fikret Bey, deniz kazasından sonra sinirleri gevşeyen

Selma Hanım'ın yalnız kalınca buhran geçirdiğini sanarak, "Selma Hanımefendi! Müsaade ediniz de sizi odanıza kadar götüreyim ve rahatça uyuyabilmeniz için isterseniz kolunuza morfin yapayım," dedi. Melahat hiddetle dişlerini gıcırdatıyordu. Fikret Bey'i kolundan iterek odanın köşe minderine geçip oturdu.

"Fikret Bey! Benim yüzüme ve gözlerimin içine dikkatle bakar mısınız?"

"Bakıyorum."

"Sokulun, sokulun. İyice bakın!"

Genç hekim, Tıbbiye Mektebi'nde de böyle sinirli bir kadına tesadüf etmişti. Yanına sokulduğunda kadın onun yüzünü tırmalamıştı.

Melahat'ın bu hali işte ona bu deli kadını hatırlatmıştı. Genç kadının yanına sokulmamış, bilakis, bir adım geriye çekilmişti.

"Hanımefendi, çok rica ederim sizi odanıza kadar götüreyim. Uyursanız sinirleriniz herhalde biraz yatıştır. Vücudunuz dinlenmeye muhtaçtır."

Melahat gözlerini açtı.

"Efendi, ben deli değilim," dedi, "fakat siz çok saf ve çocuk ruhu taşıyan bir erkeğe benziyorsunuz! Etrafınız saray hafiyeleleri tarafından sarılmış. Hepiniz için sürgünler, zindanlar ve bin türlü işkenceler hazırlanmıştır. Aptallığın lüzumu yok. Aklınızı başınıza toplayarak dikkat ve sükûnetle beni dinleyiniz!"

Genç hekim, hafiye kelimesini duyunca titredi. Onu, yine böyle siyasi bir sebepten dolayı iki sene evvel bir defa Zaptiye Kapısı'na götürmüşlerdi.

Biraderi Yüzbaşı Kâzım Bey yardımıyla yakayı kurtaran genç adamın işkenceden gözü yılmıştı. Kafasını topladı.

“Affedersiniz hanımefendi, sizi dinliyorum. Beni mazur görünüz! Sütten ağzı yanan, yoğurdu üfleyerek yer, derler.”

Melahat, Hekim Fikret Bey’in yanına yaklaştı.

“Ben saraydan geliyorum. Şeref Bey’in karısı değilim. Kayık kazası da sarayca önceden düzenlenmiş bir hiledir.”

Fikret Bey’in gözleri döndü.

“Vay, demek siz Şeref Bey’in karısı değilsiniz ha?”

“Fazla hayrete lüzum yok. Size fenalık yapmaya gelmiştim. Fakat iyilik yaparak gideceğim. Haydi, vakit geçmeden Ali Bey’i uyandırınız!”

“Hanımefendi! Allah aşkına doğru söyleyiniz. Yoksa bizim cesaretimizin derecesini mi anlamak istiyorsunuz? Rica ederim, şakayı bırakınız. Biz bu imtihan devrelerini çoktan geçirdik.”

Melahat muhatabını meraktan kurtarmak istedi.

“Biraderiniz Hünkâr Yaveri Kâzım Bey’in hayatına dair size bilgi verirsem, sözlerime itimat eder misiniz?”

“Ah, Kâzım! Onun sıhhati hakkında kesin bir haber alabilsem...”

“Kâzım Bey başından yaralıdır ve sizi temin ederim ki yarası tehlikeli değildir.”

“Bana hasta demişlerdi. Demek ki aslı varmış!”

“Padişah başkasına rovelver çekti, fakat kurşun onun başına isabet etti.”

“Başına mı?”

“Merak edilecek devreyi geçirdi. Birkaç güne kadar iyi-

leşecek ve yine eskisi gibi selamlığa çıkacaktır.”

“Doğru söylüyorsunuz, değil mi Selma Hanımefendi?”

“Karşılaştığınız zaman ona sorabilirsiniz! Fakat rica ederim bu sırrı hiç kimseye, hatta Ali Bey’e bile açmayınız! Sonra hepimizin başı belaya girer.”

“Şu halde kardeşimin hayatı tehlikede olacak?”

Melahat dakikaların boş yere geçtiğini görerek yerinden kalktı.

“Azizim!” dedi, “Siz bugünden sonra böyle boyunuzdan büyük işlere girip de birçok zavallıyı da ateşe atmayınız. Siyasi işlerle uğraşan insanlar karşısındakinin gözünden anlar ve lafını ona göre eder. Ben size, Yıldız’dan geldiğimi ve aşağıdaki kayıkçıların dahi en meşhur askerlerden olduğunu söyleyerek bir iyilik yapmak istiyorum. Sizse bana kardeşinizin tehlikede olup olmadığını soruyorsunuz! Evvelâ kendi hayatınızı tehlikeden kurtarınız!”

Genç adam, “Tehlike...” diye söylenerek odadan çıktı. Melahat onun arkasından şu sözleri ilave etti: “Fikret Bey! Aşağıda uyuyanlar hunhar ve azılı adamlardır, ortalığı telâşa vermeyiniz. Onlardan kaçamaz ve yakayı ele verirsiniz, anladınız mı?”

Fikret Bey başını salladı ve “Tehlike... Felaket...” diye diye, dersini ezberleyen bir çocuk tevekkülüyle aynı kelimeleri tekrar ederek, Ali Bey’in yattığı odanın kapısını şiddetle vurdu.

Melahat eliyle işaret ediyor ve dudaklarını büzerek sesleniyordu:

“Yavaş, yavaş!”

Fikret Bey, odanın kapısında Ali Bey’e heyecan ve telâş

içinde bir şeyler anlatıyordu.

Melihat, kendisine cinnet atfeden Asistan'ın akli den-
gesini kaybeder gibi olduğunu görmüştü. Öyle ya! Bütün
faaliyet ve mesailerinden kendisine büyük bir saflık ve sa-
mimiyetle bahsettikleri, dert ortağı zannettikleri bir kadı-
nın böyle gece yarısı yatağından kalkarak hafiyeliğini
meydana çıkarması önemsiz bir hadise miydi? Zavallılar
şimdi ne yapacaklardı? Gece yarısı Rumelihisarı'ndan nasıl
kaçacaklardı?

Bütün bu endişelerin ötesinde yeni bir tehlike daha baş
göstermişti. Melihat aşağıdan birtakım ayak sesleri işit-
mişti. Yavaşça odasına döndü. Kendisini yalıya getiren ha-
fiye kayıkçılar rıhtımda baş başa vermiş, sigara içerek
konuşuyorlardı.

"Şu Boğaziçi ne güzel bir yer, değil mi?"

"Hakikaten öyle. Havası bol, suyu bol..."

"Yıldız'da dört duvar içinde bir yer gördüğümüz yok."

"Şaban, bana bak!"

"Ne var?"

"Meydanda bizimkilerden eser yok."

"Gittiler ya."

"Peki ama, bir daha gelmeyecekler mi?"

"Öyle görünüyor. Tekrar gelecek olsalar gitmezlerdi!"

"Desene bu gece sabahçıyız burada."

"Kim bilir? Belki de sabaha karşı gelirler."

"Beni hiç uyku tutmuyor. Şurasını bassalar da biraz kol-
larım işlese."

"Yahu, sen de dayak atmaktan ne kadar hoşlanıyorsun!"

"Ne yapayım? Efendimize hıyanet eden bu gibi insan-

ların sırtlarını okşamak çok hoşuma gidiyor.”

“Hakkın var. İnsan yemek yediği kapıya senin gibi sadık olmalı!”

“Sen sadık değil misin?”

“Köpek gibi...”

“O halde?”

“Senin gibi iştahlı dayak atamadığım için canım sıkılıyor da.”

“Yıldız duvarları içinde benim kadar eskirsen alışırın!”

“Benim aklıma bir şey geliyor.”

“Ne gibi?”

“Yalıda herkes uyuyor...”

“Eee?”

“Şöyle bir yukarı çıksak da ortalıkta kim var kim yok anlasak. Ne dersin?”

“Kızın planlarını bozarız da sonra başımıza iş açar. Ben korkarım.”

“Amma korkaksın be! Şimdi herkes uyuyor. Ses seda yok, görmüyor musun?”

“Ulan şeytan gibi zihnime girdin. Haydi bakalım!”

Melahat bu konuşmayı dinlerken, Ali Bey’in de Fikret Bey’in odasına gittiğinin farkına varmıştı.

Kayıkçılar çok cahil adamlardı; yukarıya çıkıp da bunların konuşmalarını işitirlerse, adamların kaçacaklarına hükmederek bu işe burunlarını sokacaklar ve Melahat’ın bütün planlarını altüst edeceklerdi.

Hafiyeler ayaklarının uçlarına basa basa rıhtımdan gelmiş ve yalıya girmişlerdi.

Melahat, odanın kapısını aralayıp sofayı inceledi. Fikret Bey başına gelenleri Ali Bey'e anlatıyordu:

"Hocam, vallahi odama geldi, biraz evvel buradaydı!"

"Seni kâbus basmış, oğlum! Haydi, yatağına gir de yat."

"Vallahi demin buradaydı. Beni uykudan uyandırdı."

"Fikret Bey! Haydi, yatağına gir diyorum sana!"

"Tehlike... Felaket... Hocam, tehlike var, felaket var!"

"Sen rüya görmüşsün. Yatmadan konuştuklarımızı ay-nen rüyada da görmüş olacaksınız!"

"Şimdi buradaydı yahu!"

Genç adam etrafına bakınıp seslendi:

"Selma Hanım! Selma Hanımefendi!"

Hekim Ali Bey muavinini kucaklayarak zorla yatağına soktu.

"Gece vakti delillerle uğraşacak halim yok, yat zıbar şurada Allah aşkına! Şimdi diğer misafirlerim de uyanıp kalkacaklar, herkesi rahatsız etmekte ne mânâ var?"

"Hocam, yatacağım ama emin olunuz ki rüya görmedim. O, odama geldi ve bana kendisinin saraya mensup bir hafiye olduğunu söyledi. Bu gece burasını basmaya gelmişler. Aşağıdaki kayıkçılar da hafiyeymiş. Anladınız mı şimdi kâbusun dehşetini?"

Bu esnada merdiven başından ayak sesleri işitildi. Ali Bey sofaya çıkınca birdenbire Şaban Ağa ile karşılaştı.

Ali Bey, kayıkçıların gece yarısı uykudan kalkarak yur-karıya çıkmalarını hoş görmemişti.

"Kim o?" diye seslendi.

Şaban Ağa korkmuştu. Herkesin uyuduğunu zannedi-yordu. Ev sahibine karşı mahcup olmamak için, “Hekim Bey,” dedi, “karnımda müthiş bir sancı var. Biraz karbonat isteyecektim.”

Ali Bey derhal odadan ufak bir paket toz alarak geldi.

“Bunu suyun içinde karıştırıp içiniz ve arkaüstü yata-rak dinleniniz,” dedi.

Ali Bey karbonat paketini Şaban Ağa’ya verirken bu hunhar bakışlı adamın tavrını beğenmemişti. Akşamüstü denizden çıkarıldığı zaman kendisine çok saf görünmüş olan kayıkçı şimdi tamamıyla değişmişti.

Ali Bey şüphesini gizleyerek merdivenden yukarıya çıktı.

“Fikret’in dedikleri boş değil galiba!” diyerek sofaya geldi.

Kapının aralığından gelen ince bir ses, Ali Bey’in kula-ğında garip akisler bırakmıştı.

“Ali Bey! Ali Bey!”

Melahat, ev sahibini kendi odasına çağırıyordu.

Ali Bey hayretle baktı ve genç kadının odasına doğru yürüdü.

“Selma Hanımefendi, siz hâlâ uyumadınız mı?”

FİRAR

Melahat, Hekim Ali Bey’e hakikati bütün çıplaklığıyla anlatmıştı.

Ali Bey bu tehlikeli vaziyet karşısında firardan başka çare bulamadı. Melahat’ten aldığı bilgiler onu yıldırılmıştı.

Evvela gidip misafirlerini kaldırdı ve onlara kısaca vaziyeti anlattı.

Misafirler, Fikret Bey de dahil, arka kapıdan çıkıp gittiler.

Ali Bey yavaşça kendi yatak odasına gitti ve meseleyi karısına da anlattı.

Zavallı kadın bu ani felaket karşısında ne yapacağını şaşırmış, odasında iki büklüm oturup kalmıştı.

Ali Bey şimdi ne yapacaktı?

Tıbbiye muallimi, Melahat'le görüşünce, sahilhanesinin şiddetle takip edilmesi emrinin verildiğini anlamış ve etekleri tutuşmuştu. Paris'le haberleşmemiş olsa, hiçbir şeyden şüphe etmeyecek ve saraya alınsa bile herhalde kısa bir zaman zarfında yakayı kurtaracaktı. Fakat mektuplar! İşte canını sıkan nokta buydu: Paris mektupları!

Birkaç aydır kendisine gelen mektuplardan birkaçının kaybolduğunu görmüştü. Paris'ten gelen mektuplar artık numaralı gönderiliyordu. Bu mektuplardan birisinin çok önemli bilgiler içerdiğini hatırlayınca, "Acaba bu mektup mu ele geçti?" diye sordu kendi kendine. Fakat uzun müddet kafa yorduktan sonra, "Hayır, bu olamaz. Eğer o mektubu yakalamış olsalar, şimdiye kadar yerimde yeller eserdi. Böyle gözetim ve incelemeye gerek kalmazdı," gibi düşüncelerle kendi kendini teselli etti.

Melahat, bu temiz ve asil adamın buhran içinde bocalayıp kaldığını görünce onun yanına sokularak, "Hekim Bey, yarın burayı basacaklar! Buna hiç şüpheniz olmasın. Ben sizi bu felaketten kurtarmak için her tehlikeyi göze aldım. Şimdi siz de hemen buradan uzaklaşınız. Ben sabaha karşı,

yani sizin firarınızdan üç saat sonra, güya bir gürültü işitişim gibi yavaşça aşağıya iner ve bizim kayıkçıları kaldırıyorum,” dedi.

Ali Bey, derin bir uykudan uyanır gibi birden başını sallayarak, “Evet, sizin vaziyetiniz bence bizim vaziyetimizden de mühimdir,” dedi.

“Siz beni merak etmeyiniz, beyefendi!”

“Müsaade ediniz de sizi alnınızdan öpeyim, Selma Hanımefendi!”

“Benim ismim Melahat’tır, beyefendi. Ben Padişah’ın en güvendiği adamlarından Cevdet Bey’in kızıyım.”

Ali Bey hayretle Melahat’ın yüzüne baktı.

“Acayip!”

“Tanıyor musunuz?”

“Tanımak da laf mı? Cevdet benim halazademdir.”

Hayrete kapılma sırası Melahat’teydi.

“Aaaa! Babamın akrabası olan o Ali Bey siz misiniz?”

Melahat, babasının ara sıra bahsettiği Ali Bey’in bu adam olduğuna hükmetmişti.

Ali Bey, hürriyetin ilan edilmesine çalışanlardan biri olduğu için saray çevresine gitmez ve saraylılardan hoşlanmazdı. Bu sebeple Cevdet Bey’i de uzun senelerden beri görmemişti.

Cevdet Bey, kızının bu işin takibi için nereye gönderildiğinden haberdar değildi. Melahat de babasına nereye gittiğini söylemeye izinli değildi.

Cevdet Bey bilgi sahibi olsa, şüphesiz ki onu bu hususta aydınlatırdı.

Ali Bey, Melahat’ın kim olduğunu da hatırlamıştı.

“Yavrum, Afrodit!” dedi, “Mektepten ne vakit çıktın?”

“Bu sene.”

“O kanlı kalenin içine nasıl düştün?”

“Vallahi bey amca, ben de bilmiyorum. Bir gün Padişah beni selamlıkta, babamın yanında görmüş. Ertesi gün bir saray arabasıyla bir haremağası geldi. Padişah beni saraya çağırılmış.”

“Baban ne dedi?”

“Çok memnun oldu ve beni kendi eliyle arabaya bindirerek saraya yolladı.”

“Vay alçak, vay! Onun bu derece izzetinefissiz bir adam olduğunu zannetmiyordum.”

Ali Bey üzüntüsünden ağlamaya başladı.

“Afrodite, kızım! Sen genç ve güzel bir kadınsın. Muhtemelen günün birinde iyi ve mevki sahibi bir adamla da evlenir, mesut olursun! Fakat biz... Vatanın iyiliğinden ve milletin selametinden başka bir şey düşünen insanlar değiliz. Çok memnun oldum ki, Allah azılı birtakım jurnalciler yerine karşına sizi çıkardı. Bana yaptığın bu iyiliği hiçbir zaman unutmayacağım, yavrucuğum!”

Ali Bey telâş göstermeye başlamıştı. İkisi birlikte yavaş yavaş aşağıya indiler. Kayıkçılar odalarında uyumuşlardı. Artık, Ali Bey için yalıda daha fazla kalmak tehlikeye yaklaşmak demektir.

Ali Bey baskıcı ve kuvvetli bir hükümdarla mücadele etmenin mânâsızlığını anlamıştı. Parasız ve maddi müdafaadan aciz beş on vatanperver, Abdülhamit gibi bir adamla nasıl uğraşabilirdi?

Ali Bey, karısını ve Melahat'ı gözlerinden öperek yalıdan ayrıldı ve karanlıklara karıştı.

Aradan üç saat geçince Melahat telâşla aşağıya indi ve “Şaban Ağa, Şaban Ağa!” diye bağırmaya başladı. Kayıkçılar yataklarından fırlayarak odalarından dışarıya çıktılar.

Şaban Ağa gözlerini ovuşturarak, “Ne var... Ne var?” diye sordu. Melahat çırpınıyordu.

“Sizi buraya uyumanız için mi gönderdiler? Yalıda kim-seler yok! Nereye kaçtıklarını görmediniz mi?”

Kayıkçılar hakikaten o sıra uykuya dalmışlardı. Melahat’ın telâşını onları şaşırtmıştı. İkisi birden kalktılar, yalının bütün odalarını aradılar. Ali Bey’in yatak odasında karısından başka kimse yoktu.

Kadıncağız, kocasından aldığı talimata uyarak, yatağında uyur gibi yapmıştı. Hafiyelerin sorularına, bir şeyden haberi olmadığı cevabını veriyordu. Melahat, Şaban Ağa’ya, “Bu Allahlık kadını sıkıştırmaktan bir şey çıkmaz, onun bir şeyden haberi olmadığını ben daha akşamdan anlamıştım,” dedi.

Ali Bey’in karısı kayıkçılara yalvarıyordu:

“Allah aşkına söyleyiniz! Ne var? Kocam nerede?”

Melahat, hafiyelerin kadına fena muamele yapmalarına meydan vermemek için, “Hanımefendi,” dedi, “bunlar memurdur. Kendilerine itaat ediniz. Kocanızı takip ediyorlardı. Onlar daha kurnaz çıktılar ve kaçmak fırsatını buldular. Size göre bir şey yok. Esasen bu siyasi bir meseledir. Siz odanıza gidiniz!”

Ev sahibesi sahte şaşkınlıklar içinde odasına girdi. Melahat kayıkçılara bağırdı:

“Haydi, ne duruyorsunuz? Biriniz gidip meseleyi Paşa’ya haber veriniz. Firariler ele geçmezse ikiniz de mahvoldunuz demektir!”

Şaban Ağa'nın korkudan dili tutulmuştu.

"Ne söyleseniz haklısınız! Nasıl oldu da uyuyakalmışız, bilmiyorum. Hainler acaba ne tarafa kaçtılar dersiniz?"

"Gece misafirleriyle görüştüklerine bakılırsa Büyükde-re'ye doğru gitmiş olacaktırlar. Çünkü içlerinden birinin orada oturduğu ve bugün bir eğlence düzenlemeyi kararlaştırdıkları anlaşılıyordu."

Şaban Ağa, arkadaşına, "Haydi kuzum Recep," dedi, "bu işi sen daha iyi yaparsın. İstersen Bebek Telgrafhanesi'ne kadar git ve Fehim Paşa'ya acele bir telgraf yaz. Meseleyi kısaca anlat. İstersen bir arabaya atla, doğruca saraya git. Bak, düşün, hangisi daha kolay olursa onu yap."

Recep, yalının arka kapısından rüzgâr gibi uçup gitti. Melahat, yalının alt katındaki büyük taşlıkta Şaban Ağa ile yalnız kalmıştı. Konuşuyorlardı.

"Seninle yalnız kalmak ve görüşmek için bundan daha iyi bir tesadüf olmaz, Şaban Ağa!"

Yıldız'ın en azılı askerlerinden biri olan Şaban Ağa, hatırlardadır ki, Nazikter'in adamıydı. Onu bir gece, mahpus bulunduğu odasından çıkarmaya, serbest bırakmaya çalışmıştı.

Meselenin şaka olmadığını ve Nazikter'in oraya Padişah tarafından hapsedildiğini bilahare anlayan asker, bu hadiseye Melahat'in sebebiyet verdiğini de biliyordu. Fakat Şaban Ağa, Melahat'in Padişah'ın yegâne gözdesi olduğunu öğrenince dilini kısmış ve yeni bir hadiseye meydan vermemek için Nazikter'in semtine uğramaz olmuştu.

Melahat, odasında hasta yattığı zamanlar bile bütün bu hadiseleri adım adım takip ettirmiş ve dostunu, düşmanını

öğrenmek fırsatını kaçırmamıştı.

Şimdi Melahat'ın öğrenmek istediği bir nokta vardı. Biraz iyileşmiş olduğu halde, Yaver Kâzım Bey'in saraydan dışarı çıkmasına ve olur olmaz kimselerle görüşmesine hâlâ müsaade edilmiyordu. Kâzım Bey'in etrafında dolaşma ve kimseyle temas etmemesini sağlama işine de Şaban Ağa memur edilmişti.

Melahat'ın Yıldız'da serbestçe görüp görüşemediği bir kimse varsa, o da Kâzım Bey'di.

Melahat, Kâzım Bey'i günler geçtikçe sevmeye başlamıştı. Onu görmek arzusunu yenemiyor, hain bir kurşunun göğsüne devirdiği yaralı başını hâlâ kalbinin üstünde hissediyordu.

Şaban Ağa'ya, "Şu hasta olan yaver hakkında sarayda birçok dedikodu var. Bana da merak oldu. Bu adamın Efendimize hıyaneti mi görüldü acaba?" dedi.

Şaban Ağa sigarasını yakarak cevap verdi:

"Kâzım Bey'i soruyorsunuz, değil mi?"

"Evet."

"Efendimiz onu gözbebeği gibi severdi."

"Şimdi?"

"Gene sever ya... Fakat, nedendir bilmiyorum, dışarıyla görüşmesini bir müddet menettiler. Zavallı çocuk sıkıntısından patlayacak!"

"Hele, hele... Bunun sebebini sen iyi bilirsin. Söyle bakayım!"

"Vallahi bilmiyorum, iki gözüm."

Melahat, laubali bir tavırla sağ kolunu askerin omzuna dayadı.

“Kuzum Şaban Ağa!” dedi, “Benden laf çıkmaz. Eminim ki sen bunun sebebini biliyorsun! Ne olur, bana biraz çıtlat! Ben de sana çok hoşuna gidecek, önemli bir haber vereceğim.”

Şaban Ağa önemli dendiğini duyunca heyecanlanmıştı. “Önce sen söyle bakayım!” dedi.

Adamın da bir derdi vardı: Yıldız’daki cariyelerden birini seviyordu.

“Allah aşkına söyleyin, Zeynep’i bana verecekler mi? Eğer onu bana vereceklerine dair bir duyduğunuz varsa söyleyin. Ben de size, Kâzım Bey’in sizi ne kadar çok sevdiğini söyleyeceğim.”

Melihat, Şaban Ağa’nın elini tuttu.

“Zeynep’i sana verecekler, Şaban Ağa!” dedi. “Fakat sen bu hususta biraz daha tedbirli ol!”

Zeynep’in Şaban’a verilmesi, hemen hemen Melihat’ın elinde gibiydi. Meseleyi babasına açar, ona yalvarır ve bu iş olur biterdi. Melihat, Kâzım Bey’in kendisini sevdiği haberini alınca iradesini kaybedercesine sevinmişti. Şaban Ağa’ya söyleyeceği sözleri bir türlü sıralayıp muhatabına iletemiyordu. Genç kızın kaç günden beri bir kurt gibi içini yiyen şüphesi artık giderilmişti.

Kâzım Bey’in kendisini sevdiğine inanmıştı. Şimdi Fikret Bey’e yaptığı iyilikten dolayı kalbinde en ufak bir vicdan azabı bile hissetmiyordu.

Şaban Ağa, Melihat’e yalvarıyordu:

“Kuzum küçük hanım! Şu Zeynep’i bana çıkarınız, ne olur! Size ölünceye kadar dua ederiz!”

“Canım, sana dedim ya, biraz sabırlı ol. Bu işi babama

söyler, yaptırırım. Yalnız bugünlerde bu gibi meseleleri kurcalamaya gelmez, çünkü sen Zeynep'i alınca ikinizin de saraydan gitmesi lazım. Halbuki şimdi Efendimizin sana ihtiyacı var. Anladın mı?"

"Aksi gibi bu gece de işimiz ters gitti. Şu hainleri yakalasaydık, elbette göze girer ve bu sayede ödüllendirilirdik. Nasıl oldu da şu melunları kaçırdık!"

"İstanbul içinde olduktan sonra, nereye gitseler yakalayırlar. Bu merak edilecek bir şey değil."

Melahat konuyu değiştirmek ve askerin ağzından laf almak istiyordu.

"Peki, Kâzım Bey başka bir şey söylemiyor mu?"

"Bana açılabilir mi hiç?"

"O halde beni sevdiğini nereden ve nasıl anladın?"

"Kendi kendine odasında konuşurken duydum."

"Ne diyordu?"

"Ah Melahat, sen nereden karşıma çıktın, diye odanın içinde söyleniyordu."

"Onun beni sevdiğinden Efendimizin haberi var mı?"

"Var ya."

"Yok canım! Doğru mu söylüyorsun?"

"Niçin yalan söyleyeyim? Fakat bana kalırsa Efendimiz bu meseleye daha evvelden vakıftır."

"Acayip!"

Melahat, adamın dilinin altındaki baklayı bir türlü çıkartamıyordu. Biraz daha yanına sokulup, kulağına anlatır gibi konuştu:

"Bir genç kız bu kadar da üzülür mü, Şaban Ağa?"

Adam gözlerinin akını kaydırarak mânâlı bir bakışla

Melaha'tı süzdü.

“Yavrum,” dedi, “iş içinde işler var ama bilmem ki ağzında laf durur mu?”

“Ben dünyada yalnız gevezelikten hoşlanmam. Böyle bir huyum olsaydı, bana bu kadar önemli işleri verirler miydi?”

“Doğru.”

Şaban Ağa fazla düşünecek bir halde değildi. Melaha'tın güzel ve ateşli vücudu laf arasında Arnavut'un vücuduna temas ettikçe, zavallı adam elektriklenmiş gibi karşı koyamaz olmuş, kafasında kaç gündür sır diye taşıdığı bütün gizli bilgileri birer birer anlatmaya başlamıştı:

“Efendimiz Nazikter'i çok seviyordu. Sizin saraya gelmenizden biraz evvel herkesin ağzında şu sözler dolaşıyordu: Padişah, Nazikter'i alacak! Hakikaten de alacaktı. Nazikter son günlerde Yıldız'da Sultanımız kadar hüküm sürmeye başlamıştı. Bu yüzden ileri gelen kıskançlıklar, hadsiz hesapsız entrikaların dönmesine meydan veriyordu. Yani, açıkçası herkes Nazikter'i kıskanıyor, onun kadinefendiler sırasına geçmesini hiç kimse istemiyordu. Bir sabah sarayda garip bir şayia çıktı: Nazikter gebemiş! O esnada siz de saraya yeni gelmişsiniz. Efendimiz bu haberi alınca hiddetlenerek Başhekim'i Yıldız'a çağırılmıştı. Aradan iki saat geçtikten sonra, Nazikter'e hekim tarafından çocuğu düşürmesi için ilaç verildiğini işittik. Fakat hekim muayenesinde Nazikter'de gebeliğe dair bir eser bulamamıştı. Halbuki şimdi Nazikter'in karnı büyümeye başladı.”

Melaha't hayretle gözlerini açmış, Şaban Ağa'yı dinliyordu.

“Aman,” dedi, “o şıllık şimdi hâlâ gebe midir?”

“Gebe ya! Verilen ilaçlar hiç etki etmedi. Zaten çocuk büyümüş. İlaçla falan düşecek gibi değil.”

“Demek ki Nazikter’in oda hapsine bu hadise sebep oldu, öyle mi?”

“Bunu anlamayacak ne var?”

“Ama Nazikter’in tecrit edilmesinden ne çıkar? Günün birinde doğuracak değil mi?”

Şaban Ağa bir şey söylemedi. Melahat, saray entrikalarının derinliğine biraz daha nüfuz eder gibi olmuştu. O, Nazikter’in hapsedilmesini kıskançlığına bağlamıştı. Halbuki işin içyüzü büsbütün başkaydı. Padişah, Melahat’i görünce Nazikter’den nefret etmeye başlamıştı.

Nazikter bu esnada büyük bir rol daha oynamış ve karındaki çocuğun düşürülmemesini Başhekim’den rica etmişti.

Hekim, dünyaya gelecek çocuğun Padişah kanından olduğunu bildiği için, şehzadeler veya sultanlar kafilesine girecek bebeğin günlerini sayıyor ve bu mesele etrafındaki dedikoduları merakla takip ediyordu.

Melahat, bildiği birçok meseleyi artık yeni bir cepheden muhakeme etmeye başlamıştı.

Şaban Ağa’nın verdiği bilgiler, Melahat’e Padişah’ın ne değişken ruhlu bir hükümdar olduğunu öğretmişti.

O gün öğlene kadar yalıda beklediler.

Bu esnada yalının önünde bir tekne sesi işitildi.

Fehim Paşa ve adamları gelmişlerdi. Yalının alt katında bir gürültü koptu.

Şaban Ağa bağıırıyordu:

“Vallahi Paşam, gözlerimizi bile kırpmadık. Ahhh...

Fena vuruyorsunuz! Ben dayak yiyecek adam değilim. Ahhh...”

“Sus, köpek! Ben seni buraya uyuman için mi gönderdim? Gözün açık nöbet beklemiş olsaydın, dört beş kişinin birden kaçmasına meydan verir miydin?”

Fehim Paşa yukarıya çıktı ve Melahat’le görüşerek ayrıntıları öğrendikten sonra, “Senin bu işte hiçbir kabahatin yok,” dedi. “Sen başarılı oldun, vazifeni yaptın! Fakat bizim eşekler aşağıda uyumuşlar. Şimdi Efendimize ne cevap vereceğim?”

“Dost uyur düşman uyumaz derler, Paşam! Hainlerin sırrını meydana çıkarıncaya kadar çektiğim sıkıntıyı Allah’la ben bilirim. Gözümü yummadım. Kapıdan kapıya, pencereden pencereye koştum. Ayakta duracak halim yok. Yorgunluktan sarhoş gibiyim.”

Melahat, firar hadisesinde kendini her türlü tecavüz ve şüpheden uzak bulunduracak bir vaziyet kazanmıştı. Fehim Paşa’nın Melahat’ten şüphe etmesine esasen imkân yoktu. Ali Bey’in yalısını takip planını doğrudan doğruya Melahat’e havale etmişti.

Fehim Paşa, Ali Bey’in karısını odasından çıkardı ve kamçısını sallayarak kadının üzerine yürüdü.

Şırraaak!

“Hain kaltak! Söyle bakayım, kocan nereye kaçtı?”

Saf kadın daha ilk kamçı darbesinde ne söyleyeceğini şaşırmıştı.

“Bilmiyorum, efendim. Ben uyurken, haberim olmadan gitmişler,” diyerek kekelemeye başladı.

İki kamçı darbesi daha işitildi ve arkasından Fehim Pa-

şa'nın boğuk sesi yükseldi.

Şırraaak! Şırraaak!

"Şimdi gebertirim seni! Kimlerle gitti, söyle bakayım?"

"Vallahi bilmiyorum, efendim. Üç dört arkadaşı gelmişti. Onlarla beraber gitmiş."

"Kimdi onlar?"

"Bilmiyorum, efendim. Evimize ilk defa geldiler."

"Karı, doğru söyle diyorum sana! Kocanın arkadaşları kimlerdi? Nereye gittiler?"

"Bilmiyorum dedim ya! Kafamı kesseniz bilmiyorum. Ben onların yüzünü bile görmedim. Kocam kendi işinin hesabını karısına verecek bir adam değildir."

Fehim Paşa bu sözlerle hiç de inanmıyordu.

"Ben sana o hainlerin nereye gittiklerini söyletmenin yolunu bilirim!" dedi.

Ali Bey'in karısı sabrını korumaya çalışıyordu. Zaten söyleyecek bir sözü yoktu ki... Ne söyleyecekti? Kocasının nereye gittiğini bilmiyordu. Yalnız, laf arasında, İngiliz Se-farethanesi'ne sığınma ihtimalinin bulunduğu bahsetmişti. Bu haber de tabii hiç kimseye söylenemezdi. Zavallı kadın tüm tehdit ve baskılara rağmen kocasının fikirlerinden, meslek ve meşrebinden bir kelime bile bahsetmiyor, sorulara, "Ali Bey aksi bir adamdır. Ben şimdiye kadar kendisinden hiçbir şey sormadım," cevabını veriyordu. Fehim Paşa hiddetinden çıldıracaktı. Adamlarını çağırırdı.

"Alın bu lanet olası kadını, saraya götürün!" diye emir verdi.

İNGİLİZ SEFİRİ SARAYDA

Rumelihisarı vakasının ertesi günü cumaydı.

Yıldız'da cuma selamlığı için telâş ve hazırlık vardı.

Öğleden bir saat evvel, Yıldız Sarayı'nda dikkat çekici bir hadise olmuştu: İngiliz Sefiri, Başmabeyinci'yi görmeye gelmişti.

Merasim salonunda, bilhassa saraylılar arasında gittikçe artan bir heyecan hissediliyordu. İngiliz Sefiri'nin Zat-ı Şahane ile temas etmek istediği anlaşılmıştı.

Başmabeyinci Paşa, Sefir'in bu arzusunu Padişah'a bildirdi. Abdülhamit cuma selamlığına gitmek üzereydi. İngiliz Sefiri'nin böyle dar bir zamanda kendisiyle görüşmek istemesi Abdülhamit'in canını sıkıyordu.

Padişah, harem-i hümayunda Başmabeyinci Paşa ile konuşuyordu.

"Sefir'e sormadınız mı, ne istiyormuş?"

"Sordum, Efendimiz! Fakat çok asabiydi. Cevap vermedi."

Abdülhamit sakalını karıştırdı.

"Çok asabiydi ha?"

Başmabeyinci başını önüne eğdi; efendisinin iradesini bekliyordu.

Padişah, İngiliz Sefiri'nin niçin böyle alelacele Yıldız'a geldiğini tahmin etmişti.

Abdülhamit o gün Rumelihisarı'ndan gelecek neticeyi sabırsızlıkla beklerken, Beşiktaş Muhafızı "Tahtasakal" Hasan Paşa sabahleyin Yıldız Sarayı'na gelmiş ve Boğaziçi'nde oturan Hekim Ali Bey isminde birinin İngiliz Sefa-

rethanesi'ne sığındığını Padişah'a arz etmişti.

Fehim Paşa'nın Rumelihisarı'nda beyhude meşgul olduğunu anlayan Hünkâr, Başmabeyinci'ye, "Sefir cenaplarına söyle," dedi, "biraz istirahat buyursunlar. Kendileriyle selamlık resminden sonra görüşeceğiz."

Abdülhamit cuma selamlığına çıkmıştı. O gün Mecidiye Cami'sine selamlık törenini görmek üzere birçok ecnebi gelmişti.

Padişah, caminin Hünkâr mahfelinde oturuyordu.

Seryaver Paşa'yı çağırıldı.

"İngiliz Sefiri'ne haber veriniz, görüşelim," dedi. İngiliz Sefiri zaten aşağıda alayı seyrediyordu.

Sefir, Hünkâr mahfeline çıkarken eski hiddet ve asabi yetini henüz kaybetmemişti.

Huzuru hümayuna girdiği zaman tebessümünün sahteliği bakışlarından anlaşılıyordu.

Sefir ayakta duruyordu. Yaverler ve mabeyinciler kenara çekilmişlerdi. İngiliz Sefiri, baştercümanı vasıtasıyla Abdülhamit'e, "Haşmetmeab! Bu sabah sefarethane binası etrafında birçok adamın dolaştığını gördüm. Haber aldığıma göre bu kimliği belirsiz adamlar, saraya bağlı ajanlar olmuş. Bu gözetlemenin sebebini anlamak için size gelmeye mecbur oldum!" dedi.

Padişah anlamamış gibi görünerek sordu.

"Bu sabah mı dediniz?"

"Evet, Haşmetmeab! Hatta hâlâ da devam ediyor!"

"Böyle bir şeyden haberim yok. Sadrazam'ı görür, meseleyi sorarım. Herhalde mühim bir hadise olacak."

Sefir, meseleyi açıkladı.

“İngiliz bayrağına ve İngiliz himayesine sığınan herhangi bir adamı korumaya mecburum, Haşmetmeab!”

Padişah, mânâlı bir bakışla İngiliz Sefiri’ne hitaben, “Şu halde” dedi, “sefarethanenize sığınmış bir adam var demek. Bu mültecinin kim olduğunu anlamak isterim.”

“Hayatının tehlikede olduğunu iddia eden Hekim Ali Bey isminde biri...”

“Maksadı neymiş?”

“Memurlar, memlekete hürriyet getirmek istediğini iddia ederek takip ediyorlarmış.”

Abdülhamit güldü.

“O halde, memlekete ve saltanata zararlı biri olacak. Sizden ne istiyor?”

“Avrupa’ya firarını sağlamamızı.”

“Memurların o civarda niçin dolaştıkları anlaşıldı. Sefarethaneden çıktığını görürlerse onu tutuklayacaklar.”

“İngiltere Devleti’ne sığınmış bir adamın arzusunu yerine getirmekle mükellefim, Haşmetmeab!”

Abdülhamit, memlekete hiçbir fenalığı olmayan bu hürriyet kahramanını ele geçirmek ümidiyle İngiliz Sefiri’ne iltifat ederek yanına sokuldu.

“İngiltere İmparatoru Haşmetli Kral Edward hazretlerine suikast düzenleyen bir haini himaye etseydik, böyle bir hadise zannederim ki hoşunuza gitmezdi.”

İngiliz Sefiri, Padişah’ın bu lastikli sorusuna olumlu bir cevap verememekle beraber, sefarethane etrafında dolaşan memurların derhal o civardan uzaklaştırılmasını talep etmişti.

Abdülhamit, o günlerde cereyan eden diğer siyasi me-

seleler dolayısıyla İngiltere Devleti'ni rencide etmek istemiyordu. Sefir'in ısrarı karşısında, Seryaver'e memurların derhal o civardan çekilmesini irade etmişti.

Zaten Sefir'in ısrarı önünde başka ne yapabildi? Osmanlı Devleti nihayetsiz kapitülasyonlarla büyük devletler karşısında eli kolu bağlı bir vaziyette değil miydi?

Türkiye'yi "hasta adam" şeklinde ameliyat masasına yatırdıkları sırada Avrupalıları idare etmek siyasetini her türlü siyasetin üstünde tutan Kızıl Sultan, Sefir'i bu suretle atlatarak selamlıktan döndükten sonra, vaziyeti daha ciddi bir şekilde değerlendirmek lüzumunu hissetmişti.

SELAMLIKTAN SONRA

Fehim Paşa, Rumelihisarı'ndan henüz dönmüştü.

Biraz sonra Padişah, Fehim Paşa'yı huzuruna çağırdı. Melahat odasına çekilmiş, Hünkâr'ın emrini bekliyordu.

Fehim Paşa Başmusahip'in odasında otururken, Melahat de baş başa vermiş iki saraylının kısa fakat mühim bir sohbetine kulak misafiri olmuştu.

İki genç kız konuşuyordu.

"Acaba dediklerin doğru mu?"

"Aaa... Vallahi kulağımla işittim. Yaver Kâzım Bey'in kardeşiymiş."

"Nerede yakalamışlar?"

"Beşiktaş'ta."

"Eh, öyleyse Beşiktaş Muhafızı Hasan Paşa'ya gün doğdu."

Melahat bu konuşmayı işitince yüreği oynamıştı. Demek ki Fikret Bey'i yakalamışlardı!

Fakat o bu kadar düşüncesiz bir çocuk muydu?

Melahat onları büyük bir felaketten kurtarmak için o gece ne sıkıntılar çekmiş, âdeta her türlü felaketi göze almıştı.

Onları Fehim Paşa'nın pençesinden kurtarmak az büyük iş miydi?

Fikret Bey yakayı ele verdiğiine göre diğerleri de kolaylıkla bulunabilecekti. Fikret Bey, Yaver Kâzım Bey'in kardeşi olduğu için Beşiktaş Karakolu'nda kendisini çok iyi tanıyorlardı. Artık anlaşılıyordu ki Fikret Bey Rumelihisarı'ndan İstanbul'a gelirken karakolun hemen önünden geçmiş ve tam mânâsıyla yağmurdan kaçarken doluya tutulmuştu.

Melahat ani bir üzüntüyle Rumelihisarı'ndaki hürriyet sever hekimlere yaptığı iyiliğe pişman olmuştu.

Hekim Ali Bey'in İngiliz Sefarethanesi'ne giderek tehlikeyi atlatmış olduğundan genç kızın haberi yoktu. Kendi kendine düşünüyordu: Ali Bey'in karısını saraya getirmişlerdi; biraz sonra Fehim Paşa meseleyi Padişah'a arz edecek ve kadınla Fikret Bey'i sorgulamaya başlayacaklardı. Belki Hekim Ali Bey de yakalanmıştı. O, Yıldız işkencelerinin ne demek olduğunu az zaman içinde anlamıştı.

Melahat'ın gözünde Fehim Paşa, engizisyon mahkemelerinin reisleri gibiydi.

Birkaç kamçı darbesi Nuri'nin irade ve şuurunu kaybetmesine nasıl yeterli gelmişse, Ali ve Fikret Beyleri de uyuşturmaya ve sersemletmeye kâfi gelecekti.

Melahat'ın gözleri dönmüştü. Etrafı dolaşmaya, meraklanmaya başladı.

Ali ve Fikret Beylerden biri, onların firarını Melahat'ın sağladığını itiraf edecek olursa mahvolduğu gündü.

Fehim Paşa huzura girmek için sabırsızlanıyordu. Beşiktaş Muhafızı Hasan Paşa, Padişah'ın yanından henüz çıkmıştı.

Başmusahip, Fehim Paşa'ya yarenlik ediyordu.

"Paşam! Nihayet bu mühim meseleyi de meydana çıkardınız! Efendimiz kim bilir ne kadar memnun olmuştur!"

"Zannederim."

"Artık, bir mehtap âlemi hakkımızdır, değil mi?"

Fehim Paşa, Başmusahip'e güzel bir mehtap âlemi vaat etti. Bu esnada Beşiktaş Muhafızı Hasan Paşa da huzurdan çıkmış bulunuyordu.

Nihayet huzura girmek sırası Fehim Paşa'ya gelmişti.

Abdülhamit, İngiliz Sefiri'nden aldığı cevaptan sonra, sinirlerini yatıştıracak bir vesile bulamamıştı. Odasında hiddetli hiddetli dolaşıp duruyordu. Padişah, istibdadın bütün kuvvetlerine rağmen, kendisine hıyanet etmek isteyen bir zümrenin göz göre göre kaçırılmasına bir türlü tahammül edemiyordu.

Nasıl tahammül edebilirdi ki? Hekim Ali ve Fikret Beyler İstanbul'un güzide ve aydın iki ünlü adamıydı. Türkiye'de kim bilir ne gizli ve geniş bir teşkilatları vardı. Padişah, doğrudan doğruya kendisini hedef alan olan bu ihtilal şebekesinin bütününü yakalanmasını istiyordu.

Fehim Paşa'nın yaptığı açıklama Hünkâr'ı tatmin edememişti.

“Padişahım! Hainler sabaha karşı firar etmişler. Bu suretle hıyanetleri sabit oluyor demektir. Yine de asıl hane sahibi olan Hekim Ali Bey’in karısını Yıldız’a getirdim. Kocasının nereye gittiğini bir türlü söylemiyor. Fakat müsaade ve ferman buyurulursa onu şimdi söyleteceğim.”

Padişah bıyık altından güldü.

“Kocasının nereye gittiğini söylemiyor ha?”

Ve bu sözün arkasından, Fehim Paşa’nın ağzını açmasına meydan vermeksizin kaşlarını çatarak bağırdı:

“Budala! Hainlerin nereye gittiğini onların karılarından öğreneceksin, öyle mi?”

Fehim Paşa birdenbire şaşaladı, Hünkâr’ın bu ani değişimi karşısında bir müddet sustu.

Padişah sözüne devam ederek, “Sersem!” dedi, “Aradığınız adam, tutamayacağımız ve içine giremeyeceğiniz bir yere gizlenmiştir.”

“Padişahım, ferman buyurunuz, neredeseler derhal gidip yakalayalım!”

“Fehim, sen hiç bugünkü kadar gafil avlanmamıştın! O kadını boş yere sorgulayıp durmayınız. Çünkü Hekim Ali Bey, İngiliz Sefarethanesi’ne sığınmış.”

“Vay hain, vay.”

“Fakat Fikret isminde bir hekimi de Beşiktaş Karakolu’ndan geçerken yakalamışlar.”

“Bu hainin acaba Ali Bey zümresiyle alakası var mıymış?”

“Tabii. Gece hepsi birlikte Rumelihisarı’nda toplanmışlar. Sonra Melahat’ın gelmesinden şüphe ettikleri için yakayı ele vereceklerini anlayarak Avrupa’ya firardan başka

bir çare bulamamışlar.”

Abdülhamit bir koltuğa yerleşti. İngiliz Sefiri’nin iltimasını ve aralarındaki konuşmayı detaylı bir şekilde Fehim Paşa’ya anlattı. Padişah’ın bunda siyasi bir maksadı vardı. Fehim Paşa cahil bir adamdı. Efendisinin gözüne girmek ve mahcubiyetine sebebiyet veren bu tehlikeli vaziyetten kurtulmak için aklınca bazı tedbirler düşünebilirdi. Halbuki Abdülhamit, saltanatını tehlikeye düşüreceğini çok iyi anladığı bu karışık hareketi kökünden kazımak ve İstanbul’daki gizli şebekeyi tamamıyla meydana çıkarmak emelindeydi. Fehim Paşa’ya, Beyoğlu’ndaki sivil memurların İngiliz Sefarethanesi etrafında dolaşmamalarını tekrar irade etmiş ve bu hususta bambaşka bir düşüncesi olduğunu ilave ederek, “Haydi, sen git. Ali Bey’in karısı da serbest bırakılsın! Ben seni yarın çağırıyorum,” demişti.

Fehim Paşa huzurdan çıktığı zaman, terden su içinde kalmıştı. O, Padişah’ın nezdinde bu derece sıkılıp terlediğini hatırlamıyordu.

Abdülhamit, sadık kölelerinden ve gece hizmetkârlarından Cafer Ağa’yı çağırdı ve ona şu sözleri söyledi:

“Bu gece yemeği gül bahçesindeki kameriyenin altında Melahat’le birlikte yiyeceğim! Kendisine haber ver. Akşam ortalık kararınca oraya gelsin!”

GÜL BAHÇESİNDE HAZIRLANAN BİR CİNAYET PLANI!

O gün İstanbul’un her tarafında göze çarpan mühim bir faaliyet vardı. Zaptiye Nazırı bütün mesaisini bu işe ver-

miş, nezaretinde ne kadar ajan varsa Boğaziçi'ne göndermişti. Bütün ajanlar faaliyettedir. Sivil memurlar, güya çoktan beri Boğaziçi'nde izlerini keşfettikleri bir suikast şebekesinin takibiyle meşgulmüşler gibi, kendilerince şüpheli gördükleri birçok kimse hakkında o gün akşama kadar Zaptiye Nazırı'na yüzlerce jurnal vermişlerdi.

Boğaziçi'nde birçok ev basılıyor ve çoğu hekim olmak üzere pek çok kimse tutuklanıyordu.

Mesele büyümüştü. Şimdi işin içinde bir de Tahtasakal Hasan Paşa karışmıştı.

Halbuki ortada, Hasan Paşa'nın bir tesadüf eseri yakaladığı Hekim Fikret Bey hadisesinden başka önemli bir mesele yoktu. Padişah en ziyade Hekim Ali Bey'in ele geçirilmesini istiyordu. Ali Bey'in ele geçmesi ise hemen hemen imkânsız gibiydi. İngiliz Sefiri, Ali Bey'i fazla korur gibi görünmüştü. Zaten siyasi mültecilere karşı İngiltere hükümetinin koruyucu bir vaziyet alması geleneksel bir siyasetti. İşte Abdülhamit bu siyasete karşı yeni siyasi tedbirler düşünüyordu.

Abdülhamit memleket meselelerinde bu derece endişe etmezdi. Fakat hayatını ilgilendiren bir mesele karşısında derhal siyasi ve dahili cepheler kurar, vezirlerini son derecede baskı altına alırdı.

Yine de o gün Tahtasakal Hasan Paşa, Hünkâr'ın gözüne girmemiş değildi. Padişah, Hekim Fikret Bey'in yakalanmasından dolayı büyük bir memnuniyet duymuştu.

Fehim Paşa'nın arkasından Melahat huzura çağırıldığı zaman, Abdülhamit'te iki saat evvelki hiddet ve şiddetten eser kalmamıştı.

“Mademki bir ipucu bulundu, elbette hainler birer birer yakayı ele verecekler,” diyordu.

Melahat’le uzun boylu görüşmeye vakit yoktu, anlatılanlar Padişah’ın âdeta başını şişirmişti.

Akşam oldu.

Güneş battı.

Gül bahçesindeki kameriyenin altında şahane bir sofraya hazırlanmıştı.

Melahat ipekli yeşil bir elbise giymiş, boynuna da Padişah’ın son günlerde kendisine hediye ettiği çok kıymetli inci gerdanlığını takmıştı.

Yıldız’ın dar ve gizli yollarında bir kelebek gibi taştan taşa konarak Cafer Ağa’yı izliyordu.

Kolundan ameliyat olduğu sırada Melahat, Cafer Ağa’ya çok hakaret etmiş ve epeyce zaman araları açılmıştı.

Fakat her ikisi de birbirleriyle dargın kalmanın faydasız olduğunu anlamıştı. Çünkü Hünkâr’ın her ikisine de sevgisi vardı. Birisi eski ve sadık bir emektarı ise, diğeri de hayvani zevklerini tatmin eden biricik gözdesiydi.

Melahat, yeşil taflanlar arasından geçerken Cafer Ağa’yı lafa tuttu.

“Efendimizin hiddeti geçti mi acaba?”

“Çoktan.”

“Çoktan mı? Nasıl olur? Daha iki saat evvel ortalığı kasıp kavuruyordu.”

“İşler yoluna girdi. Bir hain yakalanmış. Bu yolla İstan-

bul'daki bütün hainler elde edilecekler."

"Kimmiş bu hain?"

"Fikret Bey isminde genç bir hekim."

Ufaklı büyüklü birçok havuzun yanından geçiyorlardı. Melahat, Haremağası'ndan biraz daha ayrıntı almak amacıyla sordu:

"Ne yapacakmış bu hekim?"

"Hekimler ne yaparlar, bilmiyor musunuz? Hem Efendimizin ekmeğini yerler, hem de ona hıyanet ederler."

"Şimdi nerede bu adam?"

"Nerede olacak, zindanda! Gece Fehim Paşa gelecek ve onu söyletecek."

"Nasıl söyletecek?"

"İlahi yavrum! Paşa için bundan kolay ne var? İki sıcak yumurtayı kollarının altına koyunca, insan her şeyi bülbül gibi söylemeye başlar!"

Melahat, gül bahçesindeki kameriyenin yanına vardığı zaman çok heyecanlıydı.

Cafer Ağa'nın verdiği bilgiler çok canını sıkmıştı. Kameriyenin içindeki ufak kristal havuzun başına kurulmuş mükellef ve muhteşem sofranın önünde Padişah'ın gelmesini beklerken, lüzumsuz yere üzüntü içinde çırpınıyordu. Kulağına, şimdi işkence gören Fikret Bey'in ince ve hazin sesi gelir gibi oluyordu.

Kendi kendine, "Keşke şu adamları görüp tanımasaydım!" diyordu genç kız. Sofrada duran, en kanaatkâr insanların bile iştahını açan türlü türlü yemek ve meyveleri hiç görmüyor, yalnız Fikret ve Ali Beylerin akıbetlerini düşünüyordu.

Cafer Ağa, “Efendimiz geliyor,” diye mırıldandı.

Melahat, kameriyeden taflanlı yolun kenarına indi ve kendisine çekidüzen vererek Abdülhamit’i karşıladı. Padişah’ın yüzü gülüyordu.

“Ne erken gelmişsin, kız!” dedi. “Ben seni henüz gelmemişsindir zannediyordum.”

“Efendimizin irade buyurdukları yere vaktinden evvel koşup gelmek, cariyeniz için şeref ve saadetlerin en büyüğüdür.”

Melahat, efendisini yedi yerden etekledikten sonra güllerin arasında yeşil ve canlı bir heykel gibi durmuştu.

Padişah, Melahat’i pamuk gibi beyaz ve yumuşak elinden çekti.

“Seni yosma seni! Gene ortalığı altüst ettin. Fakat gözüme girdin. Şu masanın başındaki koltuğu çek bakayım yanıma!”

Melahat, efendisinin yanına sokulmuştu.

Kameriyenin altı gündüz gibi aydınlıktı.

Padişah, dişlerini birbirine vurarak geniş getirir gibi ağzını oynatmaya başlamıştı.

Melahat’in ellerini, sert ve kuru parmaklarının arasında sıkıştırarak, “Kız!” dedi, “Senin kadar güzel ve melek ruhlu bir kadından böyle şeyler ümit edilmez. Hele şu Ali Bey’i de yakalamaya muvaffak olsaydın seni ihya ederdim. Bu işi Tıbbiyeli Nuri haber verdi. Fakat meseleyi etrafıyla meydana çıkaran sensin! Rumelihisarı’ndan Fehim Paşa’ya gönderdiğin jurnalı bazı kimselere örnek olarak göstermek için alıkoydum. Özellikle Zaptiye Nazırı’na ve İzzet Paşa’ya göstereceğim. Onların herhangi bir mesele hakkında yaz-

dıkları mühim ve mahrem raporlar genellikle o kadar muğlâk, o kadar karışık ve mânâsız ki, sorduğum zaman bazen kendileri de yazdıkları şeylerin içinden çıkamazlar! Cenâb-ı Hak seni erkek yaratmış olsaydı muhakkak surette dahiye nazırı yapardım.”

Padişah, genç kızın saçlarını okşadı.

“Şu başının içindeki zekâyı ölçecek hiçbir ölçü yok, Melahat!”

Melahat, Padişah’ın hiç kimseye etmediği bu iltifat karşısında efendisini tahrik eden tatlı tebessümleriyle ezilip büzülüyordu.

Abdülhamit, kaç günden beri kolları arasında sıkıp sevedemediği bu işvebaz kızı, kendilerinden başka kimsenin bulunmadığı bu تنها ve ıssız bahçede, şimdi genç ve şehvetli bir insan hırsıyla seviyordu.

“Kız, sofranın üstünde pembe yanakların kadar güzel görünen şeftaliden, kendi elinle ağzıma bir lokma ver bakayım.”

Melahat, altın bıçakla bir şeftali soyarak Hünkâr’ın ağzına verdi.

Padişah, Melahat’i çok sevdiğini hissediyordu. Bu kıza karşı büyük bir zaafı vardı. Fenalık timsali olan ruhunu mest eden hoş gül kokuları içinde, Melahat kendisine çok daha cazip ve şehvet uyandırıcı görünüyordu.

Yine de Padişah, bu mehtap eğlencesinde kendini kaybedecek kadar mest olmuş değildi.

Melahat, efendisinin kucağında otururken Abdülhamit cebinden ufak bir kâğıt parçası çıkararak, “Hatırımdayken söyleyeyim, şu paketi al bakayım!” dedi. Melahat, içinde ne

olduğunu bilmediği ufak paketi aldı.

“Cebine koy. Sakın kimseye gösterme. Hatta sen bile açmayacaksın, anladın mı?”

Melahat tereddütle Hünkâr'ın yüzüne bakarak ufak paketi göğsüne yerleştirdi.

Abdülhamit genç kızın kulağına eğildi.

“Dikkat et!” dedi, “Vücudunun bir tarafına dökülüp yapışmasın, derhal ölürsün. Zira içindeki zehirdir! Şimdi söyleyeceklerime kulak ver.”

Melahat dikkatle efendisini dinliyordu.

“Bu zehri bir bardak suyun içine koyup Nazikter'e içireceksin, anladın mı?”

“Nazikter'e mi, Padişahım?”

“Bu derece hayret edilecek bir mesele değil. Çabuk, peki de! Şimdi seni de onu göndereceğim yere gönderirim! Benim dediğim ve istediğim şey mutlaka ve derhal yapılacaktır, işitiyor musun?” dedi.

“Peki, Padişahım!”

Melahat çok zor bir duruma düşmüştü. Abdülhamit'e ret cevabı verecek vaziyette değildi. Baskıcı ve zalim bir hükümdarın pençesinde esir ve her zaman ölüme mahkûm bulunuyordu. O dakikada Hünkâr'a hoş görünmekten başka çaresi olmadığını anlamıştı.

Melahat bu sıra, Şaban Ağa'nın Rumelihisarı'nda Nazikter'in gebeliği hakkında kendisine verdiği gizli ve mühim malumatı hatırlamıştı. Bu hususta Padişah'ı biraz daha söyletmeyi düşünerek, “Nazikter'in Efendimize hıyaneti mi sabit oldu?” dedi.

Hünkâr güldü.

“Her şeyi anlamak doğru değil. Bu sorularını tecrübesizliğine veriyorum. Sen dediklerime dikkat et ve işini nihayet yirmi dört saat zarfında yapmaya bak! Yoksa gözünden düşersin.”

Melahat, babasının bir gün kendisine, “Efendimize hiçbir şey için itiraz edeyim ve soru sorayım demeyesin,” şeklindeki tavsiyesini hatırlamıştı. Padişah’ı, arzu ve iradesini aynen yerine getireceğini söyleyerek memnun etti.

Padişah’la mehtaba karşı eğlenerek yemek yiyorlardı. Melahat, bu aydınlık sema altında ilk defa olarak Padişah’ın gözlerinde, kendisini sevdiğini ifade eden bir mânâdan ziyade, kendisini bütün kötülüğüne alet etmek isteyen vahşi, kindar ve hırslı bir insan arzusu okumuştı.

Melahat günler geçtikçe içinde bulunduğu tehlikenin arttığını ve günün birinde aynı vaziyete kendisinin de düşebileceğini düşünüyordu.

Padişah’ın irade ve arzusunu tamamıyla uygulayacaktı. Bu cinayeti yirmi dört saat zarfında işlemek onun için kati ve zaruriydi.

Rakibesini ortadan kaldırmak... Bu biraz da Melahat’ın lehinde bir cinayet olacaktı.

Abdülhamit, genç kızın hırsını okşamak için, “Bak,” dedi, “bu iş çabuk biterse, sen de rakibinden kurtulmuş olursun!”

Melahat ses çıkarmadı.

Padişah, genç kızın sahte gülen gözlerinin içine baktı.

“Niçin öyle mahzun duruyorsun? Yoksa Nazikter’le dostluğu ilerlettiniz de, şimdi onun ölümüne acıyor musun?”

Melahat eliyle şakaklarını ovuşturarak iradesini toplamaya çalıştı.

“O benim düşmanımdır, Padişahım! Ben onunla hiçbir zaman dost olamam.”

“O halde niçin öyle durgun ve düşünceli görünüyorsun?”

“Başımda biraz ağrı var, Padişahım!”

“Başının ağrısı neden? Nazikter’e bir bardak su içirmek, senin için o kadar güç bir iş midir?”

Abdülhamit, Melahat’ın alnını okşamaya başladı ve başını arkaya çevirerek seslendi:

“Cafer, çabuk bize iki dondurma getir!”

Abdülhamit’le Melahat, dondurmalarını yedikten sonra gül bahçesinden harem-i hümayuna döndüler.

Melahat o geceyi Hünkâr’ın yatak odasında geçirdi ve sabaha karşı yorgun, halsiz bir halde odasına döndü.

Melahat yatağında yatıyordu.

Artık derin düşünecek bir halde değildi. Her şeyden evvel biraz uyumak ve dinlenmek istiyordu. Başını yastığa henüz koymuştu. Fakat gözlerini kapamaya fırsat bulamadan, yastığın altında eline bir ufak zarf ilişti.

Kendisine yazılmış bir mektup...

Melahat zarfı alarak yataktan fırladı, biraz evvel kıstığı lambayı açtı.

Bu mektubu ona kim göndermişti? Derhal zarfı açtı.

Ufak bir not defteri ve arasına sıkıştırılmış ufak bir pusula...

Bunları Melahat'e Kâzım Bey göndermişti. Yani, tutuklu Fikret Bey'in kardeşi olan Yaver Kâzım Bey.

Melahat evvelâ pusulayı okudu.

Melahat! Sana hayatımın en heyecanlı günlerine ait hatıralarımdan birkaç sayfa gönderiyorum. Bunları okuduktan sonraki duygularını öğrenmek isterim.

Kâzım

Melahat bu kısa notlara göz gezdirmeye başladı.

1

PAZAR - 18 MAYIS. SABAH.

Kalbimin içinde beni her gün biraz daha ezen ve üzen bir şey var.

O şey nedir? Bilmiyorum.

Hasta mıyım? Nerem ağrıyor? Nerenden geliyor bu acı? Bilmiyorum.

Gene sabah oldu. Yalnızlık başladı. Gözüümü açarken acılarım da uyanıyor. Hep o şey! Kalbimi ezen ve üzen şey...

Melahat, "Zavallı çocuk sahiden hasta galiba," diye mırıldanarak bir sayfa daha çevirdi.

2

PAZARTESİ - 19 MAYIS. GECE.

Gece rüyama girdi...

Kalbime yerleştiği yetişmiyor gibi, şimdi de rüyamda bütün hislerim ve hayallerimle beraber dolaşıyor.

Bu sevgi kalbimin neresinde duruyor? Bilmiyorum.

İlk defa, bir yabancıya verilecek olan kiralık bir konakta gezer gibi, kalbimin her tarafını dolaştım. Fakat onu görmek mümkün olmadı! Galiba o, kalbimin her tarafına, her köşesine hâkim.

Melahat, lambanın fitilini biraz daha çıkardı ve daha samimi bir ilgiyle hatıraları okumaya devam etti.

3

SALI - 20 MAYIS. GECE.

Padişah'a bir dilekçe mi sunayım? Ne yapayım? Bilmiyorum! Çok sevdiğimi söyleyip Padişah'a yalvarsam, bilmem ki onu bana verir mi? Herhalde bu tecrübeyi yaşayacağım. Ne olursa olsun! Zaten bundan sonra hayatını bedava yaşayan bir adamım. Efendimizin bu lütfu benden esirgeyeceğini zannetmiyorum.

Melahat bu sayfayı okuyunca aklı başından gitti. Eğer Kâzım Bey böyle bir çocukluk yaparak Abdülhamit'e dilekçe gönderecek olursa, bu hareketiyle Padişah'ı son derece hiddetlendirecek ve hiç şüphe yok ki ters bir netice alacaktı.

Kâzım Bey'in Melahat'le Padişah arasındaki son günlerde ilerlemiş olan ilişkiden haberi yoktu. Kâzım Bey, Melahat'i alabileceğini sanıyordu.

Melahat, onun kendisini ne kadar çok sevdiğini anlamıştı. Her şeyden evvel, Kâzım Bey'in bu arzusunun

ortaya çıkışına engel olmak lazımdı.

Abdülhamit zaten onun bu eğilimini hissetmişti. Fakat Kâzım Bey'in yaralanması üzerine bu kusurunu affeden Abdülhamit, onu sarayda tutmaya karar vermişti.

Kâzım Bey sarayda geçirdiği kısa zaman içinde siyasi sahada Padişah'a büyük yararlıklar göstermişti. İşte Kâzım Bey en çok bu iltifata güveniyor ve Padişah'ın kendisini reddetmeyeceğini zannediyordu. Melahat bu yüzden endişe etmeye başlamıştı.

Bu ufak hatıra defteri genç kızın gözü önünde büyük hakikatler canlandırmıştı.

Melahat'ın uykusu kaçmıştı.

Kâzım Bey'in hatıra defteri önemliydi. Yaver, sevgilisi hakkındaki duygularını kaydederken, bu ufak defterin ufak sayfalarına büyük ve vatani duygularla önemli bilgiler de ilave etmişti.

Melahat bir sayfa daha çevirdi ve büyük bir heyecan içinde okumaya başladı.

4

ÇARŞAMBA - MAYIS 21. SABAH

Bu sabah aynanın karşısında duyduğum üzüntü ve azabı bu perişan satırların arasına kaydetmenin ne kadar tehlikeli bir iş olduğunu biliyorum. Fakat ben, Melahat'ın zannettiği gibi bir esir ve bir uşak değilim.

O, beni Efendimizin azat kabul etmez bir kölesi sanıyor. Hakkı var. Biz Padişah'a yaverlik eden, bir nevi kibar kölelerimiz ki diğer kölelerle aramızdaki fark yalnız rengimizdir. Onlar siyah, biz

beyaz!

İşte Melahat bizi böyle görüyor ve tarif ediyor. Çok haklı. Yerden göğe kadar haklı.

Fakat ayna... Bu sabah beni bana bütün çıplaklığımla gösteren şu büyük ayna... Başımdaki kurşun yarasının ne çirkin bir iz bıraktığını gösterdi bana.

Birden tüylerimin birer iğne gibi sertleşerek vücuduma battığını hissettim.

İnsanların çirkinliğini bir kabahat gibi yüzlerine vuran bu ayna sanki dile gelmiş de bana şöyle haykırıyordu:

"Zavallı genç, sana acıyorum! Yüzündeki bu iğrenç lekeyle hiçbir kadının kalbinde yer bulamayacaksın!"

Odamda çoktan beri benimle alay eden böyle bir düşmanı nasıl sakladığıma hayret ettim. Onu bir anda kırıp parçalamak, gözümün önünden yok etmek istedim. Lakin bunu yapamadım. Üzerine atıldığım zaman, kollarım hareketsiz kaldı. Onun ikinci bir alayı ile karşılaştım.

"Budala!" dedi bana, "Beni kırınca karşına başka ayna çıkmayacak mı zannediyorsun?"

O vakit, sarayın her köşesinde yerden tavana kadar yükselen endam aynalarını göz önüne getirdim. Ellerim aşağıya düştü, bir şey yapamadım.

Alnımdaki bu ebedi nişane, bu ihtiras damgası bende yeni bir kin ve intikam hissi uyandırdı.

Beni herhangi bir kadının kalbinde yaşamak hakkından mahrum bırakan bu iğrenç damgayı alnıma vuran elin düşmanıyım artık.

Bu hakikati öğrendikten sonra bana esir ve köle diyenlere kendime acıdığım kadar acıyacağım.

Melahat, Yaver Kâzım Bey'i basit bir adam zannetmişti. Onun şerefinden ve kibarlığından başka bir meziyetini görmeyen genç kız, şimdi Kâzım Bey'in ruhunu okuyordu. Onu biraz daha fazla sevmeye başladığının farkındaydı.

Kendi kendine, "İnsanlar hiç de göründükleri gibi değil," diye söyleniyordu. Sabah olmuş, güneş doğmuştu. Melahat, Kâzım Bey'i nasıl görebileceğini düşündü.

Mademki Abdülhamit'in attığı kurşun onun kalbinde ölmez bir intikam hissi uyandırmıştı, o halde kardeşi Fikret Bey'den kendisini haberdar etmek çok faydalı olacaktı.

Defteri derhal bir kibritle yaktı ve külünü bir kâğıda sarıp sakladı. Bu defter bomba kadar tehlikeli bir şeydi, iki genci de derhal mahvetmek için yeterli gelebilirdi.

Abdülhamit, Kâzım Bey'in kardeşi ile görüşmemesi için saray erkânına kesin emirler vermişti.

Zavallı Kâzım Bey'in o sıra kardeşinin gördüğü işkenceden haberi yoktu.

Melahat, Kâzım Bey'e gizlice bu haberi verip, kardeşine yardım etmesini rica edecekti.

Fakat Melahat'ın bundan evvel görülecek önemli bir işi vardı: Nazikter'i zehirlemek!

O sabah, öncekilerden farklı olarak Melahat kahvaltısını yapmadan giyinmişti.

Kendi kendine, "Ne olursa olsun," diyordu, "evvela Kâzım Bey'i görüp, ona vaziyeti anlatmalıyım."

Melahat, biraz sonra işleyeceği cinayette kullanacağı zehri koynuna koymuştu. Kâzım Bey'i gördükten sonra Nazikter'in bulunduğu bodrum katına gidecekti.

Tam bu sırada odasının kapısı vuruldu.

“Kim o?”

“Ben, Cafer.”

Melahat’ın canı sıkılmıştı. Oda kapısını açtı.

Cafer Ağa çok telâşlıydı.

“Efendimiz soruyor,” dedi, “gideceği yere gitti mi diye...”

Şu halde, Melahat’e verilen vazifeden Cafer Ağa’nın da bilgisi vardı. Bu durum Melahat’in düşüncelerini altüst etmişti. Evvela Kâzım Bey’e gitmek meselesi suya düşmüştü, çünkü onu ancak sabahleyin, henüz kimse odasından çıkmamışken görebilirdi. Şimdi doğruca Nazikter’e gitmek ve işe başlamak lazımdı.

Halbuki bu süre zarfında Hekim Fikret Bey çok fazla işkence görmüş olmalıydı. İhtimal ki bu yüzden kendi aleyhinde bazı mühim itiraflarda da bulunacaktı. O vakit Melahat büsbütün tehlikeli bir vaziyete düşecek ve diğerlerinin gördüğü baskı ve işkenceyi bu defa kendisi görecekti.

Cafer Ağa ona vaziyeti daha fazla düşünme fırsatı vermedi.

“Efendimiz size verilen vazifenin kesin ve olumlu neticesini bu akşam bekliyorlar. Beni de size yardıma gönderdiler,” dedi.

Melahat bu sözü duyunca büsbütün hiddetlendi. Bu durumda cinayeti Cafer Ağa ile birlikte işlemek zorunda kalacaklarını düşünmüştü.

Haremağası’nın bildiklerini anlamak için, “Benim yapacağım işten senin haberin var mı?” diye sordu.

“Hayır.”

“Doğru söyle!”

“Vallahi bir şeyden haberim yok. Yalnız, Efendimiz bu sabah gayet erken kalkmışlardı. Beni çağırıp, *Nazikter uyan-
dığı zaman Melahat’e haber ver, derhal onun odasına gitsin. İkisi
yan yanayken de vakit kaybetmeden Nazikter’in sütünü gönderin,*
dediler. Bunu size haber vermeye geldim.”

Melahat, Cafer Ağa’nın gözlerinin içine dikkatle baktı.

“Nazikter uyanmış mı?”

“Evet. Zindanda, yüzünü yıkıyor.”

“Kapısında kimse var mı?”

“Eskiden yoktu. Fakat üç beş günden beri bir nöbetçi
bekliyor.”

“Sebebi?”

“Bilmiyorum.”

“Peki, geliyorum. Haydi, sen önden yürü ve nöbetçiye
benim Nazikter’i görmeye geleceğimi söyle.”

“Şimdi söyledim. Nöbetçinin haberi var.”

Cafer Ağa ve Melahat odadan çıktılar. Birkaç merdiven
indikten ve birkaç koridor geçtikten sonra bodrum katına
geldiler.

Nazikter’in kapısı önünde ayakta duran nöbetçi iki
adım geriye çekildi ve arkasını dönerek, “Kapının kilidini
açtım, buyurunuz,” dedi.

Melahat, kör bir lamba ile aydınlanan bodruma girdi.

Nazikter karyolasının üstünde oturmuş, sabah kahval-
tısını bekliyordu.

Melahat başının örtüsünü açtı.

“Kardeşim,” dedi, “seni görmeye geldim, nasılsın?” Na-
zikter hayretle rakibinin yüzüne baktı.

“Nasıl oldu da bunca zaman sonra beni hatırladın?”

“Ah Nazikter, beni mazur gör. Ben sana karşı derin ve samimi şefkat duyan bir insanım. Fakat ne yapayım, seninle aramıza, bilmem neden, bir kara kedi koydular ve birçok dedikodular uydurarak aramızı açtılar. Ben şimdi saray halletiruhiyesini biraz daha yakından anlamaya başladım ve birçok meselede senin masum olduğuna kanaat getirdim.”

Nazikter rakibinin yanına oturmuş, onu büyük bir dikkatle dinliyordu.

Melahat bu kısa girişten ve sahte muhabbetten sonra Nazikter’in boynuna sarılarak devam etti:

“Artık beni affedersin. Bundan sonra seninle kardeş gibi yaşayacağız. Hem emin ol ki babam vasıtasıyla seni affetti-receğim. Yalnız bana söyle; benimle kardeş olmak ister misin?”

Nazikter, Melahat’ın sözlerinden bir şey anlamamıştı. Zindana ve esarete düşen insanlar teselli ve şefkate daha fazla muhtaç olduklarından, Melahat’ın sözlerinden ve tavırlarından mânâ çıkarmak fırsatını bulamamıştı.

Rakibinin kolundan tutarak yalvardı:

“Allah aşkına doğru söyle, Melahat. Bu sözlerinde samimi misin?”

“Sana niçin yalan söyleyeyim, Nazikter? Ben seni çok severim. Fakat şimdiye kadar daima aramızı bozmak ve bizi birbirimizden uzak bulundurmak istiyorlardı. Bu sebeple samimi dost olmaya imkân bulamamıştık. Akşam, senin burada geçirdiğin feci hayatı gözümün önüne getirdim ve sana çok acıdım. Bu dört duvar arasında kaç günden beri nasıl vakit geçiriyorsun, Nazikterciğim!”

Çerkez dilberi içini çekti ve ağlamaya başladı.

“Ah Melahat! Sen saraya yeni gelmiş bir kızsın! Ne kadar fazla okumuş yazmış da olsan, burada çevrilen fırladıklara gene de tamamıyla akıl erdiremezsin. Bu, zaman ve tecrübe ister. Sana şu kadar söyleyeyim ki ben burada kıskançlık yüzünden yatmıyorum. Çektiğim bu ağır cezanın sebebini anlayacak olursan bana cidden acırsın.”

“Ben sana daima acıyorum, kardeşim! Dertlerine ortak olmak isterim. Söyle bakayım.”

Bu esnada Cafer Ağa elinde bir kahvaltılık tepsisi olduğu halde içeriye girdi.

“Haydi çocuklar, lafı bırakın da sütünüzü için.”

Melahat, Nazikter’den evvel yerinden fırladı.

“Vallahi olmaz, sen rahatsızsın, yerinde otur. Kahvaltılık tepsisini ben kucağımda tutarım.”

“Hiç iştahım yok. Sen bana bakma Melahat. Bugün canım hiçbir şey istemiyor.”

Melahat süt fincanlarının içine kendi eliyle şeker koyarak karıştırdı ve fincanlardan birini Nazikter’e uzattı.

“Böyle yerlerde insanın midesi boş bulunmaya gelmez, karnını mümkün olduğu kadar doyurmaya bak. Sonra büsbütün zayıf düşersin. Haydi, iç bakayım şu sütü!”

Nazikter yudum yudum içmeye başladı.

Bir yandan da Padişah tarafından kendisine verilen bu ağır cezanın sebebini anlatıyordu:

“Ben Efendimizden gebeyim, Melahat. Gebeyim... Anladın mı? Sultan Efendimiz benim padişah karısı olmamı istemediği için üç aydan beri sarayın altını üstüne getirdi. Karnımdaki çocuğu düşürmek, yok etmek için beni bile öl-

dürmeyi düşündüler. Fakat benim gibi Allah'tan başka kimsesi olmayan bir kızın vücudunu ortadan kaldıramadılar. Artık çocuk da büyüdü. Bak şu karnıma! Aslan gibi bir çocuk büyütüyorum.”

Melahat, hissettiği heyecanı belli etmemeye çalışıyordu.

“Sen hiç merak etme,” dedi, “ne yapsalar faydasız. İnşallah yakında çok talihli bir şehzade dünyaya getirirsin.”

Nazikter bu esnada birdenbire ne olduğunu şaşırmıştı.

“Ah... Fena halde sancılandım. Gözlerim kararıyor. Aman Melahat, üzerime fenalık geldi.”

NAZİKTER'İN ÖLÜMÜ

Melahat, iradesini kaybetmemek için Nazikter'i durmadan lafa tutuyordu.

Nazikter'in yüzünün rengi değişmiş, süt fincanı elinden düşmüştü.

“Melahat,” dedi, “içimde sanki bir ateş kaynağı var! Yanıyorum! Bana bir bardak su ver.”

Melahat ona su verdi.

“Ne oldun, kardeşim? Yoksa karyolanın kenarında böyle rahatsız oturdun da karnında çocuk mu döndü?”

“Ah, bilmiyorum Melahat, bilmiyorum! Acım gittikçe artıyor!”

Melahat, Nazikter'in şakaklarını ovuşturmaya başladı.

“Şöyle biraz yatağına uzan bakalım. Eğer geçmezse, ben şimdi gidip hekim getiririm. Sen merak etme.”

Nazikter birdenbire yatağın içinde iki büklüm oldu. Şid-

detli bir sancı onu ölüme sürüklüyordu. Nazikter kendi eliyle gırtlakını sıkıyordu.

“Melahat! Nefesim kesiliyor, tıkanacak gibi oluyorum. Bu sancı çocuk sancısı değil... Ölüm sancısı!”

Çerkez dilberi, üstünde yattığı yatağı dişleriyle çekti, ısırdı. Artık kollarını uzatamıyor, başını yastıktan kaldıramıyordu. Gözlerinin altı ve kulaklarının etrafı simsiyah olmuş, yüzü korkunç bir şekil almıştı.

Genç kız son bir hamle ile yataktan fırlamak ve rakibinin üzerine atılmak istedi.

“Hain!” diye bağırdı. Fakat yerinden kımlıdayamamıştı. “Hain!”

Bu onun son sözü oldu.

Nazikter, ağzı yeşil köpük içinde, çenesini dizlerine dayamış ve bir asma kilit gibi kıvrılıp kalmıştı.

Melahat korku ve heyecandan titriyordu. Biraz evvel “kardeşim” diye hitap ettiği arkadaşının yanına sokuldu.

“Nazikter! Nazikter!”

Nazikter’den cevap alamadı. Korktu, şaşkın şaşkın sağına soluna bakındı. Zindanın her köşesinde kendisine doğru uzanan korkunç pençesiyle ölümü gördü.

Bu kanlı odanın içinde artık kendisinden başka canlı bir vücut yoktu.

Efendisinin arzusunu yerine getirmiş, Nazikter’i öldürmüştü.

Melahat, zavallı Çerkez kızın başını örttü ve üzerine eğildi.

“Oh,” dedi, “bu çok feci, çok ıstıraplı bir ölüm! Ben hiçbir zaman böyle zehirlenerek ölmek istemem. Nazikter! Na-

zikter! Sahiden mi öldün? Zavallı kız! Bak bu sabah senin ölümünle kaç kişi sevinecek: Hünkâr, Hünkâr karısı ve Hünkâr gözdesi.”

Melahat bu esnada, işlediği cinayetin dehşetine tamamıyla erebilmiş değildi. Artık karşısında dolap ve fırıldak çevirecek bir rakibi kalmadığına inanmıştı.

Biraz evvel heyecanından titrerken, şimdi çok daha az heyecanlı ve üzgündü.

Soğukkanlılığını koruyarak Nazikter’in üzerini yorganla örttü. Süt fincanlarını temizledi.

Nazikter, güya, sütünü içtikten sonra tekrar yatağına girip uyumuştı.

Melahat, zindanın kapısını açtı ve dışarıya doğru seslendi:

“Cafer Ağa! Orada mısınız?”

Haremağası derhal koştu.

“Buradayım, iki gözüm. Buradayım!”

“Nazikter’in biraz başı ağrıyor. Fazla oturup kendisini rahatsız etmeye lüzum yok. Haydi gidelim. Başka bir gün gene geliriz.”

Nöbetçi, odanın kapısını dışarıdan kilitledi. Bodrum kaptından yukarıya çıkıyorlardı. Melahat, Cafer Ağa’nın kulağına eğildi.

“Aman,” dedi, “koluma gir! Yoksa merdivenleri çıkamayacağım, bacaklarım titriyor.”

Genç kız, odasına kadar zorlukla çıkabildi.

Bütün asabı bozulmuştu.

Cafer Ağa, Melahat’ın yüzüne dikkatle baktı. Genç kızın yüzü kara sarı bir renge girmişti. Cafer Ağa onu ilk defa bu

derece heyecanlı ve korkunç bir halde görüyordu. “Size bir limonata getireyim mi?” diye sordu kıza. Melahat’ın nefes alacak mecali yoktu. Odasından içeriye girerken, “Haydi git,” dedi, “Efendimize müjde ver.”

Cafer Ağa şaşkın şaşkın bakındı.

“Ne müjdesi?”

“Fazla lafa lüzum yok. Git, dediğimi yap!”

Ve kapısını kapayarak, yorgun bir halde yatağının üstüne düştü.

GÜLÜNÇ BİR MEKTUP

Melahat o gün odasında öğleye kadar yattı. Kendisini kimsenin arayıp aramadığının farkında değildi. Odasının kapısını içeriden sürgülemişti. Ezan sesine uyandı. Gözlerini açtığı zaman sarhoş gibiydi. Elini yüzünü yıkadı ve saçlarını düzeltti.

Fakat o da ne? Masanın üstünde, *Sevgili Melahatçığım’e* diye yazılmış bir mektup vardı.

Melahat, gözlerini ovuşturarak zarfı açtı, evvela imzasına baktı.

Müstakbel kocan Nuri

Genç kız, dudaklarını bükerek söylendi:

“Bu budala da kendi kendine gelin güvey oluyor!” Bir müddet şakaklarını ovdu. Düşüncelerini toplamaya çalışıyordu.

Avucunun içinde buruşturduğu mektubu düzeltti, şöyle bir gözden geçirdi.

“Bu çocuk mutlaka çıldırmış!” diye bağırdı.

Mektubun içinde Melahat’i hem kızdıracak, hem düşündürecek birçok şey vardı.

Melahat’in sinirleri henüz yatışmamıştı. Ara sıra gözleminin önüne Nazikter’in hayali geliyor ve işlediği cinayet-ten ötürü tüyleri ürperiyordu.

Birkaç defa buruşturup yere attığı mektubu tekrar aldı ve okumaya başladı.

Sevgili Melahatçığım!

Kaç gündür beni arayıp sorduğun yok. İnsan müstakbel kocasına karşı bu kadar da lakayt kalır mı, a iki gözüm?

Allah versin, başarıların gittikçe artıyor. Memleketin felaketini ve özellikle Efendimizin sonunu hazırlamak isteyen bir mikrop yuvası daha keşfettin. Hiç şüphesiz ki bu senin en son ve en büyük şaheserin olacak. Yalnız o kadar mağrur olma. Bu zaferinde benim sana rehberlik ettiğimi hatırla. Pekâlâ biliyorsun ki, Rumelihisarı’nda toplanan hekimlerin yerini evvela ben söyledim. Gerçi ben bunu bir tesadüf eseri olarak öğrenmiştim. Fakat mademki benden şüphelenmişler ve beni bu işlerle alakam var diye yakalamışlardı, gördüğüm işkence ve baskı üzerine bütün bildiklerimi de itirafa mecburdum. Fakat seni bana vaat etmeselerdi, bildiklerimi katiyen itiraf etmezdim. Anlıyor musun?

Artık işler bitti. Yakalanan yakalandı ve kaçırılan kaçırıldı. Daha fazla beklemeye lüzum yok zannederim!

Mademki Efendimiz seni bana vaat etti, daha ne bekliyorsun? Büyüüklerin ağzından laf bir defa çıkar.

Bu fedakârlığım üzerine Efendimizin verdiği sözden dönmesi değil, aksine bizi derhal birleştirmesi icap eder, öyle değil mi?

Fakat sen hâlâ bana karşı bir yabancı gibi, o kadar lakayt duruyorsun ki...

Melahat, bu saçmalıklara daha fazla devam edemedi. Mektubu yırtıp attı.

Nuri'nin bu mektubunda en ziyade göze çarpan, “Yakalananlar yakalandı ve kaçırılanlar kaçırıldı,” cümlesiydi. Rumelihisarı takibatından sonra Melahat'ı düşündüren en önemli nokta, Hekim Ali Bey'in firarında başarılı olup olmadığıydı.

Nuri, acaba bu saçmalıklar arasında, Hekim Ali Bey'in kaçırılmış olduğunu mu haber veriyordu?

Fakat Nuri'nin böyle bir haberi bilerek vermesine imkân yoktu. Nuri, Melahat'ın Hekim Ali Bey'e yardım ettiğini nereden ve nasıl bilecekti?

Melahat, birbirini çürüten birçok düşüncelerden sonra elbisesini değiştirdi, süslendi. Artık tamamıyla rakipsiz kaldığını düşünerek aynanın karşısında kendi kendine mağrurane söyleniyordu:

“Şimdi kendimi tam mânâsıyla Padişah'ın en sadık...”
Sözünü bitiremedi.

Şimdi kendisini Padişah'ın en sadık nesi sayacaktı? Karısı mı? Hayır.

Abdülhamit'in nikâhla yeni bir karı almaya niyeti yoktu. Böyle bir arzusu olsaydı Nazikter'i öldürtmezdi.

Şu halde?

Melahat yüzünü elleriyle kapadı, tuvalet masasının

önünde bir müddet sakın ve hareketsiz kaldı.

“Şu halde, ben onun en sadık bir cariyesiyim. Yarın ya Nazikter gibi idama mahkûm edilecek, yahut hiç tanımadığı yabancı bir adama verilerek saraydan uzaklaştırılacak bir cariyeye...”

Yüzünü açtı. Aynaya baktı. Gözlerinin içi cam gibi parlıyordu.

Birden oturduğu yerden kalktı.

“Padişah karısı olmak için benim neyim eksik? Onlardan güzel değil miyim? Aklım, kabiliyetim, zekâm onlardan fazla değil mi? Tahsilimi bizzat kendisi de takdir ediyor mu? Her sahada kendisine yararlı olma kabiliyeti, padişah karısı olmaya yeterli bir meziyet addedilmez mi?”

Melahat kendi kendine mırıldanıp dururken, birdenbire oda kapısının tıkırdadığını işitti. Yavaşça kapıyı açtı.

Gördüğü manzaradan o kadar korkmuştu ki, az kaldı tıkanacaktı.

Oda kapısının önünde, hiçbir şeyden pervası olmayan hür ve cesur bir adam tavrıyla Nuri dikiliyordu.

Melahat, parmağını dudağına götürerek, “Ne istiyorsunuz?” diye sordu.

Nuri yüksek sesle cevap verdi:

“Ne var? Benimle konuşmaya cesaretin yok mu?”

“Yavaş söyleyin, rica ederim, benden ne istiyorsunuz?”

Nuri, şımarık bir çocuk edasıyla kapıya biraz daha sokularak, “Dediklerimi işitseler ne olacak?” dedi. “Sevgili Padişahımızın seni bana vereceğini Başmusahip söyledi. Sana ne oluyor? Aç kapıyı biraz! Seni görmeye geldim. İki gündür yüzünü göremiyorum, çıldıracağım! Bana bu cil-

veleri mahsus mu yapıyorsun, söyle bakayım gözümün nuru?"

Melahat, "Deli!" diye bağırды ve kapıyı şiddetle Nuri'nin yüzüne kapayarak içeri girdi.

Nuri hâlâ kapının önünde söyleniyordu.

"Hele bakın şu aşüfteye! Oda kapısını yüzüme kapadı. Bu ne cesaret? Seni şıllık seni! Ben sana gösteririm! Sanki kalbinin içini bilmiyor muyum? Vallahi de billahi de beni seviyorsun! Gece uykularının arasında yalnız beni sayıklayan, yalnız benim için yaşadığını söyleyen sen değil misin? Hain! Şimdi ne cesaretle kapıyı yüzüme kapıyorsun? Daha söyleyeyim mi? Peki, alacağın olsun! Ben şimdi gidip Başmusahip hazretlerine haber vereyim de, adamın suratına kapı kapamak nasıl olurmuş gör!"

Melahat hayretinden küçük dilini yutacaktı. Nuri'ye ne olmuştu? Bu cesareti nereden alıyordu? Fehim Paşa'dan ilk dayak yediğı geceden beri akli dengesi bozulmuştu. Fakat bu derece çıldırmış mıydı?

Nuri, oda kapısından uzaklaşmıştı. Sesi ve gürültüsü artık işitilmez olmuştu.

İşin garip tarafı, bu gürültüye etraftaki odalardan bir ilgi gösterilmemesiydi.

Melahat'ın kapısı önünde bu kadar yüksek sesle konuşulur da ağalardan hiçbirisi bu duruma müdahale etmez miydi?

Melahat bu hadiseye hiçbir mânâ vermemişti. Odanın içinde asabi ve heyecanlı dolaşıyordu.

O gün akşama kadar odasından çıkmadı.

Yemeğini erkenden getirmişlerdi. Hiçbir şey yemedi, iş-

tahı yoktu. Sahanları birer birer açıp kapadı. Ve ağzına bir lokma ekmek bile koymadı.

Kendi vaziyetinde bir fevkaladelik olduğuna hükmetmişti. Öyle ya, kapısının önünde bu kadar gürültü oluyor da hiç kimse kendisini yoklamaya bile gelmiyordu. Böyle bir iş sarayda görülmüş ve işitilmiş miydi? Cafer Ağa'ya ne olmuştu? O da meydanda yoktu! Melahat'ın sabahki vazifesinin neticesini Hünkâr'a arz etmiş miydi? Padişah, ayrintıları almak için kendisini neden çağırmamıştı?

Melahat kendi kendine bu soruların cevabını araştırmakla meşgulken, birden kapısının altından hafif bir hışırtı işitti.

Kapıya koştu.

Dışarıdan, gittikçe uzaklaşan bir ayak sesi geliyordu. Bu kişinin kim olduğunu bilmiyordu. Meçhul bir el, Melahat'ın odasına kapının altından ufak bir pusula atmıştı!

Melahat bu ufak kâğıt parçasını aldı ve derhal bir göz atıp, "Kâzım'dan..." diye mırıldandı.

Kâzım Bey şu satırları karalamıştı:

Sevgili Melahat!

Bu sabah Zat-ı Şahane tarafından önemli ve acil bir vazifeye Selanik'e gönderiliyorum.

Bir aya kadar herhalde geleceğim. Sakın beni unutma, Melahatçığım! Görüyorsun ki seni gelip görmeye bile vaktim yok. Hemen şimdi, öğleden evvel hareket ediyorum.

Yalnız şurasını da kaydedeyim ki, Efendimizin seni sevdiğinden şüphelenmiş olması da muhtemeldir. Biraz evvel kulağıma böyle bir laf çalındı. Ben gelinceye kadar sakın hiç kimseye

benden bahsetme! Olabilir ki ağzını ararlar, gafil avlanmamaya çalış! Geri gelir gelmez, sana sahip olmak için ne mümkünse yapacağım.

Sana gönderdiğim ufak hatıra defterini imha edersen fena olmaz. Belki odanı ararlar. Aramızda bir ilişki bulunduğunu kimseye hissettirmemeniz lazımdır. Gözlerinden ve yanaklarından öperim!

Melahat, bu kısa mektubu okur okumaz vaziyette bir başkalık olduğunu derhal anlamıştı.

Nazikter'in vücudu çoktan soğuduğu halde, onunla şimdi kim uğraşıyordu?

Bu rüzgâr herhalde akşamdan beri yeni esmiş olacaktı.

Kâzım Bey'in fevkalade bir memuriyetle hemen Selenik'e gönderilmesinin sebebi aşikârdı. Padişah, onu Melahat'ten ayrı tutmak için böyle bir vesileyle saraydan ve İstanbul'dan uzaklaştırıyordu.

Melahat bunu keşfetmişti.

"Demek ki Efendimiz beni bu kadar çok seviyor!" diye böbürlendi.

Kadınlık gururunu okşayan bu hadiseden memnun olmamış değildi.

Bir yandan da içinde Kâzım Bey'e karşı gittikçe artan bir sevgi hissediyordu. Fakat Kâzım Bey çok ince ruhlu ve çok hassas bir erkekti. Melahat, güneş karşısında bir kar yığını gibi eriyen erkeklerden hoşlanmıyordu.

Melahat, çok maddi bir erkekle mesut olabileceğine inanıyordu. İcabında bu ilgiyi söndürebileceğinden emindi.

Ayrıca, Melahat'te saraya geldikten sonra yeni bir arzu

daha uyanmıştı; o, kendisini alacak erkeğin cesur ve kuvvetli olmasını da istiyordu.

Halbuki Kâzım Bey çok cesaretsizdi; daha üç gün önce Dolmabahçe Sarayı kapısında toplanan birkaç softa bozuntusunun hakkından gelmemiş, onlara meram anlatamamıştı.

Açlıktan bahseden beş on yobazın ellerine birer sarı altın sıkıştırıp çenelerini kapatmak o kadar büyük bir iş miydi?

Melahat, âşığını bu gibi işlerde imtihan etmiş ve onu bir kadın için tehlikeli denecek kadar zayıf kalpli bulmuştu.

Hesapça Kâzım Bey şimdi denizde gidiyordu. Saraydan öğleden evvel ayrıldığına göre, acaba bu kâğıdı kiminle göndermişti?

Melahat merakından çatlıyordu.

Gece olmuştu.

Melahat yatağında yatıyordu. Oda kapısında hafif bir tıkırtı hissetti.

Abdülhamit onu genellikle böyle geç vakit çağırtırdı. Melahat de zaten çağrılacağını kuvvetle ümit ettiği için, gündüzden giydiği süslü püslü elbisesini sırtından çıkarmadan öylece yatağına uzanmıştı.

Kalkıp kapıyı açtı.

Karşısında başı örtülü bir kadın dikiliyordu! Bu da kimdi?

Melahat korkup bir adım geri çekildi. Siyah örtülü kadın içeriye girmek istemişti.

“Beni tanımadın mı, Melahat?”

Melahat derin bir nefes aldı.

“Ay Allah müstahakkını versin! İkbal, sen misin?”

İkbal etrafına bakınarak, “Aman kardeşim,” dedi, “buraya geldiğimi kimse görmedi, çabuk kapıyı ört!”

Melahat büyük bir hayal kırıklığına uğramıştı. Efendisinden haber beklerken İkbal’in, hem de hiç ümit etmediği bir saatte gelmesi canını sıkmamış değildi.

Melahat, Nazikter’in çok samimi dostu olan İkbal’in bu ziyaretteki maksadını sorup dinlemeden, “Gördün mü şu çılgın kardeşinin yediği herzeyi? Neydi onun bugünkü deliliği?” dedi.

İkbal, Nazikter kadar zeki ve kurnaz bir kız değildi. Düşünceleri gözlerinden kolaylıkla okunabiliyordu.

İkbal’in bu ziyarette gizli ve fena bir maksadı olmadığı bakışlarından ve sözlerinden açıkça okunuyordu.

Kalbini tutarak, “Melahat,” dedi, “neredeyse tıkanıvereceğim! Haberin yok mu?”

“Neden?”

“Ayol, Nazikter ölmüş!”

“Haydi canım, sen de! Daha sabahleyin bir şeyi yoktu. Güzel güzel konuşuyordu.”

“Sen nereden biliyorsun?”

Melahat büyük bir pot kırdığını anladı.

“Ben mi? Bu sabah ziyaretine gitmiştim de.”

“Garip şey. Senin onu ziyarete gitmen... Aklıma gelmezdi.”

“Bunu herkes gibi sen de garip bulursun. Çünkü onunla aramızda bir gerginlik vardı. İşte ben herkesin dikkatini

çeken ve beni çok üzen bu gerginliğe bir son verip, onunla bundan sonra kardeş gibi geçinmek istemiş ve barışmıştım. O hakikaten çok temiz kalpli bir kızmış.”

İkbal merakla sordu:

“Biraz kıskanç olmaktan başka bir kusuru yoktu. Zavallı... O burada benim güvendiğim biricik arkadaşım. Nasıl oldu da öldü, anlamıyorum! Sana hastalığından falan bahsetmedi mi?”

“Yanına uğradığımda zaten hastaydı. İki büküm olmuş, yatağının içinde yatıyordu.”

“Zavallı Nazikterciğim.”

İkbal ağlamaya başladı.

“Sahiden ağlıyorsun, İkbal! Ben Nazikter’in öldüğüne hiç de inanmıyorum. İnsan böyle birdenbire ölür mü?”

“Vallahi öldü diyorum sana ayol! Yalan mı söyleyeceğim? Cenazesini bile götürdüler. Sen uyuyorsun galiba?”

Melahat sersemledi.

“Başımda dün akşamdan beri müthiş bir ağrı var. Yastıktan başımı kaldıramıyorum, İkbalcığım!”

“Biçare kızcağızı son dakikasında bir an olsun göremedim.”

Melahat, İkbal’in kendisine anlattıklarından memnun olmuştu. Nazikter’in cenazesi kaldırılmıştı demek. Bu, onun için mühim bir haberd. Genç kıza, Nazikter canlanacakmış da koşup onun boğazına sarılacakmış gibi geliyordu. Cenazenin kaldırılmış olmasına çok sevindi.

“Zavallının çocuğu da karnında gitti, değil mi?”

“Sorma kardeşim, sorma! İşte ben de en ziyade ona ya-nıyorum ya.”

“Efendimiz kim bilir ne kadar üzülmüştür...”

“Elbet. Onu ne kadar çok sevdiğini sen de pekâlâ bilirsin.”

Melahat, sarayda çevrilen bu entrikalardan başı dönmüş gibi bir müddet sessiz ve hareketsiz kaldı. Sonra birden, lafın mecrasını değiştirmiş olmak için dedi ki:

“İkbal! Hazır seni bulmuşken sorayım; şu senin kardeşinin yaptığı deliliklerin mânâsı nedir? Bana anlatır mısın?”

İkbal, elini Melahat’ın omzuna vurdu.

“Aman, sen de,” dedi, “Deli Nuri’yi de adam yerine mi koyuyorsun?”

İkbal, Melahat’ın bir şeyden haberi olmadığına kanaat getirerek odadan ayrılmak istedi.

Melahat, Nuri’nin deliliğine bir türlü akıl erdiremiyordu.

“İkbal!” dedi, “Nuri’ye bu deliliklerine bir son vermesini söyle. Efendimizin hoşuna gitmeyecek hareketlerde bulunmak bir gün onun başını belaya sokabilir. Biraz iltifat görmekle bu kadar şımarmak doğru değildir. Ona söyle, bir daha benimle uğraşmasın ve bu kara sevdadan vazgeçsin, anladın mı?”

“Aman Melahat! Sen de onun vaziyetini bilmez gibi laf söylüyorsun.”

Melahat, uykulu gözlerini açtı. İkbal’in dilinin altındaki baklayı çıkartmak istiyordu.

“Ne demek istediğini anlamıyorum, İkbalcığım!” dedi.

İkbal, ehemmiyetsiz bir şey söylüyormuş gibi sözüne devam etti.

“Nuri’nin seni sevmekte ve istemekte hakkı var. Çünkü

senin Rumelihisarı'nda takip ettiğin işleri asıl meydana çıkaran odur. Padişahımız, kendi düşmanlarını yakalatan bir adamın elbette her arzusunu yerine getirecektir! Bunu şim-diye kadar anlamadın mı?"

Melahat, gözlerini ovuşturarak sordu:

"Nuri'nin arzuları neymiş?"

"Ne olacak. Sen!"

"Ben mi?"

"Evet. Seni ilk gördüğü günden beri seviyor."

"Peki ama benim Padişah'ın gözdesi olduğumu bilmiyor mu?"

"A kardeş, sen de sarhoş musun nesen, bilmem ki! Me-seleyi bir yabancı gibi muhakeme ediyorsun. Nuri ilk iş-kence gördüğü gece akli dengesini kaybetmiştir. Ne dedi-ğini biliyor, ne de istediğini."

"Akli dengesini kaybeden adam, böyle şeytanın hatırına gelmeyecek delilikler yapar mı?"

"İşte, bir dirhem akli kalmış. Onunla da yalnız seni dü-şünüyor. Bütün derdi, emeli sensin! Bu işlerin sonuna kadar burada nezaret altında kalacak. Bu yüzden onu, *Melahat'i sana vereceğiz*, diye avutup duracaklar. Sen de hâlâ onun de-liliklerine lüzumsuz yere kızıp sinirlerini oynatıyorsun!"

Melahat, daima kendi aleyhinde netice vermesi muhte-mel olan haberler aldıkça sinirleniyor ve yerinde oturamı-yordu.

"Kardeşim, beni yalnız bırak. Başım çok fena ağrıyor. Yatacağım. Uykusuzum," dedi.

İkbal gitti. Melahat yalnız kalınca, bir taraftan işlediği cinayeti, diğer taraftan da Nuri'nin deliliklerini düşünerek

soyundu. Süslü elbiselerini minderin üstüne attı.

“Boş yere bekledim ve uykusuz kaldım. Acaba niçin çağırmadı?” diye Padişah’a atıp tuttu.

Kâzım Bey’in not defteri de hatırından çıkmıyordu.

Hünkâr’ın genç ve yakışıklı yaveri onu ne kadar çok sevmiştir! Acaba o şimdi, Selanik’e giderken de Melahat’i mi düşünüyordu?

Yoksa zavallı Yaver’i, saraydan bu vesile ile uzaklaştırıldıktan sonra bindiği vapurda yeni ve korkunç bir akıbet mi karşılamıştı?

Ertesi sabah Fehim ve İzzet Paşalar, Yıldız Sarayı’nın boş bir odasında konuşuyorlardı.

“Şevketli Padişahımızın son günlerde bize karşı eski iltifat ve ilgisini esirgemesinde başlıca sebebi Melahat’tir, Paşam!”

İzzet Paşa cevap verdi:

“Ben de öyle zannediyorum.”

“Bu kız, saraya geldiği günden beri ortalığı altüst etti. Artık bu şeytanın dilini ve elini kesmek zamanı geldi, değil mi?”

“Fakat ne yapabiliriz? Padişahımız onu seviyor. Görmediniz mi, o melunun yüzünden Efendimiz iki aydır harem-i hümayuna karşı ne kadar lakayt ve haşın.”

“Bu kızın vücudunun saraydan kalkması için evvela babasını Yıldız’dan uzaklaştırmak lazım!”

Fehim ve İzzet Paşalar, Melahat’in Yıldız’dan uzak-

laştırılması fikrinde birleşmişti.

Esasen Fehim Paşa, Rumelihisarı hadisesinden sonra Melahat'e düşman olmuş, onu Padişah'ın sarayında kendi hesabına zararlı bir varlık olarak görmüştü.

Hekim Ali Bey'in firarı üzerine Abdülhamit, Fehim Paşa'ya hitaben, "Melahat olmasaydı bu meseleyi sittin sene meydana çıkaramayacaktınız!" demişti.

Padişah'ın bu azarı Fehim Paşa'nın fevkalade gücüne gitmişti.

Fehim Paşa bu meselede İzzet Paşa ile mutabık kaldıktan sonra sarayda kendi adamlarıyla görüşmeye ve Cevdet Bey ile Melahat'in kuyularını kazmaya başlamıştı.

İkinci kısım

AKKA KALESİ'NE DOĞRU

Hekim Fikret Bey, Rumelihisarı hadisesinden beri Yıldız'da tutuklu bulunuyordu.

Aradan bir ay geçmişti.

Haziran 15... Fırtınalı bir gün...

Melahat, Yıldız'da eskisinden daha hâkim ve etkiliydi.

Sarayda, sebebini henüz pek çok kimsenin bilemediği bir telâş vardı. Herkes birbirine soruyordu:

"Yahu, gene ne var?"

"Acaba Efendimiz rahatsız mı?"

"Dün akşam geç vakit İngiliz Sefiri huzura gitmişti. Acaba hükümete mühim bir teklifte mi bulundu?"

"Yok canım, galiba bir cenaze var. Fakat kimin öldüğünü saklıyorlar."

Hayır, hayır, bunların hiçbirisi değildi! En doğru haberi Melahat'e Cafer Ağa getirmişti.

"Hekim Fikret Bey, Akka Kalesi'ne sürgün ediliyor. Başmabeyinci, Padişah'ın emrini Sadrazam'a şimdi ilettili."

Melahat, Hekim Fikret Bey'le bu bir ay zarfında bir defa

bile görüşmeye muvaffak olamamıştı. Bu haberi alınca bey-
ninden vurulmuşa döndü. Padişah kendisine söz arasında,
Fikret Bey'i affedeceğini işaret etmişti.

Daha birkaç gün evvel Abdülhamit bu mesele hakkında
Melahat'ı sorgularken, "Kız!" demişti, "Doğru söyle, bu
genç hekim hakikaten onlarla münakaşa mı ediyordu?"

Melahat, Padişah'a emniyet telkin eden bir tavırla şu ce-
vabı vermişti:

"O gece Rumelihisarı'nda kulaklarımla işittim, Padişah-
hım. *Geliniz, bu işlerden vaz geçiniz. Benim kardeşim Hünkâr'ın*
yaveridir, ailemiz Padişah'ın ekmeğiyle doyuyor. Biz o mukaddes
kapıya ihanet edemeyiz, diyordu."

"Ötekiler ne diyorlardı?"

"Fikret Bey'i de kendileriyle birlikte çalışmaya zorlu-
yorlardı."

"O halde bu çocuğu affetmeli!"

Melahat bu konuşmayı hatırlamış, Cafer Ağa'nın getir-
diği habere çok üzölmüşü.

Melahat, Yaver Kâzım Bey'e olan hisleri dolayısıyla kar-
deşi Fikret Bey'e de çok acıyor ve onu bu felaketten, bil-
hassa Fehim Paşa'nın zulmünden kurtarmak istiyordu.

Hekim Ali Bey'in artık Paris'e vardığı muhakkaktı. Bir
Fransız gazetesi onun Türkiye'den Fransa'ya sığındığını ve
İngiliz Sefarethanesi aracılığıyla Paris'e kaçırıldığını yaz-
mıştı. Melahat bu haberi ecnebi gazetelerini muntazaman
takip eden babası Cevdet Bey'den öğrenince rahatlamıştı.
Ali Bey için artık korkulacak bir şey kalmamıştı. Şimdi o,
hür ve serbest bir memlekette istediği gibi, meşrutiyet le-
hinde yazıp söyleyecekti.

Bu hadisenin bütün ağırlığı Fikret Bey'in üzerinde toplanmıştı.

Zavallı genç hekim tam bir aydan beri her gün başka şekilde işkence görmekten usanmış, âdeta insan kılığından çıkmıştı. O sabah Akka Kalesi'ne sürgün edileceğini işitince, saray işkencelerinden kurtulacağını düşünerek yenisinden doğmuş gibi sevinmişti.

Melahat, Cafer Ağa'dan sürgün haberini alınca babasının odasına koştu. Hekim Fikret Bey'le bir dakikacık olsun görüşmek istiyordu.

Cevdet Bey huzurdan yeni çıkmıştı.

Melahat, "Baba!" dedi, "Senden bir şey rica edeceğim."

"Aman kızım, şimdi çok işim var, biraz sonra gel!"

"Çok acele, baba!"

"Peki, söyle bakayım."

"Hekim Fikret Bey'i bir dakika kadar görmek istiyorum."

Cevdet Bey gözlerini açarak cevap verdi:

"Aman yavrum, sen çıldırdın mı? Fikret Bey'le görüşmek... Aman yarabbi!"

"Ne olur, baba! Biraz..."

Cevdet Bey kızının sözünü kesti.

"Haydi yavrum, işine git. Biz onu şimdi Akka Kalesi'ne sevk etmekle meşgulüz. Başıma iş çıkarma. Bir Padişah düşmanı ile görüşecek neyin olabilir? Efendimiz duymasın, Neuzübillâh mahvoluruz."

Melahat, babasının boynuna sarıldı.

"Baba, ben o adama yardım edeceğimi vaat ettim. Halbuki o burada işkenceden başka bir şey görmedi. Ben sö-

zümde durmadığım için çok üzgünüm.”

“Padişah’a ihaneti sabit olan bir adama sen ne cesaretle yardım edebilirsin? Ben sana böyle şeylere karışma, sonra başına bela getirirsin demedim mi?”

“İnsaniyet ortadan kalktı mı baba? İftiraya uğramış bir adama yardım etmek günah mıdır? Pekâlâ biliyorsun ki, bu zavallı genç, Fehim Paşa’nın kurbanı olmuştur.”

Cevdet Bey hayret etti.

“Fehim Paşa’nın kurbanı mı?”

“Öyle ya. Hekim Ali Bey’i kaçırtıp bütün mesuliyeti bu zavallı gencin üzerine yükledi.”

“Sahi, Melahat! Sen bu meselenin içyüzünü çok iyi bilirsin. Hekim Ali Bey’in kaçırılmasına hakikaten bizden birisi yardım etmiş midir? Eğer buna dair bir duygun varsa bana açıkça söyle. Hiç korkma! Çünkü ben de bir dalavere çevrildiğine inanır gibi oluyorum. Biraz evvel Fikret Bey’in ifadesini alırken, *Ben de zengin olsaydım elbette bu işkenceleri görmezdim*, dedi. Bu söz beni şüphelendirdi. Acaba Hekim Ali Bey, Fehim Paşa’ya para mı yedirdi dersin?”

Melahat, babasının can alacak damarını bulmuştu.

Hekim Fikret Bey’in Akka Kalesi’ne gönderilmesini er-teletmeye muvaffak olursa, bu, onun için en büyük siyasi başarı olacaktı. Babasına cesaretle cevap verdi:

“Babacığım! Gerek sizden, gerek Efendimizden şimdiye kadar saklamaya mecbur olduğum bir nokta vardı. Artık bunu size söylemeye mecburum. Ben Rumelihisarı’nda o gece Hekim Ali Bey’le görüşürken kendisine dedim ki, *Hekim Bey! Sizi kaçarken yakalasalar ne yaparsınız?* O vakit, Ali Bey bana şu cevabı vermişti: *Adam sen de. Benimle niha-*

yet Fehim Paşa uğraşacak, değil mi? Bundan kolay ne var; Fehim Paşa'nın adamlarından tanıdığım birkaçına bir miktar para verince mesele derhal hallolur! Zaten ben Fehim Paşa'ya kaç defa para yedirdim. Sarı sarı altıncıkları görünce dayanamaz o."

Cevdet Bey, kızının bu açıklamasından çok memnun olmuştu.

"Melahat," dedi, "sen burada otur. Ben bu meseleyi gizli olarak Zat-ı Şahane'ye arz edeyim."

Mabeyinci Cevdet Bey, kızından aldığı bu yeni bilgi üzerine vakit kaybetmeden doğruca huzuru hümayuna gitti.

Cevdet Bey, Fehim Paşa'nın son günlerde kendi aleyhinde söylediği sözleri biliyordu. Ona karşı fevkalade kırıgındı.

Hatta daha bir gün evvel İzzet Paşa'ya ondan bahsederken, "Fehim Paşa'nın benim aleyhimde bulunması o kadar mânâsız, o kadar lüzumsuz ki, Paşam! Bu çirkin hareketiyle benden ne istediğini bir türlü anlayamıyorum. Lütfen siz kendisine söyleyiniz de benimle uğraşmasın!" demişti.

Melahat, babasını ikna edebildiği için pek memnundu. Bu suretle Hekim Fikret Bey'i sürgün yerine gitmekten kurtarmaya muvaffak olursa, bu hadise Melahat'ın Yıldız Sarayı'ndaki siyasi nüfuz ve hâkimiyetinin en bariz eseri olarak yorumlanacaktı.

Eğer Akka Kalesi'ne gitmekten kurtulursa, Fikret Bey'in tamamıyla affedilmesi pek muhtemeldi.

Melahat, bu siyaseti sayesinde harem-i hümayunda büyük bir mevki ve nüfuz sahibi olacak, aynı zamanda da,

artık tahammül edilmez bir hale gelen Fehim Paşa'nın azamet ve gururunu kıracaktı.

Melahat ortaya yeni fakat o kadar mühim bir laf çıkar-mış oluyordu ki, aksini sarayda hiç kimsenin iddia etme-sine imkân yoktu.

Melahat, babasının odasında yarım saat kadar bile oturma-mıştı. Cevdet Bey, telâşlı adımlarla odasına döner dön-mez, kızını gözlerinden ve alnından öpmüştü.

"Yavrum, seni tebrik ederim. Dediğin tamamıyla doğ-ruymuş," diyerek, masasının başına oturdu ve Seryaver'e sordu:

"Emri şimdi Dahiliye Nazırı'na bildirirsek, Fikret Bey'in bu akşam sevkini temin edebilir mi acaba?"

"Akşama kadar dünyanın vakti var, beyefendi!"

Melahat, bu konuşma üzerine dikkatle babasının yü-züne baktı.

"Efendimiz onu affetmedi mi?" diye soracaktı. Cevdet Bey, kızının sabırsızlığını görerek, "Yavrum," dedi, "Padi-şahımız, Hekim Fikret Bey'i Konya'ya ikamete memur etti-ler. Bugün onun Konya'ya sevk için Dahiliye Nazırı'na emir vermeliyiz."

"Büsbütün affetmedi mi?"

"İhtimal büsbütün de affedeceklerdi. Fakat Fehim Pa-şa'ya çok hiddet ettikleri için, birdenbire ağzından 'Konya' kelimesi çıktı. Ne yapalım, yavrum? Bu genç masum ve gü-nahsızmış; kalebentlikten kurtulmakla tamamıyla affedil-miş addedilebilir. Çünkü Akka Kalesi'nde Fikret Bey ancak bir sene yaşayabilirdi; orada birkaç sene içinde demirler bile çürüyüp erir. Bu da bir nimettir. Konya'da serbestçe gezer,

yyiyp içer ve Padişahımızın afiyetine dua eder. Seryaver vazifesini yapmaya gitti.”

Melahat, babasına tekrar yalvardı:

“Baba, benim sayemde Padişahımızın epeyce iltifatına mazhar oldunuz. Kırk yılda bir defa sizden bir şey istedim. Beni Hekim Fikret Bey’le kimse görmeden görüştürünüz, ne olur! Beni kırmayın, size her zaman lazım olacağım.”

Cevdet Bey biraz düşündükten sonra, “Peki... Fakat hiç kimse hissetmeyecek ve ne konuştuğunuzu ben de işiteceğim,” dedi.

“Gizli bir şey konuşmamıza imkân var mı, baba? Fikret Bey benim tanıdığım bir adam değıldir. Yalnız, kendisine arzu ettiğı gibi yardım edemediğimi söyleyeceğim.”

“Sürgün yerinin Akka’dan Konya’ya alınmasından daha büyük bir yardım olur mu? Haydi, sen şimdi odana git. Ben sana haber veririm.”

TOPKAPI SARAYI’NDA ESRARENGİZ BİR KİTAP

Hekim Fikret Bey’i Konya’ya göndermişlerdi.

Melahat, babasının yardımıyla Fikret Bey’i beş dakika kadar görebilmişti.

Melahat’ın bu genç hekimi görmekten maksadı, kardeşi Yaver Kâzım Bey’le ilgisi olup olmadığını anlatmaktı. Kâzım Bey, Selanik’ten gelir gelmez vaziyeti ona anlatacağını söylemişti. Fikret Bey de Melahat’ın kendisine yaptığı iyiliğı unutmayacağını söylemişti.

Fikret Bey ayrılırken, “Kim bilir, belki günün birinde

ben de size yardım edebilirim!” demişti

Melihat sarayda kısa zaman zarfında, taziya tut tavşana kaç siyasetini uygulamayı çok güzel öğrenmişti.

Melihat’ın maksadı, şu veya bu kimseye iyilik yapmak değildi. Melihat, yarını fazlasıyla düşünen ve yalnız saraydaki konumunu düzeltmeye çalışan bir kızdı. Fikret Bey’e iyi görünerek onun çevresi ile ilişki kurmayı kendisi için faydalı buluyordu. Zaten Rumelihisarı’nda oynadığı rolde de bu amacına hizmet etmemiş miydi?

Melihat o gece Hekim Ali Bey’i Selma Hanım rolünü oynayarak ikna etmeyi başarmasa, bu mühim hadisenin içinden kolaylıkla çıkabilir miydi?

Güzel kız artık memnundu.

Hekim Fikret Bey de üzüntüsünden kurtulmuştu.

Padişah kendisini sık sık huzuruna çağırıyor, sohbetinden hoşlandığı için onu saatlerce yanında alıkoyuyordu.

Melihat odasında yalnız kaldıkça tatlı ve daimi hayaller kurmaya başlamıştı.

Padişah karısı olmak...

Bu ne mühim bir meseleydi!

Melihat’ın bu emeline muvaffak olması pek de zor bir iş değildi. Padişah, Melihat’ın zekâ ve dirayetinin, şeytanlık ve kabiliyetinin hayranıydı.

Abdülhamit, kısa zaman içinde ortaya çıkan muvaffakiyetleri takdirle görüyordu. Melihat’ın düşüncesi onun da aklından geçmemiş değildi!

Melihat ve Hünkâr son defa gül bahçesi eğlencesinden dönerlerken, Abdülhamit, genç kıza şöyle bir hatırlatmada bulunmuştu:

“Kız, sen padişah karısı olmaya adaysın!”

İşte Melahat daima efendisinin bu sözünü hatırlıyor ve Padişah’ı bu mühim mevzuya çekecek vesileler arıyordu.

Cevdet Bey bir sabah kızının odasına geldi. Melahat’le görüşürken, “Kızım, özel bir meseleden bahsedeceğim sana. Ancak, benden aldığın bilgiler üzerine daha sonra kendi kendine bir iş görmeye kalkmayasın!”

“Beni şimdiye kadar anlamadın mı, baba?”

“Kızım, Efendimiz dün gecedен beri çok üzgün. Sebeline gelince, bu gayet mühimdir. O kadar mühimdir ki, bütün saray içinde bu sırrı benden başka kimse bilmiyor.”

Melahat, sır kelimesini işitince babasının sözlerini büyük bir ilgiyle dinlemeye başladı.

“Yavrucuğum! Efendimiz otuz sene evvel tahta gelirken, Osmanlı Devleti’nin en büyük vezirlerinden Rüştü ve Mithat Paşalar hükümetle saray arasında çok mühim rol oynamışlardı. O vakit Reşat Efendi’nin saltanat tahtına gelmesine çalışan bu, biri saf, diğeri şeytan iki vezirin oynadığı rolleri Efendimiz hâlâ unutmamışlardır. 1295 senesinde meydana gelen bazı mühim ve siyasi hadiselerin tüm vesikaları bir kitap halinde Topkapı Sarayı’nda saklı bulunuyordu. Geçen gün Zat-ı Şahane bu kitabı gözden geçirmek istediler. Bu işe beni memur ettiler. Topkapı Sarayı’na gittim. Fakat kitabı yerinde bulamadım.”

Aradan iki gün geçtiği halde Rüştü Paşa’ya ait kitabı bulmak mümkün olmamıştı.

Cevdet Bey iki gün boyunca durmadan bu esrarengiz kitabı aramakla meşgul olmuştu.

Topkapı Sarayı’ndan kıymetli veya kıymetsiz herhangi

bir şeyin kaybolmasına imkân yoktu. Otuz seneden beri Topkapı Sarayı'ndaki eşyadan en ufak bir şeyin bile kaybolduğu işitilmemişti.

ABDÜLHAMİT'İN RÜYASI

Abdülhamit'in bu kitabı otuz sene sonra hatırlayıp aramasının bir sebebi vardı. Padişah bugünlerde sık sık rüyasında Rüştü Paşa'yı görmeye başlamıştı. Abdülhamit rüyasında ne vakit Rüştü Paşa'yı görse, muhakkak bir münasebetsizlik meydana gelir ve bu yüzden kederlenirdi.

Rüştü Paşa'yı o günlerde sık sık rüyasında görmesi hayır değildi.

Zaten Ebulhüda hazretleri de bir gün kendisine, "Rüyada 'Rüştü' isminde birini görmek, Padişah aleyhinde düzenlenen bir planın rüştü kemale geldiğine ve böyle bir planın yakında, maazallah uygulanacağına işarettir!" dememiş miydi?

Abdülhamit'in rüyaya inandığı muhakkaktı. O, her gece gördüğü rüyaları ertesi sabah derhal Ebulhüda'ya yahut Şeyh Zafer'e tabir ettirmeden rahat edemezdi.

Abdülhamit, arattığı bu kitabı ne yapacaktı? Mademki rüyasında Rüştü Paşa'yı gördükçe saltanatını tehlikeye düşürecek hadiseler karşısında kalıyordu, bunun önüne geçmek mümkün müydü?

Özellikle o günlerde, kendi aleyhinde birçok yeni olaya da şahit olmuştu.

Hünkâr'ın gördüğü rüya, kendi itikadınca, tam yerinde

tabir edilebilecek bir önem ve özelliğe sahipti.

Melahat iki gün zarfında bu mesele etrafında hayli bilgi toplamıştı.

Abdülhamit'in bu eski vezirden korktuğu kadar hiç kimseden korkmadığı kesindi.

Melahat babasından bu sırrı öğrenince bir plan düşünmüştü: Padişah'a uydurma bir rüya söylemek!

Melahat, Topkapı Sarayı'nı gezmek istiyordu. Cafer Ağa ona bir gün nasılsa, Topkapı Sarayı muhafızları tarafından böyle bir elyazması kitabın bir İngiliz'e satıldığını söylemişti.

Hatta o İngiliz'in ismi bile Melahat'in hatırlındaydı: Mr. Brown.

Bu adam bir İngiliz girişimcisiydi.

Mr. Brown'ı Cevdet Bey de tanıyordu. Bu İngiliz âliminin Topkapı Sarayı'nı gezmesini Padişah emretmişti.

Mr. Brown'ın İstanbul'dan ayrıldıktan sonra Londra'da bastırıldığı bir kitapta yer alan 1295 senesi olaylarına dair birçok vesika, herkes gibi Abdülhamit'in de dikkatini çekmişti. Fakat bunların Rüştü Paşa'nın defterinden çalınmış olabileceği kimsenin hatırına gelmemişti.

Melahat'e, eski devrin mühim hadiselerinden bir masal söyler gibi tatlı tatlı bahseden Cafer Ağa, ona Rüştü Paşa'dan da epeyce şeyler anlatmış ve bir gün İngiliz bir girişimcinin Osmanlı Devleti'ne ve özellikle de Abdülhamit'in tahta nasıl çıktığına dair çok mühim malumat ve vesikalar yayımladığından bahsetmişti.

Melahat, Topkapı Sarayı'ndan kaybolan kitap üzerine Cafer Ağa'nın evvelce kendisine anlatmış olduğu bu tarihi

hikâyelerden mânâ çıkarmaya başlamış ve tahminlerinde de isabet görmüştü.

Babası o sabah Melahat'e şu emri getirmişti:

"Kızım! Efendimiz şimdi ferman buyurdular, seninle birlikte Topkapı Sarayı'na gideceğiz."

Melahat sevincini hissettirmemeye çalıştı.

"Orada ne yapacağız, baba?"

"Yavrum, sen orada ne yapacağımızı benden iyi bilirsin! Efendimize Rüştü Paşa'nın defterinin izini bulacağını söylemişsin."

Melahat lakayt göründü.

"Ha, evet. Kendisiyle konuşurken öyle bir ihtimalden bahsetmiştim. Demek ki Efendimiz bu meseleye çok önem veriyorlar."

"Aman kızım, önem veriyor demek de laf mı? Padişahımız kaç gecedir uyku uyumuyor. Sebebinin geçen gün sana söyledim ya. Rüştü Paşa denilen o... böyle ara sıra Efendimizin rüyalarına girerek kendilerini rahatsız eder."

Cevdet Bey acele ediyordu.

"Haydi yavrum! Lafı bırakalım da işimize gidelim. Neticeyi akşama Zat-ı Şahane'ye arz edeceğiz."

TOPKAPI SARAYI'NDA ARASTIRMA

"Baba, burada ne kadar çok kıymetli eşya var! Bu kitabı burada bulmak mümkün olmayacak galiba."

"Yavrum, buradaki eşyaya kıymet biçilmez. Fakat bu kadar eşya arasında, Rüştü Paşa'ya ait bir hatıra defterinin

çalınması hakikaten merak edilecek bir şeydir doğrusu.”

Topkapı Sarayı’nın karanlık dehlizlerinden birinin önünde ayakta duruyorlardı.

Melahat etrafı inceledikten sonra babasına, “Otuz sene evvel buraya verilmiş olan bu defterin bugün burada bulunmamasına şaşmamak lazımdır. Bu esrarengiz sarayda, otuz sene içinde bir kitap değil, bir insan bile kaybolur,” dedi.

“Doğru söylüyorsun, kızım! Burada yalnız tarih yaşıyor. En canlı eserleri ve en hakiki vesikalarıyla...”

Saray muhafızlarından Hüseyin Ağa söze karıştı.

“Efendimiz yanlış hatırlamışlar, Rüştü Paşa’ya ait kitap daha o vakit imha edilmiştir.”

“Sahi mi soyluyorsun?”

“Evet, çok iyi hatırlıyorum. Bir gece, *Zat-ı Şahane, Rüştü Paşa’nın defterini istiyor*, dediler ve alıp gittiler. Sonra işittik ki, Efendimiz defteri imha etmişler. Hatta anlattıklarına bakılırsa, Efendimiz gece vakti defteri kendi eliyle yatak odasında yakmış.”

Cevdet Bey bu açıklamayı merakla dinledikten sonra sordu:

“Peki ama, Efendimiz bu eski hadiseyi tamamıyla unutmuşlar mı ki, şimdi bizi bu defteri aramak için buraya gönderdiler?”

Cevdet Bey bu sözü söylerken, Melahat, Hüseyin Ağa’nın haletiruhiyesini inceliyordu. Genç kız sabırsızlanmıştı.

“Acaba,” dedi, “sizin hatırunızda yanlış kalmış olmasın? Çünkü Padişah henüz bunamamıştır.”

Hüseyin Ağa, Melahat'ın bu hususta birçok şeyler bildiğine inanarak meseleyi geçiştirmeye kalkıştı.

“Vallahi efendim, benim hatırımda böyle bir şey kalmış, ama artık bizim gibi ihtiyarların sözlerine ve hatıralarına da fazla güvenmek doğru değildir. Baksanıza, saçlarımız bembeyaz oldu. Bizim beynimiz sulanmaz da kimin beyni sulanır?”

Cevdet Bey duvardaki eski resimleri inceliyordu. Melahat, Hüseyin Ağa'nın kulağına eğilerek, “Beyhude yere çeneni yorma. Her şeyi biliyorum. Rüştü Paşa'nın defterini İngilizlere satan sensin,” dedi.

Haremağası birdenbire korkudan renkten renge girmeye başladı.

“Hayır efendim, estağfurullah. Ben Efendimizin en sadık ve en eski bir emektarıyım. Rica ederim bana karşı iftira...”

Melahat, Haremağası'nın ağzının eliyle kapadı.

“Sus, gürültü etme! Babam duymasın, sonra kelleni kurtaramazsın. Çabuk bana söyle; bu kitabı nasıl sattınız?”

Arap titremeye başladı. Meseleyi Cevdet Bey duyacak olursa, hakikaten elinden kurtulmak mümkün olmazdı. Bu işi, mal bulmuş Mağribi gibi derhal telleyip pullayarak Pa-dişah'a arz eder ve Arap'ın başını ateşe atardı. Aynı zamanda, böyle bir netice karşısında Melahat'ın muvaffakiyeti de gürültüye gitmiş olurdu. Melahat, yeni ve mühim meselelerin kahramanı olarak Abdülhamit'in biraz daha gözüne girmek lüzumunu hissediyordu. Her şeyden evvel Arap'ı idare edip bu kitap hakkında esaslı malumat almak lazımdı.

Hüseyin Ağa çoktan beri böyle bir tuzağa düşmemiş,

hele ki bu kitap hakkında otuz senedir kimseye hesap vermemişti.

Melahat'ın yanına sokularak, "Size doğrusunu söyleyeyim mi? Bu defterin o vakit bir kopyasını burada alıkoyarak aslını bir İngiliz'e satmışlardı. Sonra her nedense bu işi yaptıklarına pişman oldular ve kopyayı aşağıdaki kulenin altında bulunan mahzene attılar. Malum ya, Sultan Selim'in birçok hususi eşyası da doksan beş hadisesinde oraya atılmıştı. Fakat şimdi bu kitap Efendimizin nereden hatırına geldi, hakikaten şaşılacak şey!" dedi.

"Peki, kitabı satan kimdir?"

"O vakit Salih Bey isminde bir saray başkâtibi vardı. Kendisi buradaki evrakın defterini yaparken, bir İngiliz ona müracaat etmiş ve bu kitabı satın almak istediğini söylemiş. O sırada Padişah, bir başka meseleden dolayı Salih Bey'in Diyarbakır'a sürülmesini emretmişti. Salih Bey, vaziyetinden faydalanarak kitabı İngiliz'e sattı."

"Sen de ona yardım ettin, değil mi?"

"Hâşâ, efendim!"

"O İngiliz'in ismi de Mr. Brown'dı, değil mi?"

"Bilmiyorum."

Arap'ın rengi tekrar mosmor oldu.

"Allah aşkına..."

Melahat işaret etti.

"Sus!"

Birkaç adım yürüdüler.

"Bana biraz daha anlat bakayım! Bu defterin içinde neler yazılıydı? O İngiliz bunu en ziyade ne için almak istemişti?"

Arap yavaşça cevap verdi:

“Efendim, Rüştü Paşa, padişah devirmede uzman, gayet zeki bir devlet adamıydı. Abdülhamit Efendimizin tahta çıkış günlerinde meydana gelen mühim hadiseleri bir deftere kaydetmişti. Bu defterin kitap halinde çıkarılması düşünülüyordu, fakat Rüştü Paşa’nın Manisa’da vefat etmesi üzerine nasılsa tekrar Hünkâr’ın eline geçti. Bana kalırsa, bu defterde Efendimizi en ziyade kuşkulandıran şey, ‘senet meselesi’dir.”

“Senet meselesi de ne demek?”

“Efendim; Sultan Murat o vakit hastalanmışlardı. Abdülhamit Efendimizin bir süreliğine tahta çıkması mevzu bahis olmuştu. Rüştü Paşa, Abdülhamit Efendimizden şu mealde bir senet almışlardı: *Sultan Murat’ın rahatsızlığı uzamakta olduğundan, kendisi yeniden sağlığına kavuşuncaya kadar geçici olarak makamı saltanatı işgal ve kendisi iyi olunca derhal ve hiçbir sebep ortaya sürmeksizin saltanat mevkisini terk edeceğim.*”

Melahat bu önemli bilgiyi alınca Haremağası’na sordu:

“O vakit, Sultan Murat iyi olmadı mı?”

“İyi oldu, efendim. Fakat...”

“Tekrar niçin padişah olmadı?”

Haremağası korktu.

“Rica ederim bu hususta daha fazla bir şey sormayınız,” dedi.

Cevdet Bey yanlarına yaklaştı.

“Kızım, sen de bu eski masalları dinlemekten ne kadar zevk alıyorsun! Netice ne oldu? Kitabı bulamadan gideceğiz, değil mi?”

“Ben kitabın izini buldum. Fakat Efendimize götürmek doğru değil.”

“Niçin?”

“Çünkü kitabın aslı hakikaten vaktiyle İngilizlere satılmış.”

“Şimdi?”

“Burada saklı olan suretiymiş.”

“Ben onu zaten biliyordum ya.”

Melahat’ın canı sıkıldı.

“Baba” dedi, “mademki biliyordun, bana daha evvel neden bilgi vermedin?”

“Benim ağzımdan işitmeni istemiyordum, yavrum! Hüseyin Ağa’dan yeteri derecede ayrıntı aldın zannedirim.”

Hüseyin Ağa biraz kenara çekildi. Baba kız yavaş yavaş konuştular.

“Şimdi ne yapacağız?”

“Sen bilirsin, baba!”

“Kızım, Yıldız’a gidince meseleyi Efendimize aynen nakledecek olursak Hüseyin Ağa mahvolmuş demektir. Bu ihtiyarın ahir ömründe başını yakmamak için seninle bir çare düşünelim.”

“Ne yapalım, baba?”

Cevdet Bey düşündü.

“Kızım, ayrı ayrı ikimiz de Efendimize kitabı bulamadığımızı söyleriz. Hem Zat-ı Şahane bu kitabı okuyup tekrar sinirlenmez, hem de Hüseyin Ağa’yı ölüm tehlikesinden kurtarırız.”

Haremağası bu esnada yanlarına sokuldu ve her ikisini de etekledi.

“Allah ömürler versin, efendim! Hakkımdaki iltifatınızı işittim ve mesele hayatımı ilgilendirdiği için konuşmanıza karışmaya cesaret ettim.” Melahat’e hitap ederek, “Allah aşkına, küçük hanımefendi,” dedi, “hayatım sizin elinizdedir. Beni koruyunuz. Size ilelebet minnettar kalırım!”

Melahat hafif bir tebessümle cevap verdi:

“Bir şartla.”

“Emrediniz!”

“Yarın o kitabın suretini mahzenden bulup bana getireceksin.”

“Vallahi çok zor... Bulacağımı zannetmiyorum.”

“Ben de başka türlü hareket edemem ve kitabı ecnebi-lere satmış olduğunu Efendimize söylerim.”

Hüseyin Ağa yerlere kadar eğilerek, “Aman sultanım,” dedi, “mademki beni ölüm tehlikesinden kurtarmayı vaat ediyorsunuz, ben size o kitabı bulur getiririm.”

“Ne vakit?”

“Bana beş on gün müsaade ediniz.”

“Mümkün değil. Beş on gün bekleyemem. Yarın isterim.”

“Peki, gayret edeceğim. Fakat sizde bir gün kaldıktan sonra onu tekrar gizlice bana iade edeceksiniz.”

“Söz veriyorum.”

“Kitabı yarın Cevdet Beyefendi’ye getireceğim.”

“Öğlene kadar muhakkak beklerim!”

TİBBİYELİ NURİ'Yİ KİM ÖLDÜRDÜ?

Melahat, Rüştü Paşa'nın defterinden çok şeyler öğrenmişti. Padişah, defterin hakikaten yok olduğunu işittikten sonra Cevdet Bey'e, "İsabet oldu. Böyle, hanedan arasına nifak sokacak ve yeni ihtiraslar uyandıracak kadar tehlikeli bir eserin ortadan kaldırılmış olmasına memnun olmadım değil. Fakat buna sebebiyet verenler eğer bugün hayatta olsalardı, onları şiddetle cezalandırırdım," demişti.

Abdülhamit, artık Rüştü Paşa'yı rüyasında görmez olmuştu.

Kitabın ortadan tamamıyla kalktığını düşünüyordu. Padişah'ın memnuniyet sebeplerinden biri de buydu.

Fakat Melahat, kitabın elindeki kopyasından, Sultan Murat'ın nasıl ortadan kaldırılmış olduğunu tüm detaylarıyla öğrenmişti.

"Demek ki," diyordu, "Padişah bu makama büyük bir hırsla bağlı. Kendi saltanatının devamı için tüm akrabalarını ve bu makama aday olan herkesi birer birer öldürüyor."

Melahat, Rüştü Paşa'nın hatıra defterini okuduktan sonra, Abdülhamit'in ruhunu herkesten iyi anlamaya başlamıştı.

Melahat, efendisinin can alacak damarını keşfettikten sonra, Yıldız'da kendi yerini güçlendirmek için yeni entrikalar çevirmek lüzumunu hissetmişti.

Melahat, sarayda en ziyade, çok liyakatsiz oldukları halde büyük bir şeref taşıyan padişah eşlerinin azamet ve gururuna tahammül edemiyordu.

O günlerde yeni bir Basra hadisesi çıkmıştı. Sadrazam Sait Paşa, Padişah'ı sınırlendirecek tedbirler alıyor ve mecliste, İngilizleri rencide eden bazı idari kararlar veriliyordu.

Melahat, Padişah'ın verdiği talimat dairesinde sarayda ajanlığa devam ederken, diğer taraftan da Hünkâr üzerindeki siyasi nüfuzunu güçlendirecek sebep ve vesileler arıyordu.

Basra hadisesini babasından dinlemişti.

Bu hadise, o günlerde bütün saray halkını taciz edecek bir şekil ve mahiyet almıştı.

Basra hadisesinin içyüzü şuydu: Şeyh Mübarek isminde kuvvetli bir kabile reisi, ara sıra Basra Körfezi civarına binlerce süvari göndererek vilayet merkezini heyecana düşürürdü. Son günlerde Fav Boğazı'nda mühim hadiseler oluyordu. Şeyh Mübarek, Fav Kazası etrafını kendi kabilelerinin süvarileriyle kuşatmıştı. Fav Boğazı, Osmanlı Devleti'nin sınırı olduğu için İngilizlerin daimi tahriklerine maruz kalan beş on haneli bir bölgeydi.

Fav'da bir Türk ve bir İngiliz telgrafhanesi vardı. Hindistan sınırında olan bu bölge, Türkiye-Hindistan telgraf kontrol ve vasıta merkezi olduğundan, bizim için olduğu kadar İngilizler için de çok mühim olaylara sahne olan, ehemmiyetli ve tehlikeli bir yer sayılırdı.

Cevdet Bey, Melahat'ın odasında konuşurken, "Kızım, eğer Sait Paşa bu meselede İngilizleri rencide edecek olursa, Efendimizin çok üzüleceği muhakkaktır. Hatta bugün saraya gelecek olan İngiliz Sefiri idare edilmediği takdirde, Sait Paşa'nın istifaya davet edilmesi de muhtemeldir," dedi.

Melahat bu haberden memnun olmuştu. Sait Paşa, ha-

riçteki siyasi gelişmelerden Padişah'a bahsederken, "Bunlar çocukça teşebbüslerdir," diyerek Abdülhamit'in çok ehemmiyet verdiği siyasi cereyanların kıymet ve ehemmiyetini azaltacak tarzda teminat veriyordu.

Halbuki Sait Paşa'nın Hünkâr'ı memnun eden bu gibi güvence ve tesellileri sarayda hiç kimsenin hoşuna gitmiyordu. Padişah'ın siyasi endişeler ve üzüntüler içinde evham ve hayallere dalması, saraydakilerin daima arzu ettikleri bir şeydi.

İngiliz Sefiri saraya geldiği zaman, Sait Paşa da meclisten henüz çıkmıştı.

İngiliz Sefiri, Abdülhamit'in huzuruna çıktığı zaman, Basra meselesi hakkında kendi hükümetinden kesin talimat aldığını ve bir şartla Şeyh Mübarek meselesinin derhal halledileceğini söyledi.

Padişah bu teminata memnun oldu ve "Buna karşılık ne istiyorsunuz?" diye sordu. İngiliz Sefiri şu cevabı verdi:

"İstanbul'daki İngiliz tebaasına bazı hususi imtiyazlar verildiği takdirde İngiliz hükümeti Şeyh Mübarek'i yola getirmeyi garanti eder!"

İngiliz Sefiri'nin istediği imtiyazlar çok mühimdi:

1. Türkiye'deki İngiliz tebaası Anadolu'nun her yerinde maden arama hakkına sahip olacak.

2. İngiliz tebaasının Hükümetten alacakları, diğer devletler tebaasına tercihen ve derhal verilecek.

İkinci maddenin yerine getirilmesi, devlet haysiyetini zedeleyecek bir mahiyetteydi. Bu esnada Padişah'ın sağ tarafında oturan Sadrazam Sait Paşa, bu teklifin kabulüne imkân olmadığını anlattıktan sonra, "Padişahım," dedi,

“Sefir cenapları belki çok haklı olarak böyle bir teklif ortaya koymakta mahzur görmediler. Fakat bunun yerine getirilmesi devletimizce mahzurludur. Bu suretle hareket etmeye başladığımız takdirde, diğer devletler bu haksız muameleden doğal olarak şikâyet edecekler ve bunun neticesi olarak her gün bir yeni hadise meydana gelecektir.”

Sefir sesini çıkarmadı. Hünkâr’a dönerek sordu:

“Zat-ı Şahaneleri ne buyuruyorlar?”

Abdülhamit, her ne pahasına olursa olsun teklifleri kabul etmek ve Sefir’i atlatmak istiyordu. Sait Paşa’ya hitaben, “Bu taleplerde bir mahzur görmüyorum,” dedi.

Padişah her iki maddeyi de kabul ettiklerinin İngiltere hükûmetine bildirilmesini emretmişti.

Sefir teşekkür ederek huzurdan çıkar çıkmaz, Sait Paşa da elini cebine soktu ve sadaret mührünü Padişah’a uzattı.

“Mazur görünüz, şevketli Padişahım! Bu hadise karşısında bendeniz için istifadan başka yapılacak bir iş kalmamıştır.”

Abdülhamit, sadaret mührünü Sait Paşa’nın yüzüne atarak şiddetle bağırды:

“Sen zaten benim takip ettiğim siyasete her zaman böyle muhalefet edersin.”

Sait Paşa, Abdülhamit’in hiddet ve şiddeti karşısında fazla ısrar etmedi, yere düşen mührü eğilip aldı.

Bu sıra Padişah, Sait Paşa’yı yalnız bırakarak yandaki odaya geçmişti.

Sait Paşa alnından akan terleri sildi.

“Ecnebilere karşı haysiyetimiz beş paralık oldu!” diye söylenerek Başmabeyinci’nin odasına gitti.

Abdülhamit, devlet haysiyetinden ziyade kendi huzur ve rahatını düşünür bir hükümdar olduğundan, İngiliz Se-firi'nin tekliflerini ufak bir duraksamadan sonra kayıtsız şartsız kabul etmişti.

Şeyh Mübarek hadisesi münasebetiyle Türkiye'deki İn-giliz tebaasına verilen bu mühim imtiyazlar, o güne kadar hiçbir devlet tebaasına verilmemişti.

Padişah, İngiliz tehdidinden böyle alçakça bir şekilde kurtulduktan sonra, bunu kendine büyük ve mühim bir muvaffakiyet addederek doğruca yatak odasına geçti. Cafer Ağa'ya, "Bana şimdi Melahat'i çağır. Yeşil ipekli elbisesini giysin de gelsin!" dedi.

Melahat, Sait Paşa'nın istifasını geri aldığını işitince çok kederlenmişti.

Cafer Ağa bu haberi Melahat'e getirdiği zaman akşam olmuş, lambalar yanmıştı. Haremağası, "Haydi, iki gö-züm," dedi, "yeşil ipekli elbisenizi çabuk giyiniz. Efendi-mizin keyfi yerindedir. Sizi bekliyor."

Melahat sordu:

"Sait Paşa'nın zayıf tarafını sen bilirsin, Cafer Ağa! Bana bu adamın mizacı hakkında biraz bilgi verir misin?"

"Efendimiz sadaret mührünü kendisinin yüzüne attığı halde sadareten çekilmedi. Artık siz..."

Melahat, Cafer Ağa'ya fazla söz söyletmedi.

"Bu ayrı bir meseledir; istifasını geri alması, kurnazlı-ğına delildir. Onun çok zeki ve kurnaz bir adam olduğunu, Padişah'ı idare etmenin yolunu bildiğini babam bana geçen

gün söylemişti. Sen bana onun başka huylarını biliyorsan söyle!”

“Vallahi bilmiyorum. Bildiğim bir şey varsa, o da Efendimizin ondan, diğer vezirlere nispetle, biraz çekindiğidir. Fakat aynı zamanda ona karşı çok da itimadı vardır. Devletin en zor zamanlarında kendisini daima sadaret mevki-sine getirir.”

“Padişah’ın ondan niçin çekindiğini biliyor musun?”

“Hakiki sebebini biliyorum desem yalan söylemiş olurum. Fakat Efendimiz bir gece bahçede gezerken, Sait Paşa için, *Çok sinsi adam*, demişti. İhtimal bunun için çekiniyor!”

“Yani sinsiliği için, öyle mi?”

“Evet.”

“Peki, ama bundan ne çıkar?”

“Ne mi çıkar? Padişahımız sinsi insanlardan çok korkar. Bunu yeni mi öğreniyorsun?”

Cafer Ağa, fazla vakit geçirmemek için odadan çıktı. Melahat yeşil elbisesini giyerek Padişah’ın yatak odasına gitti.

Melahat, Sadrazam’dan baskı görmeye başladığı için Sait Paşa’nın istifasını dört gözle bekliyordu. Mevkisini muhafaza ettiğini öğrenince, Padişah’a Sait Paşa aleyhinde söylenecek sözler tasarlamıştı.

Melahat huzura girdiği zaman, Abdülhamit bir kanepeye uzanmış, fevkalade neşeli görünüyordu.

Melahat’i görünce yüzü gülmüştü.

“Neredesin kız?” dedi. “Beni bu kadar bekletmek hoşuna mı gidiyor?”

Melahat, efendisinin ayaklarına kadar eğilerek özürle-

rini sundu.

“Efendimizi bekletmemek için beni istediklerini öğrenir öğrenmez hemen giyinmeye başladım.”

“Şöyle yanıma otur bakayım!”

Abdülhamit, Melahat’i yeşil bir fistanla bir defa gördüğünde çok beğenmişti. O günden sonra Melahat’e daima yeşil elbise ile huzuruna gelmesini söylüyordu. Melahat, Padişah’ın dizinin dibine oturdu. Pembe beyaz göğsünü açarak efendisini tahrik edecek tarzda ezilip büzülmeye başladı.

Abdülhamit, sevgilisini bir müddet öpüp sevdikten sonra, “Biraz sonra seninle birlikte büyük havuzun başında yemek yiyeceğiz, Melahat! Oraya gitmeye daha yarım saat kadar vaktimiz var. Sadrazam’dan yeni heyeti vükelâ listesi gelecek. Onu düzenlemek için biraz beklemek lazım,” dedi.

Melahat, Sait Paşa’dan bahsetmek için güzel bir vesile bulmuştu.

“Padişahım!” dedi “Sadrazam Paşa hazretleri istifa mı ettiler?”

“Evet. Onun âdetidir. Dediği olmazsa derhal mührü sadareti bırakıp gider. Bugün de Basra meselesi münasebetiyle kızdı ve istifa etti. Fakat doğrusunu söylemek lazım gelirse, ben kendisini bu meselede çok haklı buldum. Lakin İngiliz Sefiri’ni başka türlü atlatamazdım. Sait Paşa’nın bunu anlaması icap ederken, bugün, bilmem neden, aksiliği tuttu. İngiltere hükümetinin tekliflerini kabul etmek istemedi. Beni de lüzumsuz yere sinirlendirdi.”

Melahat, Padişah’ın Sait Paşa’ya karşı itimat ve sevgisi

olduğunu anlayınca, mühim ve gizli bir şey işitmiş gibi oturduğu yerden doğrularak, “İçimde büyük bir korku var, Padişahım! Müsaade ederseniz, bu korkunun sebebini arz edeyim,” dedi.

Padişah, genç kızın elini avuçlarının içinde sıkıştırarak, “Söyle bakayım,” dedi, “gene ne var?”

“Sarayda ağızdan ağza dolaşan bir dedikodu var. Sait Paşa güya bizim gibi cariyelerinizin Efendimize yalan yanlış bilgiler verdiğimizi söylüyor ve bizleri telkin ediyormuş. Bu haberi işittiğim dakikada beynimden vurulmuşa döndüm.”

“Sait Paşa benim özel işlerime karışmaz. Bu işte bir yanlışlık olacak. Kırk yıllık bir devlet adamı, kendine verilen vazifeleri bırakıp da bu gibi kendisini gülünç mevkiye düşürecek işlerle uğraşmaz. Bu dedikoduyu herhalde seni kıskananlar icat etmiş olacaklar. Sen de o büyük zekâ ve kavrayışınla bu gibi dedikodulara kulak asıyor ve inanıyorsun, öyle mi?”

Genç kız, Padişah’ın fikrini çelmek imkânını bulamamıştı.

Melahat’in, Sait Paşa aleyhinde bu derece ileri gitmesinin sebebi vardı. Şeytan kız, bu akıllı ve güçlü devlet adamı hakkında boşuna dedikodu yapmıyordu.

Sait Paşa, Melahat için bir gün Başmabeyinci’ye, “Bu şeytanı saraydan uzaklaştırmalı,” demişti. Bu sözü kendisine yetiştirdikleri günden beri genç kız, Sadrazam’a düşman olmuştu. Halbuki Sait Paşa’nın bir şeyden haberi yoktu. Başmabeyinci’ye böyle bir söz söylemişse de, bunu söylemeye mecbur kalmıştı. Sait Paşa laf arasında ettiği bu

sözü unutmuştu bile.

Padişah da konuyla oralı olmamıştı.

“Haydi, biz gidelim. Evrak gelirse havuz başına getirsinler,” dedi.

Güneş batıyordu.

Hünkâr’la Melahat, havuz başında birbirlerine burun buruna denecek kadar yakınlardı. Hem yemek yiyorlar, hem de konuşuyorlardı.

“Şu mis kokulu akasya ağaçları arasında yeşil bir yaprak gibi, ne kadar ince, ne kadar hoş, ne kadar büyüğü görünüyorsun, Melahat!”

Abdülhamit, sağ elini genç kızın çıplak omzuna atıp, kin, şehvet ve ihtiras dolu gözleriyle bir müddet Melahat’ın haletiruhiyesini inceledi.

“Melahat! Sana bir şey söyleyeceğim, fakat katiyen itiraz etmeyeceksin. Dikkat et, ağzından canımı sıkacak bir laf çıkmasın. Keyfim kaçarsa işin haraptır, anladın mı?”

Abdülhamit, emrindekilerden birine önemli bir iş havale edeceği zaman, evvela bu şekilde onu tehdit eder ve kendisinden söz alır, sonra işi verirdi. Zaten ona kimin itiraz ettiği vardı ki...

Padişah’ın bu huyunu Melahat de öğrenmişti. İtiraz etmeden söz verdi.

“Emin olunuz, Sultanım! Cariyeniz, sizi rahatsız edecek en ufak harekette bile bulunmaz. İcap ederse uğrunuzda canını bile fedaya her zaman hazırdır. Ferman buyurunuz!”

Padişah keyiflendi.

“Aferin. İşte daima böyle olmalı. İtaat ve boyun eğme çok iyidir. Seni zaten bu meziyetlerin için çok seviyorum.

Şimdi beni dinle. Sana gayet mühim bir iş havale edeceğim ve bu iş senin için son bir tecrübe ve imtihan olacaktır. Yapılacak şey senin için o kadar zor değildir. Hani şu, bir müddetten beri nezaret altında bulundurulmuş Tıbbiyeli Nuri yok mu? İşte onun vücudunu ortadan kaldırmak lazım.”

Melahat, soğukkanlılığını muhafaza ederek efendisini dikkatle dinliyordu.

Abdülhamit genç kızın ellerini sıktı ve kulağına eğilerek, “Anladın mı?” dedi, “Bu habisin canını cehenneme göndermek istiyorum. Fakat kimse duymayacak ve bir şey hissetmeyecek!”

Melahat bu işin biraz zor olduğunu anlatmaya cesaret edemiyordu.

Padişah sözüne devam etti.

“Sen belki de bunun biraz güç olduğunu tahmin ederek çekineceksin! Halbuki Nuri’nin ortadan kaldırılması, Nazikter’in ölümünden çok daha kolay olacaktır. Ben onun ne kadar düzenbaz ve çapkın bir genç olduğunu daha ilk günlerde anlamıştım. Bir deneme yapmak istedim. Aracılarla kendisine haber göndermiştim. O, bu haber üzerine şımarmaya ve delilik perdesi altında birtakım siyasi roller oynamaya başladı. Bu yüzden, onun vücudunu temizlemek için ortada böyle güzel bir vesile de vardır. Artık yarından itibaren işe başlayacaksın. Birkaç gün zarfında Nuri ile teması sıklaştırır ve ...”

Abdülhamit, sevgilisinin başını kollarının arasına aldı ve saçlarını açarak onu öpüp sevmeye başladı.

“Bu hususta sana daha fazla ayrıntı vermeye lüzum gör-

müyorum. Anladın ya? Ötesini zekândan beklerim. Nuri ile görüşürken kendisine Konya'ya sürülen Hekim Fikret Bey'in hocalardan müthiş bir dayak yediğini söylemeyi de unutmazsın!"

"Fakat cariyeniz bu hadisenin ayrıntısını bilmiyor."

"Senin bilmene lüzum yok. Böyle bir şey duyduğundan bahsedersin. Ve bir aralık bana bu haberin onun üzerinde yaptığı etkiyi bildirirsin. Bu iş nihayet üç dört gün içinde olup bitecek ha! Ayrıca talimata lüzum yok. Al şu ufak zehir paketini. Nazikter'e yaptığını yapacaksın, anladın mı?"

Melahat huzuru hümayundan çıkınca doğru odasına gitti.

Artık, sarayda Nuri'nin mevcudiyetinden başka bir üzüntüsü kalmamıştı.

Melahat, günün birinde Nuri tarafından başına bir bela geleceğini tahmin ediyordu.

Nuri, evvela isyankâr ve samimi bir genç ruhuyla kendisini Melahat'e sevdirmişken, daha sonra yaptığı çılgınlıklarla genç kızın canını sıkmaya başlamıştı.

Melahat, odasında Nuri'nin vaziyetini düşünüyordu.

Tıbbiyeli genç, Padişah'ın nazarında yalnız şüpheli değil, aynı zamanda da tehlikeli bir adamdı.

Abdülhamit, Hekim Ali Bey grubunu meydana çıkar-mış olmasına rağmen onu serbest bırakmıyordu.

Nuri hakikaten akli dengesini kaybetmişti. Kendisine dışarıda boşboğazlık etmemesini tembih etseler de o dinlemeyecek ve sarayda gördüklerini, özellikle de Rumelihisarı hadisesini önüne gelene anlatacaktı.

Böyle mühim bir hadisenin dışarıya aksetmesi Padişah'ın işine gelir miydi?

Yıldız'da o günlerde o kadar esrarengiz vakalar olduğu halde kimsenin haberi olmuyordu.

Padişah, "Nuri gibi bir boşboğaz dışarıya çıkınca çenesini tutar mı?" diyordu.

İşte Abdülhamit bu endişe ile Nuri'nin vücudunun ortadan kaldırılması vazifesini bu gibi işlerde muvaffakiyet gösteren Melahat'e havale etmişti.

Genç kız, odasında kendi kendine uzun boylu düşündükten sonra kararını verdi.

"Ne olursa olsun, Velinimetimin bu son arzusunu da yerine getireceğim."

Melahat, Nuri'ye kısa bir mektup yazıp gönderdi.

Bana karşı kırgın olduğunuzu biliyorum, Nuri Bey! Fakat ne yapayım? Sizi şimdiye kadar anlayamamıştım. Şimdi bu hatayı tamir etmek istiyorum. Beni herhalde affedeceksiniz! Buna eminim. Bunun için sizi görmek istiyorum. Benim sizin odanıza gelmeme imkân yok. Fakat siz benim odama gelebilirsiniz!

Cevabınızı bekliyorum.

Nuri, Melahat'in mektubunu aldığı zaman kız kardeşi İkbâl ile oturuyordu.

Nuri, bu mektubu yüksek sesle kız kardeşine okudu. Bu esnada yüzünde memnuniyet ifade eden en ufak bir tebessüm bile görülmemişti.

Mektubu avucunun içinde buruşturdu ve "Galiba gene yeni bir plan var," diye mırıldandı. Nuri, hemşiresiyle çok

akıllı bir insan gibi konuşuyordu.

“İkbal,” dedi, “ben artık bu deliliği bırakacağım. Yahut hakiki deliliği ele alarak bu komedyaya kanlı bir facia ile son vereceğim. Zira bu esarete tahammülüm kalmadı!”

İkbal onun boynuna sarılarak, “Kardeşim, sonra hayatın tehlikeye düşer!” diye ağlamaya başladı.

Nuri ne yapacağını kız kardeşine söylemedi. Odanın içinde dolaşıyordu.

İkbal gitmek istemişti.

Nuri, defterinden boş bir yaprak kopardı ve İkbal’e, “Dur!” dedi, “Şu pusulayı Melahat’e götür de sonra odana gidersin!”

Nuri, kız kardeşinin çekincelerine kulak vermedi. Şu satırları karaladı:

Gönderdiğin mektubu aldım. Beni ne kadar çok sevindirdiğini söylememe gerek yoktur zannediyorum. Eğer rahatsız etmezsem şimdi odanıza geleceğim.

Nuri

“Bu mektup sakın başkasının eline geçmesin, İkbalciğim! Onu kendi elinle ver. Ben on dakika sonra gelirim.”

Nuri, Melahat’ın mektubuna yazdığı cevabı kız kardeşi İkbal’le gönderdikten sonra aynanın önüne geçti ve yüzünü inceledi.

Yüzünden haletiruhiyesi anlaşılmıyordu. Yerdeki halının köşesini kaldırdı ve altından ufak bir hançer çıkardı. Bu hançeri daha evvel İkbal vasıtasıyla tedarik etmişti. Onu halının altına saklarken, “Günün birinde kendimi müdafaa

için lazım olur!” demişti.

Nuri odasından çıktığı zaman koridorda kimseler yoktu.

Ancak genç adamı sarayda adım adım takip ediyorlardı. Büyük bir tablonun arkasında nöbet bekleyen bir ajan, derhal Nuri’yi gözlemeye başlamıştı.

Nuri hızlı adımlarla yürüdü ve takip edildiğinden haberdar olmayarak Melahat’ın odasına gitti.

İki genç karşı karşıya oturuyorlardı.

Melahat şen ve mütebessimdi. Nuri ise sahte gülüşleriyle hissiyatını gizlemeye çalışıyordu.

Melahat, Nuri’yi birkaç gün zarfında bu derece değişmiş görmekten doğan hayretini gizleyememişti.

“Nuri Bey!” dedi, “Maşallah, sizi çok iyi görüyorum.”

Nuri, dudaklarını bükerek güldü.

“Evvelce fena mı görüyordunuz?”

“Şey... Hayır. Canım, bugün her halde çok daha iyisiniz demek istiyorum!”

“Ben sizin ne demek istediğinizi pekâlâ anlıyorum, Melahat Hanım!”

Melahat alaycı bir tavırla cevap verdi:

“Aman efendim, bu ne ciddiyet böyle? Kalbinizi kırdığım için sizden af talep ediyorum, neden bana bu kadar dargınsınız?”

Nuri elini dizine vurdu.

“Rica ederim, şakayı ve alayı bırakın. Ben sizi affedecek bir mevkide değilim. Eğer kendinizi bana daha çok beğendirmek istiyorsanız, bütün zahmetlerinizin boşa gideceğini size peşinen haber vereyim.”

“Vay, küçük bey! Gözünüzden bu derece düştük mü?”

“Benim gözümünden düşmenin ne ehemmiyeti var? Dur bakalım daha! Koynunda ve dizinin dibinde yaltaklandığın adamın gözünden de düşeceksin!”

Melahat sinirlendi.

“Bu sözleri sana yaptığım iyiliğe karşılık söylüyorsun, değil mi?”

Nuri kahkahayla güldü.

“İyilik mi? İşte bu cidden gülünecek şey.”

“Nankör! Seni ölümden ve zindanlardan kurtardım, Rumelihisarı hadisesinde ismin geçtiği halde bildirmedi.”

Nuri tekrar güldü.

“Sen mi? Sen ha? Bana böyle bir iyiliği yapacak kadar merhametli bir kalbe sahipsin demek?”

“Zaten sizin gibi insanlara yapılan iyiliklerin karşılığında bundan başka bir şey beklenmezdi. Ne yazık ki o hadisede senden çok nezih ve masum kimseler beyhude yere kurban gittiler.”

“Kurban mı?”

“Öyle ya... Hekim Ali Bey zehirlendi, öldü. Fikret Bey de Konya’da sürgündür.”

Nuri, Hekim Ali Bey’in vefatını işitince deli gibi yerinden fırladı.

“Ne diyorsun, Melahat Hanım? Ali Bey hakikaten öldü mü?”

“Bu gibi işlerle ilgisi olan adamların, saray duvarları içinde daha fazla teneffüs etmesine meydan verilir mi? Senin, kardeşin dolayısıyla saraya bağlılığın var demektir. Bu gibi işleri sen benden iyi bilirsin zannederim!”

Nuri, çok sevdiği hocasının ölüm haberini alınca, bir sabun köpüğü gibi derhal eridi. Hiddet ve şiddetinden eser kalmadı. Melahat'ın kendisini avlamak için yalan söylediğini keşfedememişti.

Melahat, Nuri'nin birdenbire gevşeyen asabına hâkim olmak için, "Ali Bey'e de bir iyilik yapmak isterdim. Fakat vaktinde haber alamadım. Yakalandığı gecenin sabahı zehirlenip öldüğünü duydum. Hekim Fikret Bey de aynı akıbete uğrayacaktı. İşte onu ben kurtardım. Padişah onun boğdurulmasını irade etmişken, ben onun masumiyetini iddia ettim. Kendisini Konya'ya sürgün ettiler," dedi.

"Fikret, Konya'da rahat durmaz. Bilirim. Lakin zavallı hocam... Ah, o ölmemeliydi!"

Nuri ağlamaya başladı.

"Bilmezsiniz, Melahat Hanım, o ne kadar büyük bir vatanperverdi!"

Melahat, Nuri'nin üzüntüsünden yararlanmak istedi.

"Fikret Bey Konya'da uslu durmaz mı dediniz?"

Nuri gözlerinin yaşını sildi.

"Tabii durmaz. Zavallı çocuk burada az mı işkence gördü?"

"Fakat böylesi onun için fena olmaz mı, Nuri Bey? Mademki burada işkence gördü, kendisini biraz unutturması gerekmez mi?"

"Sizin düşüncenize ve sizin anlayışınıza göre öyle. Fakat Fikret orada rahat durmaz, dedim ya."

Melahat gülerek ısrar etti.

"Kuzum Nuri Bey, niçin rahat durmaz? Bana bunun sebebini söyler misiniz? Ben Hekim Fikret Bey'i çok akıllı bir

genç zannediyorum.”

“İşte, akıllı bir genç olduğu için uslu durmaz ya.”

“Tuhaf şey. Siz hakikaten değişmişsiniz, Nuri Bey! Öyle garip sözler söylüyorsunuz ki, bir mânâ çıkarmak mümkün olmuyor!”

Nuri mânâlı bir tavırla kıza baktı.

“Benim sözlerimden mânâ çıkarmak mı istiyorsunuz?”

Melahat kekeledi.

“Hayır canım. Siz de...”

Nuri alay eder gibi, gözlerini kırparak güldü.

“Sözlerim çok tuhaf, değil mi Melahat Hanım?”

“Vallahi ben sizi çok daha samimi zannediyordum. Siz ise...”

Nuri cümleyi tamamladı:

“Ben ise hiç de o eski aptal, delişmen Nuri değilim. Bunu mu demek istiyorsunuz?”

“Yooook...”

Melahat’ın canı sıkılmıştı. Şimdiye kadar Nuri’nin bu cephesini nasıl görmemiş olduğuna teessüf ediyordu.

Köşede duran uzun sedirin kenarına oturdu ve arkasını Nuri’ye dönerek sustu.

Nuri, Fikret Bey’in Konya’da yeni bir hadiseye sebebiyet verdiğini İkbâl vasıtasıyla haber almış ve hatta kendisine uzun bir mektup yazmıştı.

Arkadaşına yazdığı bu mektupta şöyle diyordu:

Sizi temin ederim ki bütün felaketimize Melahat sebep olmuştur. Bunu geç anladığım için üzgünüm. Padişah, bir baykuş gibi, etrafına kötülük saçmaktan geri kalmıyor. Orada hocalardan

dayak yediğimize çok üzüldüm. Mafih hiç dert etmeyiniz. Ben sizin intikamınızı almaya karar verdim. Birkaç güne kadar Yıldız'da olacak mühim bir hadisenin akislerini duyarsanız, derhal hükmediniz ki, bu hadisenin kahramanı Nuri'dir!

Melahat o gün Nuri'nin ağzından fazla laf alamamıştı.

Nuri giderken, "Bugünlük bu kadar yeter. Vakit geçtir. Başka bir gün arzu ederseniz gene görüşürüz," demişti.

Melahat, Nuri'den samimi bir dost gibi ayrıldı. Fakat merakından çatlıyordu. Bir adam birkaç gün içinde bu kadar değişebilir miydi? Hele Nuri gibi dayak ve tehditten dengesi kaybolmuş zannedilen, aptal, karaktersiz bir gençse...

Melahat odasında kendi kendine konuşur ve düşünürken; yerde duran, ezilmiş, ufak bir pusulaya gözü ilişti birden.

Melahat hemen bu kâğıt parçasını almış ve hayretle okumuştı.

Bu pusula, biraz evvel okuduğumuz mektubun müsvedesinden başka bir şey değildi.

Nuri, Konya'da sürgünde bulunan Hekim Fikret Bey'e yazdığı mektubun bazı parçalarını evvelce not halinde bu kâğıda geçirmişti.

Genç adam, bu mektupla Melahat'e çok mühim bir vekalet vermiş oluyordu.

Melahat pusulayı okuyunca, mal bulmuş Mağribi gibi sevinmişti. Nuri'yi karşısında maymun gibi oynatarak kolaylıkla öldürebileceğine ve intikamını alabileceğine kanaat getirmişti.

“İşte şimdi tamamıyla avucumun içindesin!” diyordu genç kız.

Odasında oturamadı. Dolaştı, dolaştı... Yatamadı. Yatsa da uyuyamayacaktı. Nuri'nin vaziyeti kolayca öldürülmeye çok müsaitti. Melahat bundan daha güzel bir fırsat bulamazdı.

Ne yapacaktı? Mektup müsveddesini hemen Padişah'a göstermekle ilk muvaffakiyet adımını atmış olacağına şüphe yoktu. Melahat'ın gözlerinin içi gülüyor, sevincinden yerinde duramıyordu.

Öyle ya! Padişah'ın düşmanı olan bir adamın vücudunu kolaylıkla ortadan kaldırmak için bundan daha güzel bir vesile olabilir miydi? Biraz daha bekledi. Hava kararmıştı.

Melahat, huzura çıkmak için Cafer Ağa'ya haber gönderdi.

NURİ'NİN YENİ PLANI

Nuri odasına döndüğü zaman çok sinirliydi.

Melahat'ın kendisine yeni bir tuzak hazırlamak için efendisinden talimat almış olduğu düşüncesine kapılan genç Tıbbiyeli, yumuşak minderinin üzerine bacaklarını uzatarak oturdu. Bir müddet vaziyetini gözden geçirdi.

“Evet, çok tehlikeli bir mevkide bulunuyorum. Aynı zamanda, ölümle karşılaşmam da pek muhtemeldir.”

Nuri kendi kendine söylenirken, birden hatırına güzel bir tedbir geldi.

Kendi yazısına benzemeyen başka bir yazı ile şu satırları karalamaya başladı:

Paris - 27 Eylöl.
St. Michelle Caddesi No. 5

Nuri Bey!

Sana bugün gayet mühim bir meseleden bahsedeceğim. Ümit ederim ki, bu işi mevki ve şerefinle mütenasip bir şekilde halledersin!

Ben, biliyorsun ki, geçen sene nasılsa bir çocukluk yaparak İstanbul'dan firar ettim. Keşke etmez olaydım.

Paris'te bana büyük ve parlak bir istikbal hazırlayacağını zannettiğim kimselerin meğerse birbirleriyle uğraşıp didişmekten göz açıtlıkları yokmuş. Burada bulunduğum şu bir sene zarfında, Osmanlı Devleti'ne utanç getirecek öyle mühim girişimlere vâkıf oldum ki, bunlardan sana bahsetmeye bile utanıyorum. Fakat sana bu mektubumla asıl bahsetmek istediğim daha mühim bir iş var.

Ben Paris'teki bu haşere yuvasının içinde, bu insanların bütün gizli teşkilatına vâkıf oldum. Yalnız şöhrat ve mevki peşinde koştuklarını ve memleketin selameti için hiçbir şey düşünmediklerini yakından bildiğimden, sana bu hususta mühim açıklamalarda bulunmaya karar verdim. Fakat bu hususta ancak senden alacağım bir teminat mektubu üzerine sana ayrıntı verebileceğim.

Şimdiden şu kadarını söyleyeyim ki, İstanbul'da istibdat ve saltanat idaresinin yıkılıp yerine meşrutiyetin getirilmesine çalışsan, yüzlerce kişilik bir teşkilata sahip gizli bir komitenin üye listesini ve toplantı yerini sana bildireceğim. Eğer sen de benim gibi bunların boş yere çalıştlıklarına inanıyorsan, meseleyi bir an evvel sarayda uygun biri vasıtasıyla Zat-ı Şahane'ye arz ve ihbar et.

Bu husustaki fikirlerini çok gizli tut ve neticeyi bana yazarken, bu fedakârlığıma ve Zat-ı Şahane'ye olan sadakatime karşılık Yıldız'ın bana yapabileceği iyiliği de yazmayı unutma!"

Gözlerinden öperim Nuriciğim.

Bedbaht kardeşin Sedat

Nuri, bu mektuba "Sedat" ismiyle imzasını atarken, arkasından bir insan gölgesinin yükseldiğini fark etti.

Başını çevirince arkasında Fehim Paşa'nın dikildiğini hayretle gördü.

Fehim Paşa, zaten biraz aralık olan kapıdan o kadar büyük bir maharetle içeriye girmişti ki, Nuri en ufak bir ses bile işitmemişti.

Ancak Nuri mektubu yeni yazıp bitirmiş olduğu halde, Fehim Paşa bu mektubun genç Tıbbiyeli tarafından yazılmış olduğunun farkına varmamıştı.

Nuri, masanın üstündeki kâğıtları eliyle örtmek istedi. Fehim Paşa bağırdı:

"Masanın üstünden elini çek!"

"Paşam..."

"Kıpırdama, şimdi canını yakarım!"

Fehim Paşa, sol kolunun içinden ufak bir kamçı çekti.

"Şunu görüyorsun ya! Bunun tadını sen bilirsin. Yerinde otur. Yalnız sorularıma doğru cevap ver. Konya'ya ne yolla mektup gönderiyorsun?"

Nuri şaşırmıştı. Gözlerini önüne indirdi. Düşündü.

"Hangi Konya'ya, Paşam?"

"Kaç tane Konya var, ulan? Anlamazlıktan gelip de yine eski rollerine mi başlayacaksın?"

“Efendim, vallahi haberim yok.”

Fehim Paşa, Nuri’yi kolundan tutarak sarstı.

“Fikret Bey’e yazdığın mektubu buradan kiminle gönderdin? Onu söyle çabuk. Yoksa şimdi söyletirim!”

Nuri, Konya’ya yazdığı mektubu çok emin bir vasıtaıyla göndermişti.

Fehim Paşa ağzını yokluyor zannederek eski cevabında ısrar etti.

“Emin olunuz, Paşa hazretleri! Ben o eski çocukça fikirlerden çoktan vazgeçtim. Fikret Bey’le esasen bir bağım da yoktur. Burada Velinimetimizin ekmeğini yerken, öyle bir vatan hainine ne diye mektup göndereyim? İnsaf ve merhamet buyurunuz, Paşam.”

Fehim Paşa, son günlerde birkaç defa aptallığına şahit olduğu bu garip ve değişken ruhlu genci iyice süzdükten sonra cebinden ufak bir pusula çıkardı.

“Bu senin yazın değil mi, hain?”

Nuri, Fikret Bey’e yazdığı mektubun müsveddesini görünce, bunu cebinden mendilini çıkarırken Melahat’ın odasında düşürdüğünü tahmin etti ve vaziyeti bütün kabiliyetiyle ani bir muhakemeden geçirerek, “Paşam!” dedi, “Benim burada ve Cevdet Bey’de birçok yazılarım var. Bir defa karşılaştırınız. Benim olduğu ortaya çıkarsa kendi ipimi kendi elimle çekmeye razıyım!”

Fehim Paşa, Tıbbiyeli gencin gözlerinin içine baktı.

“Yalan söylemiyorsun, değil mi?”

“Vallahi benim değil.”

“Fakat bu pusulada senin imzan var. Bu yazı da tamamıyla senin ruhunun ifadesidir. Böyle bir mektubu Fikret

Bey'e hitaben burada kimse yazamaz."

Nuri ellerini uzattı.

"Paşacığım, siz bendenize bir defa mim koydunuz da her şeyi benden biliyorsunuz! Biraz da etrafa göz kulak olmanız... Biraz da buradaki sadık dost rolü oynayan ikiyüzlü hainleri tetkik etseniz, sıkıştırırsanız..."

Fehim Paşa'ya Padişah, "Nuri'yi bir iskandil et bakalım. Bu mektup müsveddesi üzerine bir şey söyleyecek mi?" demişti.

Fehim Paşa bu emri hatırlıyor, kamçısını bir türlü vurmuyordu.

Elinde tuttuğu pusulayı genç adama doğru uzatarak, "Demek ki," dedi, "bu yazı senin yazın değil, öyle mi?"

Nuri, kâğıdı eline alınca dişlerini gıcırdatarak, "Alçak karı!" diye bağırды. Mektup müsveddesini güya tanımış gibi bir vaziyet almıştı.

Fehim Paşa mektubu onun elinden çekti.

"Çabuk söyle, yazıyı tanıyor musun?"

"Tanımaz mıyım, Paşam? Melahat'ın yazısı."

"Emin misin?"

"O kadar eminim ki... O keflerin direklerini daima böyle uzun yapar."

Fehim Paşa, bıyıklarını bükerek bir müddet düşündü.

"Melahat'le senin aran açık mı?"

"Aman efendim, açık da laf mı? Benim onunla hiçbir zaman aram yoktur. Geçen gün gene geldi. Anlamadığım birçok mânâsız sözler söyledi."

"Ne dedi?"

"Padişahımızın gözüne girmek için çareler aradığını

söyledi. Benim fikrimi sordu. Sanki bu suretle benden laf alacaktı.”

“Sen ne cevap verdin?”

“Karnım ağrıyordu. *Senin bu safsatalarını dinlemeye vaktim yoktur*, dedim. Kızdı. *Ben sana gösteririm*, dedi ve hiddetle gitti.”

Fehim Paşa cebinden ufak aynasını çıkardı, bıyıklarını bükte. Başını salladı. Uykusuz gözlerini ovuşturdu.

“Melahat senin odana her zaman gelir mi?”

“Ara sıra. Hayvani hislerinin mağlubu olduğu zaman uğrar.”

“Ya! Padişahımıza karşı bu derece sadakatsizlik gösteriyor demek?”

“Kaç defa söyledim, Paşam! *Yanıma gelme, sonra benim de başımı yakarsın*, dedim. Halbuki o kudurmuş bir dişi köpek gibi üzerime saldırıyor. Boynumu, yanaklarımı ve dudaklarımı âdeta emercesine ısırp beni iyice didikledikten sonra gidiyor.”

Fehim Paşa kaşlarını çatı.

“Artık yeter.”

Nuri, rolünü tamamlamak için yalvarırcasına anlatıyordu:

“Allah aşkına Paşam, beni bu şirretin elinden kurtarınız! Ben fena bir insan değilim. Beni Efendimize fena bildiren o şıllıktır. Allah onun eline kimseyi düşürmesin!”

“Peki ama, senden ne istediğini bir türlü anlayamıyorum.”

“Efendim, ne isteyecek? Benim gibi bir biçarenin fela-

ketinde saadet ve istikbalini arıyor. Bunu anlamayacak ne var?"

Fehim Paşa, Nuri'nin omzunu okşadı.

"Sahi, sen o kadar fena bir çocuğa benzemiyorsun."

"Vallahi fena bir insan değilim, Paşam. Herkes hayatta kabahat işleyebilir. Bu kabahatleri affetmek büyüklerin şanındandır. Siz de beni affediniz, Paşam. Zatıalinize ölünceye kadar kul ve köle olurum."

Fehim Paşa fevkalade sakin görünüyor ve Nuri'nin sözlerini dikkatle dinliyordu.

Paşa, o akşam tesadüfen Yıldız'a gelmişti. Abdülhamit, Melahat'ten aldığı pusulayı Fehim Paşa'ya vermiş ve meselenin Nuri'den sorulmasını istemişti. Fehim Paşa, Cevdet Bey ile Melahat'i saraydan attırmak için bundan kuvvetli vesika ve vesile bulamazdı.

Melahat'in mevcudiyetini kendisi için tehlikeli görmeye başlayan Fehim Paşa, İzzet Paşa ile birlikte kesin bir karar almıştı. Bu kızla babasını Yıldız'dan uzaklaştıracaklardı.

Fehim Paşa, bu fırsattan faydalanmak için Nuri'yi himayesi altına almak lüzumunu hissetmişti.

"Nuri," dedi, "seni bu tehlikeli vaziyetten kurtaracağım. Yalnız bu sözlerini aynen Padişah'a da anlatır mısın?"

"Hakikati niçin saklayayım, Paşam? Olduğu gibi anlatırım."

"Benim diyeceklerimi de ilave etmek şartıyla..."

"Başüstüne."

"Mesela, Melahat'in sarayda ortaklaşa bir suikast yapmak için seni kaç aydan beri yüreklendirdiğinden de bahsedecaksin!"

Nuri düşünmeden cevap verdi:

“Emirlerinizi tamamıyla yerine getireceğim, Paşam!”

“O halde hiç merak etme, seni muhakkak kurtaracağım. Sakın seninle görüştüğümüzden Melahat haber almasın.”

Fehim Paşa bu neticeden çok memnun olmuştu. Telâşla odadan çıktı ve Nuri’nin evvelce hazırladığı, masanın üzerinde duran mektubu almak aklına gelmedi.

Yıldız’da o akşamdan itibaren bir ip te birkaç cambaz birden oynamaya başlamıştı!

Fehim Paşa büyük bir sevinç ve memnuniyet içinde girdince, Nuri de kendi kendine bir kahkaha koparmış ve yatağına sırtüstü yatıp saatlerce gülmekten kendini alamamıştı.

Nuri, böyle bir rolü muvaffakiyetle nasıl oynadığına kendi de hayret ediyordu.

Şimdi Melahat tamamıyla onun tuzağına düşmüş demektir.

MELAHAT, BABASIYLA NE GÖRÜŞTÜ?

Melahat o gece odasında bulduğu mektup müsveddesini Padişah’a gösterip de odasına geri döndüğünde, saray sakinlerinin birçokları uyumuş bulunuyordu.

Melahat, bu son muvaffakiyetiyle, emellerinin gerçekleşmek üzere bulunduğunu anlamıştı.

Harem-i hümayunda kendisi hakkında her gün bir başka şekilde akseden çekememezlikler, Melahat’ın mevkisine en ufak bir etki bile yapmaktan uzak kalıyordu.

Melahat, padişah karısı olacaktı. Bu, onun ilk ve son emeliydi!

Abdülhamit, o gece hafif bir baş ağrısından mustarip olduğu halde Melahat'le iki saatten fazla beraber kalmış, onu sevip okşamıştı.

Melahat huzurundan çıkarken, Abdülhamit ona, "Seni görür görmez neşelendim. Başımın ağrısı hafifledi. Sen daima yanımda olsan hiç rahatsız olmayacakmışım gibi geliyor. İçimde böyle garip bir his var," demişti.

Melahat bu iltifattan büyük mânâlar çıkarmıştı.

Abdülhamit, Melahat'ten hakikaten hoşlanıyor ve onu daima yanında görmek istiyordu. Eğer Melahat'in düşmanları onun aleyhinde Padişah'ı bin bir dedikodu ile zehirlememiş olsalar, genç kızın mevkisi daha da yükselecekti.

Melahat bu vaziyeti babasına anlatmaya karar vermişti.

Gece yavaşça Cafer Ağa'yı bularak babasının o gece sa-
rayda nöbetçi olduğunu öğrenince, "Rica ederim bana biraz babamı çağırır mısınız?" dedi genç kız.

Cafer Ağa, Cevdet Bey'i çağırmaya giderken, "Gene yüzünüz gülüyor, Melahat Hanım!" dedi.

Cevdet Bey odasında yalnız oturuyordu. Hafiyelerden biri ona gayet mühim bir jurnal vermişti. Kurnaz Mabeyinci bu journali telleyip pullamakla meşguldü. Padişah'a yeni bir meşguliyet çıkmıştı.

Cafer Ağa'yı görünce Cevdet Bey'in yüreği oynadı. Hünkâr'ın, kendisini istediğini sanmıştı. Haremağası'nı kızının yolladığını öğrenince geniş bir nefes aldı. Cevdet Bey'in o gece efendisine dalkavukluk etmeye neşesi yoktu.

Akşamdan İzzet Paşa ile kavga etmişlerdi. Cevdet Bey ilk defa böyle bir ihtiyatsızlık ve şiddet göstermişti.

İzzet Paşa korkak, fakat sinsî bir adamdı. Onun saman altından su yürüttüğünü biliyordu. Bir taraftan bu meseleyi düşünüyor, diğer taraftan da elindeki jurnali bitirmeye çalışıyordu.

“Gidip biraz kızımın yanında nefes alayım. Ben dönünceye kadar sen burada beni bekle. Belki Efendimiz aratır,” dedi Cevdet Bey. Cafer Ağa’yı odasında nöbetçi bırakarak kızının yanına gitti.

Melahat, babasını görür görmez sevinçle boynuna sarıldı.

“Babacığım,” dedi, “Efendimizin yanından şimdi geldim.”

“Ne var? Hayrola?”

“Ah bilsen, baba! Padişahımız bu gece bana o derece fazla iltifat buyurdular ki...”

Cevdet Bey koltuğa oturdu ve gözlüğünü düzelterek, “Anlat bakayım, yavrum,” dedi, “biraz içim açılsın. Zira akşamdan beri fena halde canım sıkılıyor. Kederimden patlayacağım.”

“Neyin var baba? Şen ve mesut bir zamanımda seni böyle kederli görmek istemem.”

Cevdet Bey, İzzet Paşa ile ettiği kavgadan bahsederek sigarasını yaktı.

Melahat, Cevdet Bey’in yanına oturdu.

“Baba,” dedi, “böyle mânâsız şeylerle kendini üzme! Biraz da beni dinle. Bak, Padişahımız bana bu akşam gene çok mânâlı iltifatlarda bulundu. Ben herhalde yakında pa-

dişah karısı olacağım.”

Cevdet Bey kaşlarını kaldırarak kızının yüzüne baktı.

“Yavrum, sen de hâlâ Efendimizin siyasetini anlayamamışsın! Sana kaç defa söyledim, Hünkâr kölelerinden birine biraz fazla iltifat ederse, hemen anlamalı ki, onu mühim ve tehlikeli bir işe sevk ediyor.”

“Çok doğru söylüyorsun, baba! Padişahımız bana mühim bir vazife verdi ve ben onu mutlaka yapacağım. Bu mesele etrafında görüşmek için haber göndermiştim.”

Cevdet Bey gülerek başını salladı.

“Gördün mü bak, ne güzel keşfettim. Kızım, övünmek gibi olmasın ama sarayda Velinimetimizin mizacını benim kadar iyi anlayan kimse yoktur. Ben Efendimizin hangi zaman ve hangi saatte ne söyleyeceğini herkesten iyi bilirim. Aynı zamanda hangi iltifatın da atlatma mahiyetinde olduğunu gene herkesten iyi anlarım. Burada boş yere saç ağartmadık, yavrum! Aşağı yukarı yirmi beş sene oluyor ki bu kapıya hizmet ediyorum.”

Melahat, babasının sözlerine kulak asmadı.

“Baba,” dedi, “Efendimizin arzusunu ret mi edeyim?”

“Esağfurullah, yavrum. Böyle bir şeye cesaret maazallah felaketimizi getirir. Padişah nasıl emrettiyse ona göre hareket etmek lazımdır.”

“İşte ben de dediğin gibi hareket edeceğim.”

Melahat biraz daha Cevdet Bey’in yanına sokuldu.

“Efendimiz, Nuri’nin yok edilmesini arzu ediyorlar.”

“Herkesin ölümü ve hayatı Velinimetimizin elindedir yavrum.”

“Fakat Hünkâr bu işin icrasını bana havale etti, baba!

Bu hususta sizden yardım isteyeceğim.”

Cevdet Bey’in birdenbire rengi değişti.

“Bu biraz zor bir iş değil mi?”

“Neden, baba? Nuri gibi bir budalanın kalbini durdurmak ve vücudunu soğutmak, Nazikter hadisesinden çok daha mühim bir iş mi?”

“Kızım, mademki Efendimiz ferman buyurmuşlar, tabii arzuyu şahaneyi yerine getirmeye çalışacaksın! Bu senin için en mukaddes vazifedir. Fakat vücudunu ortadan kaldıracığın kimse bu defa bir kadın değil. Oldukça akıllı, şeytan ve esen rüzgârdan nem kapam, hassas bir erkektir. Korkarım ki bu tehlikeli yoldan yürümeye başladığın zaman karşına bir uçurum çıkmasın.”

“Ne gibi?”

“Her halde onu da zehirlemek suretiyle öldüreceksin, değil mi?”

“Daha kestirme ve kolay bir yol varsa bana gösteriver, baba!”

“Hayır, kızım, zehir en kolay imha vasıtasıdır. Yalnız, Nuri bunu hisse derse o vakit hayatının tehlikeye düşeceğinden korkarım. Malum ya, o da hekim sayılır. Bu işlere akıllı erer. Zaten son günlerde her şeyden kuşkuluyor.”

“Peki, ne yapalım? Nasıl yapalım?”

Cevdet Bey, iri ve uzun dişlerini göstererek sırtıttı.

“Benim hatırıma başka bir şey geldi.”

“Babacığım, beni şu dertten kurtar. Senin bu hususta fazlasıyla tecrüben var!”

Cevdet Bey yavaş yavaş anlatmaya başladı:

“Nuri ekseriya şu karşiki salonun balkonuna çıkıp uzun

müddet ayakta duruyor. Geçen gün bana, *Bu güzel manzara karşısında şair olmamak mümkün değil*, dedi. Balkondan etrafı seyretmekten çok hoşlanıyor. Yarın oraya çıkar çıkmaz ben sana haber veririm. Güya bir tesadüfmüş gibi sen de oraya, onun yanına gidersin.”

Melahat merakla dinliyordu.

“Eee... Sonra, baba?”

Tecrübeli kurt sözüne devam etti.

“Balkonun parmaklığı çok alçaktır. Kendisiyle konuşurken aniden onu kolundan iter ve bahçeye düşürürsün. Ben sabahleyin erkenden balkonun altına iri taşlar yığıdırırım. Zaten o tarafta ufak bir tamirat vardır. O kadar yüksek bir yerden sivri kayaların üstüne düşen bir kimsenin vücudu parça parça olur. Neticede de Nuri balkondan düşmüş derler! Nasıl bu fikir, güzel mi?”

Melahat, babasının verdiği fikirden çok memnun kalmıştı.

Cevdet Bey, “Nuri’nin ölümü için en doğru yol bu yoldur,” dedi.

Vakit geç olmuştu.

Cevdet Bey kızından ayrıldı, kendi dairesine gitti. Melahat da memnun ve içi rahat yatağına girdi.

FEHİM VE İZZET PAŞALARIN KARŞI PLANLARI

Fehim ve İzzet Paşalar burun buruna sokulmuş, konuşuyorlardı.

“Sözünüzde duruyorsunuz, değil mi Paşam?”

İzzet Paşa tereddütle cevap verdi:

“Evet...”

“Yoksa fikrinizi mi değiştirdiniz?”

“Hayır. Fakat...”

“Geçen gün bendenizle ittifak ederken hiç de bu kadar zarif değildiniz.”

İzzet Paşa sigarasını yaktı ve Fehim Paşa’ya mânâlı bir bakışla baktı.

“Cesaretim kırıldı, Paşa.”

“Niçin?”

“Çünkü düşmanımız çok kuvvetli.”

“Cevdet Bey mi?”

“Hayır. Yalnız o olsa belki yenerdik. Fakat Melahat, o fettan kadın, Padişahımızı fena halde büyülemiş.”

“Bu yeni ortaya çıkan bir hakikat değil ya. Üç gün evvel bu işe karar verdiğimiz zaman da vaziyet bundan farklı değildi. Padişah gene o Padişah, Melahat gene o Melahat’tir. Benim bilmediğim yeni bir hadise sizin cesaretinizi kırmışsa o başka. Mamafih bu yeni vaziyetten de beni haberdar etmeniz gerekir zannederim.”

İzzet Paşa anlatmaya başladı:

“Cevdet Bey’le dün gece lüzumsuz yere kavga ettik. Kendisine ağır bir laf söylemeye mecbur oldum ve adamın kalbini kırdım. Bu herif çok sinsi bir adamdır. O sinsiliği bana atfeder ama kendisi sarayın ünlü sinsilerindendir.”

“Canım, sizin mevkinizle onun mevkisi arasında dağlar kadar fark var. O size ne yapabilir?”

“Fesat karıştıracağından korkarım. Çünkü iki saat evvel huzurdaydım. Efendimizin bana karşı çok soğuk durdu-

ğunu gördüm.”

Fehim Paşa omzunu silkti.

“A Paşam, siz de Efendimizin tabiatını bilmiyor gibi davranıyorsunuz. Ben Cevdet’in sizin hakkınızda Padişah’a bir şey söyleyeceğini zannetmiyorum.”

“O söylemez. Söyletir.”

“Melahat’le mi?”

“Tabii. Görmüyor musunuz? Padişahımızı oyuncak gibi parmağında çevirip duruyor. Hünkâr’ın en keyifli zamanında öyle bir fesat karıştırır ki, içinden çıkamayız.”

Fehim Paşa yumruklarını sallayarak hiddetle bağırırdı:

“Bu kadar korkak olma, Paşa! Böyle bir aşufteden bu derece çekinmek bizim için ayıptır. Buna tahammül etmek benim için mümkün olmayacak. Geçen gün Padişahımız, cemiyeti hafiye için verdiğim uzun ve mühim bir jurnali Melahat’e de göstermiş. Halbuki ben bu husustaki fikir ve bilgilerimi Sadrazam’dan bile gizlemiştim.”

“Sahi, iyi ki hatırıma geldi. Bu cemiyeti hafiye meselesi etrafında biraz fazlaca çalışsanız da Efendimizin dikkatini bu hadise üzerinde toplasanız...”

“Benim hatırıma başka bir şey daha geldi. Melahat’i de bu işle ilgili göstersek nasıl olur dersiniz?”

İzzet Paşa, sakalını karıştırarak, “İşte bu çok güzel bir tedbir. Padişah’ın içine bir şüphe sokmayı başarabilirsek, mesele kendiliğinden halledilmiş demektir,” dedi.

Bu esnada Başmusahip telâşla içeriye girdi.

“Aman Paşam, Efendimiz birdenbire fena halde sancılandı. Çabuk Başhekim’i buldurunuz!”

O gece sabaha kadar Padişah'ın hastalığıyla uğraştılar. Başhekim evinde yoktu. Nöbetçi olmadığı için akrabalarından birini görmek üzere Beykoz'a gitmişti.

Abdülhamit, akşamdan fazlaca yemek yemiş ve mide-sinden rahatsızlanmıştı. Ara sıra uykuya dalar gibi oluyor ve "Afrodit... Afrodit..." diye sayıklıyordu.

İzzet Paşa, Mabeyinci Cevdet Bey ve nöbetçi hekim, Padişah'ın başucundan ayrılmıyorlardı.

İzzet Paşa, Padişah sayıklarken Cevdet Bey'in yüzüne bakmış ve "Afrodit" sözüyle Hünkâr'ın ne demek istediğini yavaşça sormuştu.

Cevdet Bey anlamazlıktan gelerek dudağını büktü.

Bu sözün mânâsını sarayda üç kişiden başka kimse bilmiyordu: Padişah, Cevdet Bey ve Melahat.

İzzet Paşa merakından çatlayacaktı.

"Afrodit... Bu da kim?" diye durmadan Cevdet Bey'e gözü ile işaret edip duruyordu.

Halbuki Melahat, akşamdan Padişah'ın yanında iki saat kadar kalmış ve birlikte yemek yemişlerdi. O vakit Hünkâr'ın hiçbir şeyi yoktu.

Melahat, Abdülhamit'le konuşurken, babasının İzzet Paşa ile arasının çoktan beri limoni olduğunu söylemişti. Padişah onların aralarının açık olmasını katiyen arzu etmezdi. Her ikisi de ayrı ayrı sahalarda kendine faydalı şahsiyetlerdi.

Gece sayıklarken bir aralık gözlerini açarak, "Yanımdan ayrılmayınız!" demişti.

Her ikisi de Hünkâr'ın kendilerine karşı çok emniyeti olduğunu görerek sevinmişlerdi.

Cevdet Bey akşamüstü İzzet Paşa ile yaptığı kavgayı düşünerek üzülmüş ve bu eski dostuna karşı samimi görünmüştü. İzzet Paşa'ya gelince, o daha kurt ve işini bilir bir adamdı. Padişah'ın bu derecede iltifat ve ilgi gösterdiği bir mabeyinciye kırmak istemiyordu. Fehim Paşa ile verdikleri karara, hatta onunla öyle mühim bir mevzu üzerinde o derece açık görüşmüş olduğuna şimdi pişman olmuştu.

İzzet Paşa'nın en ziyade korktuğu, daha doğrusu çekindiği bir kimse varsa, o da Melahat'ti. İzzet Paşa, Melahat'ın zekâsından korkuyordu. Eğer bu genç kız, Padişah'ın gözüne girip de kadın efendiler sırasına girecek olursa, haremde çok mühim roller oynayabilecekti. İşte İzzet Paşa'nın endişesi buydu. Bu şeytan ve zeki kız o vakit Padişah'ı avucunun içine alacak ve saraydakileri maymun gibi oynatacaktı. Daha şimdiden Basra meselesi için Padişah'a akıl vermeye kalkışmamış mıydı? Hatta bu yüzden Sait Paşa'yı bile istifaya mecbur eden bu şeytan kız değil miydi?

İzzet Paşa, efendisinin başucunda ayakta dururken, bütün bu düşüncelerden dolayı acı içindeydi.

Fehim Paşa'nın aklına uyararak Melahat'i cemiyeti hafiye meselesinin içinde gösterecek olsalar, acaba Padişah bunun çekememezlikten doğan bir iftira olduğunu anlamayacak mıydı?

Bu kadar zeki ve şeytan bir hükümdarın bu derece basit bir işi keşfedememesine imkân var mıydı? Nihayet, cemiyeti hafiye mensupları diye yakaladıkları adamlar elbette ki Melahat'i tanımayacaklardı. Bu neticeye göre İzzet Paşa, Melahat'i gözden düşüreyim derken, onun ekmeğine yağ

sürmüş ve kendisi gözden düşmüş olacaktı!

İzzet Paşa, bu işte Fehim Paşa ile birlikte hareket etmeye karar vermişti.

Ertesi gün, verdiği sözden döndüğünü söyleyecekti. Cevdet Bey'e karşı biraz daha iyi görünerek, "Sizinle yaptığım kavgadan o kadar çok pişmanım ki," dedi. Halbuki Padişah bu sırada gözleri kapalı olduğu halde uyumuyor, başucunda nöbet bekleyen sadık kölelerinin yavaş yavaş konuşmalarını dinliyordu. Birden gözlerini açtı, her ikisinin de yüzüne dikkatle baktı.

"Barıştığınıza çok memnun oldum. Deminden beri sizi dinliyordum," dedi. İki adamın da yüzleri sapsarı oldu. Başlarını önlerine eğdiler ve suçlu insanlar gibi uzun müddet hareketsiz kaldılar.

Abdülhamit'in harareti düşmüştü. Yattığı yerden biraz doğruldu.

"Oh," dedi, "şimdi biraz rahatçayım. Demin ateşim çok fazlaydı galiba. Korkulu rüyalar görüyordum."

Hekim, Padişah'ın nabzına ve ateşine baktı. Abdülhamit'in nabzı ve harareti normaldi. Hünkâr rahatlamıştı. Sadık kölelerine hitaben, "Haydi, gidiniz. Ben de uyuyayım," dedi.

Odadakiler çıkarken, Padişah, İzzet Paşa'nın arkasından şu sözleri ilave etti:

"İzzet! Cevdet Bey gayet namuslu ve mert bir erkektir. Bir daha onunla kavga ettiğini işitmeyeyim."

Cevdet Bey ve İzzet Paşa, özür dileyerek huzurdan çıktılar.

İzzet Paşa, koridorda arkadaşıyla birlikte yürürken kanter içinde kalmıştı. Asabiyetinden dizleri titriyordu. Hid-

detliydi; fakat Cevdet Bey'e değil, Fehim Paşa'ya. Kendi kendine, "Zararın neresinden dönülürse kârdır. Fehim Paşa'nın aklına uymamakla ne kadar isabetli davranmışım. Padişah'ın bu tavsiyesinden Cevdet'e ne kadar sevgisi olduğu anlaşıldı. Herhalde bu adamla iyi geçinmek, benim için Fehim Paşa'nın gösterdiği tehlikeli yoldan gitmekten çok daha faydalıdır," diyordu.

Cevdet Bey'in dairesine gelmişlerdi. Herkes susuyordu. Başmusahip diğer ağalarla birlikte Mabeyinci Bey'den Padişah'ın sıhhati hakkında bilgi almaya gelmişti. Cevdet Bey, "Sağlığına tamamen kavuşmuştur," dedi. İzzet Paşa yanlarından ayrıldı, gitti.

Sabaha çok zaman kalmamıştı. Haremağaları da birer birer odalarına çekildiler. Mabeyinci Bey odasında yalnız kalmıştı. Kaç saatten beri ancak derin bir nefes alabilmiş ve serbestçe sigarasını tütürmeye başlamıştı.

Cevdet Bey neticeden az memnun olmamıştı. Efendisinin onu bu derece sevdiğini bilmiyordu. Şimdi artık saraydaki rakiplerine karşı koltuklarını kabartarak gezebilecekti. Kendisi kimseye bir şey söylemese bile İzzet Paşa dostlarına bu hadiseden bahsedecek ve Padişah'ın büyük iltifatından çevresini haberdar edecekti.

Sabahleyin İzzet Paşa erkenden Fehim Paşa'nın evine adam gönderdi. Fakat Fehim Paşa o gece evine uğramamıştı.

İzzet Paşa fıldır fıldır Fehim Paşa'yı arıyordu.

Fakat Beyoğlu Mutasarrıfı meydanda yoktu.

Fehim Paşa bulunmazsa, netice çok fena olacaktı.

Nitekim de öyle oldu. İzzet Paşa o gece Padişah'ın ba-
şucunda beklerken, Fehim Paşa da Beyoğlu'nda boş dur-
mamış ve cemiyeti hafiye hakkında hayli bilgi toplamıştı.

İzzet Paşa her fırsattan yararlanmak isteyen gaddar dos-
tunu ararken, Fehim Paşa sabahleyin erkenden Yıldız'a git-
miş ve Başmabeyinci Paşa vasıtasıyla Hünkâr'a haber
göndermişti.

İzzet Paşa nihayet bir telgraf çekip Fehim Paşa'nın sa-
raya gelip gelmediğini sordu.

Seryaver makine başına gelmişti. "Fehim Paşa şimdi hu-
zura girdi," diye yanıt verdi.

İzzet Paşa'nın yüreğine inecekti.

Fehim Paşa'nın ne kadar palavracı ve mübalağacı bir
adam olduğunu biliyordu.

"Eyvah! Ben nasıl boş bulundum da bu gevezenin Me-
lahat aleyhinde hareket etme fikrini kabul ettim ve ona söz
verdim?" diye söylenerek derhal arabasına bindi ve Yıldız'a
geldi.

Fehim Paşa, Abdülhamit'in huzurundan henüz çıkmamıştı.

İzzet Paşa'nın gözü kimseyi görmüyordu. Fena halde
sinirliydi. Hayatında bu kadar çürük bir tahtaya bastığını
ve bu derece gafil avlandığını hatırlamıyordu. Yok yere Pa-
dişah'ın sevgisini kaybedecek ve gözünden düşecekti.

Fehim Paşa'yı sabırsızlıkla bekliyordu.

BALKONDA BİR CİNAYET SAHNESİ

Aynı günün akşamıydı.

Tıbbiyeli genç, her zaman çıktığı balkonun parmaklığına dayanmış, yüksek duvarların arkasında kaybolan güneşi seyrediyordu.

Birdenbire Nuri'nin gözlerini bir el bağıladı.

"Ben kimim, bilin bakayım!"

Bu, daha önce hiç işitmediği bir kadın sesiydi.

"Tanıyamadım. Çok değişik bir ses..."

"Kalbinizi araştırınız bakalım!"

"İkbal, sen misin?"

"Bilemedin!"

"Ruhsar?"

"Bilemedin!"

"Zeynep?"

"Bilemedin!"

"Hak oyunu üçtür derler. Aç bakayım, kim olduğunu göreyim."

Melahat elini çekti ve başını önüne eğerek cevap verdi.

"Bravo, Nuri Bey! Ben sizi çok ince, hassas bir genç olarak tanımıştım."

Tıbbiyeli, Melahat'i görünce, "Aaaa! Siz misiniz? Vallahi buraya gelebileceğiniz hiç aklıma gelmemişti. Affedersiniz!" dedi.

"Bravo, bravo. Kalbinizi Ruhsar'lar, Zeynep'ler işgal ettiği halde, sizi en ziyade seven bir kızın ufacak bir izi bile yok."

"Gücenmeyiniz!" dedi Nuri, "Siz kalbimdekileri sordu-

nuz, ben de söyledim. Eğer beynimde yaşayanları sorsaydınız, hiç şüphe yok ki, evvela sizi söyleyecektim!”

Melahat, başını oynatmadan, yalnızca göz kapaklarını kaldırarak mânâlı bir bakışla, “Dünya kurulduğundan beri insan kalbinde yaşayan aşk, size gelince yuvasını değiştirmiş galiba,” dedi.

Nuri güldü.

“Emin olunuz ki, benim mukaddes bildiğim ve çok sevdiğim şeyler zihnimde yaşar. Ben kalbimi koparıp attığım günden beri yalnız beynimle hareket ediyorum.”

“Ya ötekiler?”

“Evet, onlar kalbimin enkazı üzerinde dolaşan kargalardan pek farklı değiller.”

Melahat, Nuri’yi harekete geçirmek ve tahrik etmek istiyordu.

“Kalbinizin enkazı mı? İşte bu da tuhaf bir tasvir... Demek ki kalbiniz yıkılmış, öyle mi?”

“Niçin güldünüz, küçük hanım?”

“Yani anlıyorum ki kalbinizi yıkan bir kadın varmış. Şu halde siz de sevmişsiniz!”

“Evet, hem de çıldırısıya. Fakat sevilmedim.”

Melahat sahte bir üzüntüyle karşılık verdi:

“Sevip de sevilmemek... Ah, bu ne feci şey! Değil mi, Nuri Bey?”

Tıbbiyeli genç gülümsedi.

“Siz bunun kötülüğünü nereden biliyorsunuz?”

“Bizzat kendi nefsimde tecrübe ettim, azizim!”

“Yaaa, demek sizin de kalbiniz böyle bir yangın geçirdi. Öyle mi?”

“Hem de ne müthiş bir yangın... Fakat sevgilim onun alevlerini görecek gözlere sahip değil. Tıpkı bir taş parçası gibi, karşımda hissiz ve hareketsiz duruyor.”

Nuri samimi bir üzüntü gösterdi.

“Vah zavallı Melahat Hanım! Şimdi size cidden acıdım! Sizin gibi güzel, büyülü ve bilgili bir kızın sevilmemekten şikâyet etmesi, doğrusu bende büyük bir merak uyandırdı. Size bu derece lakayt kalan bir taş parçasında ne gibi meziyetler gördünüz ki onu bu kadar çok sevdiniz?”

Melahat, Nuri’yi ağına düşürebilmek için bundan daha güzel fırsat bulamazdı.

“Onu bütün kusurları ve hissizliğiyle beraber seviyorum. Aşkta ölçü ve mantık aranmaz derlerdi de inanmazdım. Ne kadar doğru söylemişler meğer.”

Nuri merakla sordu:

“Bu hissiz adam kimdir, nerededir, öğrenebilir miyim?”

Melahat, sağ elini Nuri’nin omzuna koyarak, “O haini mi soruyorsun?” dedi, “Onu sen çok iyi tanırsın!”

Genç kız, Nuri’yi balkondan aşağı itebilmek için bundan daha güzel bir fırsat ele geçiremezdi.

Nuri, bu sözlerden sonra Melahat’ın kendisini sevdiğini anlamıştı. O akşam nasılsa hislerine fazlaca mağluptu. Melahat’ın sözlerine eskisi gibi olumsuz cevaplar veremiyor, onu her zamanki gibi reddedemiyordu.

Ayakta duruyorlardı.

Melahat’ın gözlerini hırs bürümüştü. Padişah karısı olmak sevdasına düşmüştü. Şimdilik bu emel ve gayesine ulaşmaktan başka bir şey düşünmüyordu. Nuri’yi iğfal için söylediği sözlerden kalben hiç de müteessir değildi.

Nuri'ye son defa dikkatle baktı. O, sevlmeyecek bir genç değildi. Fakat her şeyden ziyade, en bariz özelliklerinden biri saflığıydı!

Melahat hayatta bu derece kolay işgal edilebilecek bir erkekle yaşamak imkânını görmüyordu.

Nuri, onun gözünde cesur, şımarık bir çocuktan başka bir şey değildi.

Oysaki Tıbbiyeli gencin göze çarpacak bir başka meziyeti daha vardı: vatanseverliği! İşte Nuri'nin, Padişah'ı bile düşündüren ve meşgul eden bu hususiyeti, onu mühim bir şahsiyet yapıyordu.

Melahat, Nuri'ye katiyen merhamet etmiyordu. Onun en nazik ve tehlikeli zamanında, bir sevgi perdesi altında oynadığı rolleri henüz unutmamıştı.

Nuri'nin delilikleri Melahat'i az mı üzmüştü?

Kapısının önünde yaptığı divanelikler Melahat'i az mı tehlikeye düşürmüştü?

Melahat bütün bu ıstırap, hakaret ve fırladıkları unutamamak için intikam almanın yolunu bulmuştu. Tıbbiyeli gencin yanına sokuldu.

"Ne hazin bir gurup, değil mi Nuri Bey?" dedi. Nuri Bey ağlayacak kadar mahzun ve üzgündü.

"Melahat Hanım," dedi, "ben bu baykuş yuvasında biraz daha kalacak olursam tamamıyla irademi kaybedeceğim. Kendimden korkuyorum. Allah aşkına, siz beni buradan kaçıramaz mısınız? Rica ederim, bana biraz ümit veriniz!"

Bu esnada balkon kapısının aralığından siyah bir gölge göründü ve Nuri'ye belli etmeden Melahat'e bir işaret yaptı.

“Padişah’a haber vermeden sakın Nuri’yi öldürme!”

Siyah gölge tekrar salona doğru uzanıp gitti. Melahat, babasını tanımakta gecikmemiştir.

Cevdet Bey, kızına büyük bir heyecan içinde bu olumsuz işareti vermeye neden lüzum görmüştü? Ona Nuri’nin ortadan kaldırılmasını buyuran Abdülhamit değil midir?

Melahat’e, Nuri’nin balkondan aşağı itilmesi fikrini veren de Cevdet Bey olduğu halde şimdi neden onu engelliyordu?

Babasının verdiği işarete bakılırsa, ona bu talimatı Hünkâr göndermişti.

Melahat bir an için hiçbir şey dinlememek ve her zaman ele geçmeyecek bu fırsatı değerlendirmek istedi. Fakat meçhul bir kuvvet onu bu cinayetin icrasından menediyordu. Zaten fazla düşünmek de faydasızdı. Nuri, elleriyle başını sıkarak balkondan salona doğru yürümeye başlamıştı.

“Melahat Hanım,” dedi, “umarım yarın akşam buraya gelirken beni sevindirecek haberler getirmeyi unutmazsınız!”

Melahat, Nuri’den ayrılır ayrılmaz hemen babasını buldu. Zaten Cevdet Bey de salonun önündeki koridorda kızını bekliyordu.

Melahat cinayeti planını tamamlayamadığı için çok üzgündü.

“Baba, her zaman ele geçmeyen bu fırsatı bana neden kaçırttın?” dedi.

Cevdet Bey, kızını kolundan çekti.

“Odaya gidelim de, sebebini anlatırım.”

Yürüdüler.

Cevdet Bey'in odasına vardıklarında, baba kız kavga eder gibi konuşmaya başladılar.

"Bu fikri sana veren bendim, şimdi de seni menediyorum. İşte o kadar!"

"Bağırma, baba! Bu fırsat bir daha ele geçmez. Tam onu iteceğim sırada neden heyula gibi karşıma dikildin?"

"Efendimiz gönderdi diyorum, anlamıyor musun?"

"Hayır, anlamak istemiyorum. Çünkü bu sözde mantık, mânâ yok. Beni bu işe sevk eden bizzat kendisi olduğu halde..."

"Şimdi de ertelenmesini emretti. Ne diyeceksin?"

"Diyecek bir sözüm yok! Lakin bu fırlıdağın içyüzünü herhalde anlamalıyım."

Melahat tam da odasına gideceği sırada, birdenbire kapı açıldı ve İzzet Paşa hiddetle içeriye girdi.

"Fehim Paşa'nın bu münasebetsizliğine tahammül edilir mi, Cevdet Bey?"

Baba kız derhal ayağa kalkarak Paşa'yı karşıladılar.

Melahat, İzzet Paşa'nın hiddet ve telâşının sebebini anlamak için odasına gitmedi. Yazı masasının yanındaki koltuğa oturdu.

Cevdet Bey, İzzet Paşa'ya bir sigara ikram ederek, "Hayrola Paşam?" dedi, "Fehim Paşa ile aranızdan kara kedi mi geçti?"

İzzet Paşa'nın asabiyeti geçmemişti.

"Bana sormadan cemiyeti hafiye hakkında Padişah'a çok abartılı bilgiler vermiş ve gösterdiği tedbirlerde benim de muvafakatim olduğunu söylemiş. Güya bu cemiyet hakkında Tıbbiyeli Nuri de gayet önemli bir belge sunmuş."

Melahat gözlerini açtı. İzzet Paşa'yı merak ve dikkatle dinliyordu.

Cevdet Bey sordu:

"Paşam, bu cemiyeti hafiye meselesi çoktan kapanmış, unutulmuştu. Fehim Paşa bu kapanmış meseleyi neden tekrar tazelemeye lüzum gördü?"

"Beyoğlu mutasarrıflığı az geliyor galiba. Daha büyük bir lokma istiyor!"

Gülüştüler.

Melahat söze karışmak için fırsat bulmuştu.

"Paşa hazretleri!" dedi, "Sırası gelmişken sormak isterim. Pek merak ediyorum, bu Tıbbiyeli Nuri daha ne vakte kadar sarayda kalacak?"

İzzet Paşa sakalını tuttu, Melahat'e hitaben, "Kızım, bu tımarhane kaçkını senin de dikkatini çekiyor galiba. Ben onun bir an evvel Yıldız'dan uzaklaştırılması taraftarıyım. Çünkü başkalarının da serbest rol oynamalarına alet oluyor. Bu çok fena ve hepimiz için çok tehlikeli bir vaziyettir. Fakat Efendimiz daha demin beni çağırdı ve Nuri'ye iyi muamele edilmesini irade etti," dedi.

"Bu nereden icap etmiş acaba?"

"Keşfettiğime göre benden biraz evvel Fehim Paşa huzura girmiş ve bu hususta yeni birçok şey söylemiş. Padişah'ı kışkırtmış."

İzzet Paşa bu esnada dikkatle Melahat'ın gözünün içine baktı.

"Hatta Hünkâr'a Melahat Hanım için bile bir şeyler yu-murtlamış zannederim."

Melahat iradesini kaybetmişti.

“Vay alçak!” dedi, “Emeline ulaşamayınca, nihayet benim başıma da bir çorap örmek istedi ha?”

Cevdet Bey kızının bu mânâlı sözlerinden şüphelendi.

“Ne demek istiyorsun, yavrum? Fehim Paşa sana ne fenalık yapabilir?” dedi ve kollarını ovuşturmaya başladı. İzzet Paşa bu haberi düşünmeden verdiği pişman olmuştu.

“Melahat Hanım,” dedi, “boş yere sinirleniyorsunuz! Fehim Paşa’nın boşboğazlığı herkesçe malumdur. Efendimiz onun sözlerine önem verir mi hiç?”

Melahat, İzzet Paşa’ya hitap etti:

“Onunla aranızda imzalanan ateşkesin mahiyetini biliyorum. Bütün kabahati Fehim Paşa’ya yüklemeye çalışmıyorsunuz!”

İzzet Paşa birdenbire şaşırdı, rengi kül gibi oldu.

“Sözlerinizden bir şey anlamıyorum, kızım!” diye kekelemeye başladı.

Melahat fazla izah etmek istemedi.

“Benim ve babamın aleyhimize verdiğiniz kararları tek-rara lüzum görmezsiniz zannedirim.”

İzzet Paşa elindeki sönmüş sigarayı güçlükle yaktı ve önüne baktı. Cevdet Bey’in bir şeyden haberi yoktu. Kızına, “Allah aşkına,” dedi, “Paşa ile aranızda ne varsa açıkça söyleyiniz. Ben de anlamak isterim.”

Melahat, içini boşalttığı için biraz ferahlamış ve muhakemesini toplamıştı.

“Baba!” dedi, “bu çirkin hadisenin iç yüzünü öğrenmemiz sizin için daha hayırlıdır.”

İzzet Paşa, yalvaran bakışlarını Melahat’e çevirdi.

“Küçük hanımefendi! Bey babanızla çok samimi dost-larız, aramızı bozmaya çalışmayınız.”

Cevdet Bey meseleyi kurcalamak istemişti.

“Allah aşkına beni meraktan kurtarınız, Paşam! Ara-nızda ne var?”

“Hiç, sizi namusumla temin ederim ki, bir şey yok. Hanım kızımız çok lüzumsuz ve haksız yere benden şüp-helendiler.”

Melahat, babasının mevkisini düşünerek İzzet Paşa’nın bu itirazı karşısında fazla ısrar etmedi.

“Baba!” dedi, “Paşa’nın ağzını aramak istedim. Ara-mızda geçecek şeyler hakkında bir şey söylemek istemem. Fakat geçmiş hiçbir şey yoktur. Yalnız bir gün Fehim Paşa ile gizlice görüşürlerken tesadüfen kulak misafiri oldum da. Hakkımızda pek ziyade ilgi ve muhabbet beslediklerini öğ-rendim!”

İzzet Paşa, Melahat’e gözü ile işaret etti. Bu bahsin ba-bası yanında daha fazla devamını arzu etmediğini ona giz-lice anlatmıştı.

Melahat bu vaziyeti İzzet Paşa için bir mağlubiyet kabul ederek susmuştu.

Cevdet Bey de işin farkındaydı.

“Kızım, cemiyet içinde en ayıp şeylerden biri de, iki kişi konuşurken onları dinlemektir! Ümit ederim ki bir daha böyle çirkin şeyler tekerrür etmez.”

Melahat her ikisinin de yüzüne baktıktan ve başını sal-ladıktan sonra şu cevabı verdi:

“Cemiyet içinde yasak, haram ve çirkin addedilen şey-lerin burada mübah olduğunu öğrendiğim günden beri, iki

kişiyi konuşurken gördüğüm zaman derhal kulağımı o tarafa çevirmek, benim için ibadet kadar mukaddes bir vazife olmuştur.”

Melahat ayağa kalktı.

“Sarayda yegâne vazifemin merak olduğunu bildiğiniz halde bundan beni menetmeniz, garip olduğu kadar gülünçtür de doğrusu.”

Kapıya doğru yürüdü.

“Müsaadenizle gidip yatacağım. İki ahbap çavuşlar baş başa kalınca daha serbest konuşur ve daha güzel anlaşırlar, değil mi?”

Melahat gülererek çıktı. İzzet Paşa, Melahat hakkında söylediklerinden çok pişman olmuştu.

Melahat’ın kendilerini dinliyor olduğunu bilseydi, ağzından öyle sözler çıkar mıydı?

Melahat’ın arkasından İzzet Paşa, Cevdet Bey’e, “Azizim, kızından korktum! Doğrusu, ateş parçası... Şeytan mı şeytan... Fettan mı fettan! Hiçbir lafın altında kalmıyor. Polis hafiyesi gibi; hangi taşı kaldırırsan, altından o çıkıyor!”

Cevdet Bey’in koltukları kabardı. Gururla, “Paşam, ne yapayım?” dedi, “Efendimiz onu fazla şımarttı. Ele avuca sığmaz oldu!”

Melahat odasına geldiği zaman, mart ayında kudurmuş dişi kediler gibi, saatlerce kendi kendine mırıldandı. Yattı, kalktı. Bir türlü uyumak mümkün olmuyordu. İzzet ve Fehim Paşalara fena halde kızmıştı. Hiddetini yenemiyordu.

İzzet Paşa’ya çıktığından dolayı memnundu. Onun ara sıra saman altından su yürütüp uzaktan seyrettiğini biliyordu. Zaten onları, kendi aleyhine ittifaka karar verdik-

leri gün gizlice ve tesadüfen dinlemişti. O günden beri, artık Fehim ve İzzet Paşalara güveni kalmamıştı. İzzet Paşa'nın bu zaafından belliydi ki, Fehim Paşa'ya verdiği sözden dönmüştü.

Fakat İzzet Paşa'nın dilinin altından çıkarmaya cesaret edemediği bir şey vardı.

Anlaşılıyordu ki, Fehim Paşa, Padişah'a Melahat aleyhinde bir şeyler söylemişti!

Melahat bunu keşfettiği zaman asabiyetinden kendini minderden mindere attı. Kızmakta haklıydı. Öyle ya, onun eline, Fehim Paşa'yı gözden düşürmek için ne fırsatlar geçmişti. Fehim Paşa'nın külhanbeyliğini dikkate alan Melahat, onun aleyhinde şimdiye kadar esaslı hiçbir girişimde bulunmamıştı.

Nuri'yi tam balkondan aşağı atacağı sırada Padişah'ın aracı göndererek buna mâni olması da gösteriyordu ki, ortada Tıbbiyeli gencin hayatını sigorta edecek kadar mühim bir hadise vardı.

İzzet Paşa ağzından bir şey kaçırmıştı: Melahat Hanım cemiyeti hafiye meselesiyle alakadarmış...

Bu, tamamıyla Paşa'nın uydurmasıydı. Melahat zaten Fehim Paşa'dan bir darbe bekliyordu.

Paşa, Nazikter hayattayken, onu araya koyarak Melahat'ın kendisiyle bir gece sabaha kadar halvet kalması için çok uğraşmıştı.

Genç kızsız bu hissiz çapkından hoşlanmamıştı. Fehim Paşa; ağız bozuk, terbiyesi kıt, ahlâk yoksunu ve gaddar bir adamdı. Sonra, herkesçe malum ve muhakkaktı ki, Fehim Paşa'nın birçok dostları, metresleri vardı. Melahat böyle

ünlü bir serseri ile bir dakika bile yalnız kalamayacağını anlayınca ona yüz vermemişti.

Yine de, Fehim Paşa eğer Yaver Kâzım Bey gibi genç, yakışıklı ve kibar bir adam olsaydı, sahip olduğu kuvvet ve nüfuzdan yararlanmak için Melahat onunla temas etmeyi ve belki de daima birlikte yaşamağı göze alabilirdi. Fakat Fehim Paşa'nın nihayetsiz ısrarlarına rağmen, genç kız ona daima ret cevabı vermiş, elini bile öptürmemişti.

Fehim Paşa bir gün ondan gene böyle fena bir muamele görünce, "Kız! Bir gün, unutma ki, elime ayağıma düşeceksin! O vakit ben sana gösteririm," demişti.

Melahat, Beyoğlu Mutasarrıfı'nın bu sözünü hiç unutmuydu?

Ve şimdi iyice anlamıştı ki, Fehim Paşa kendisinden intikam almak için güzel ve siyasi bir tuzak kurmuştu.

Melahat, "Benim için kazdığı bu kuyuya mutlaka onu düşürmeliyim!" diye söylenerek yatağına girdi ve gözlerini kapadı.

ABDÜLHAMİT TEREDDÜT VE MERAK İÇİNDE

"Padişahım! Vallahi, billahi kulaklarımla dinledim."

"Ne diyorlardı?"

"Melahat Hanımefendi, Padişah'ın biricik gözdesiymiş. *Artık o vaat ettikten sonra, bu işe olmuş bitmiş gözüyle bakmalısınız, diyorlardı.*"

"Yakalananlar arasında, bu sözü söyleyen adam da var mı?"

"Hayır, Padişahım. Fakat hiç merak buyurmayınız! Bir

iki güne kadar onu da yakalayacağım.”

Fehim Paşa'nın güvencesine önem vermemekle beraber, Abdülhamit'in içine bir şüphe girmişti. “Sinek pis olmasa da mide bulandırır,” atasözünü hatırlayarak, “Peki,” demişti, “o adamı bulup getir de bir defa konuşalım. Sonra ona göre tedbir alırız!”

Fehim Paşa, efendisinden gördüğü bu kadar iltifat üzerine huzurdan çıkar çıkmaz Beyoğlu'nda faaliyete geçmişti.

Fehim Paşa, Padişah'a cemiyeti hafiye meselesinden bahsederken bu işe İzzet Paşa'yı da karıştırmış ve onun da kendisine yardım etmesini rica etmişti.

Padişah, “Haydi, sen git. O adamı bul getir. İzzet Paşa'nın yardımına ihtiyaç olduğu zaman ben kendisine söylerim,” demişti.

Fehim Paşa o akşam Yıldız'dan çıktığı zaman, İzzet Paşa da bir başka mesele hakkında Zat-ı Şahane'ye maruzatta bulunmak üzere saraya gelmişti.

Mabeyinci beylerden biri, Padişah'ın da onu aradığını söylemişti.

İzzet Paşa, Abdülhamit'in huzuruna çıkınca bu mesele ile karşılaşmıştı. Fakat Melahat'in ismini işitince başını aşağı eğerek susmuştu.

Abdülhamit, “Melahat'in ismini işitince neden öyle başını eğdin?” diye sormuştu bunun üzerine.

İzzet Paşa, daha geçen akşam Padişah'ın başucunda Cevdet Bey'le barışmasını ve bundan dolayı Abdülhamit'in ne kadar memnun olduğunu düşünerek bu işe burnunu sokmamayı uygun bulmuştu.

“Padişahım, Fehim Paşa kulunuzu aldatmış olabilirler.

Bendeniz, Melahat Hanım'ın böyle işlere girdiğini gözümle görsem inanmam. O, Efendimize her zaman fedayı cana amade, tam manasıyla sadık bir kızdır. Ondan böyle bir ihanet beklemek günah olur. Allah insanı şaşırtmasın ya..."

Abdülhamit gözlerini açarak bağırıyordu:

"İzzet! Öyle diplomatça laf söylüyorsun ki! *Allah insanı şaşırtmasın ya*, diyerek ortaya şüphe uyandıracak bir fitil atmakta ne mânâ var?"

İzzet Paşa, efendisinin Melahat'e olan güvenini sarsmak istemediğini anlayınca, Padişah'ı yarı şüpheli bir vaziyette bırakmak emeliyle şu cevabı vermişti:

"Köleniz kendimden şüphe ederim, Melahat Hanım'dan şüphelenmem. Fakat insanlık hali bu... Genç kız... Belki de kandırılarak elde edilmiş olabilir. Günahını almak istemem."

Abdülhamit, bir çocuk gibi hiddetle ayağını yere vurmuştu. Melahat'ten böyle bir şey ümit etmek istemiyordu.

Kendisi daima fenaliğe eğilimli olduğundan, olumsuz muhakeme ve düşüncelere daha fazla ehemmiyet verir ve bu gibi sözlerin etkisi altında kalmaktan yakasını kurtaramazdı.

"Neticeye kadar fikrimi değiştiremem. Fakat mademki Tıbbiyeli Nuri bu işte de bize yardım edecekmiş, o halde kendisine iyi muamele edilmesini söyleyiniz!" demişti Padişah nihayet.

İzzet Paşa, bu meselede Fehim Paşa'ya kızmakla beraber, Padişah'a da başka türlü söyleyemezdi.

"Ya hakikaten, aksi gibi, bir şey çıkıverirse ben ne yaparım?" diyordu.

Melahat odasında uyurken, İzzet Paşa ile Cevdet Bey işte bu meseleyi etraflıca görüşmüşler ve eski dostluklarının aynı samimiyetle devamına karar vermişlerdi.

Fehim Paşa ise cemiyeti hafiye meselesini tazelemek için geceli gündüzlü çalışıyor ve Melahat aleyhinde Padişah'a şahitlik yapacak adam arıyordu.

Bu işi üç gün içinde pişirip kurtaracak ve aklınca Melahat'ın saraydaki saltanatına üç gün sonra bir son verecekti.

ZEYNEP'İN GETİRDİĞİ YENİ BİR HABER

Melahat gözlerini henüz açmıştı. Oda kapısı çalınıyordu. Melahat sevinerek kalktı ve yavaşça kapıyı açtı.

Hayretle, "Aaaa... Zeynep!" diye bağırdı.

Zeynep, on yedi yaşlarında genç bir kızdı.

Okuyucularımız pekiyi hatırlarlar ki, Şaban Ağa'nın Zeynep isminde bir sevdiği vardı. Melahat'ı böyle sabah karanlığında görmeye gelen genç kız, işte bu Zeynep'ti.

"Hanımcığım!" dedi, "Siz bana dargınsınız, biliyorum. Fakat mühim bir mesele hakkında sizinle görüşmeye geldim. Allah aşkına, evvela beni affediniz!"

Melahat son günlerde Şaban Ağa'yı fena halde aşığılamıştı. Bu yüzden Zeynep'le de darılmışlardı. Bir ay vardı ki konuşmuyor, nerede görse başını çevirip geçiyordu.

Zeynep nihayet cahil ve muhakemesi kıt bir kızdı.

Melahat ona karşı kin, husumet beslemenin mânâsız olduğunu biliyordu.

Kapıyı içeriden sürgüledi.

“Söyle bakalım,” dedi, “mühim dediğin şeyler nelerdir?”

Zeynep, musluğu açılmış bir çeşme gibi birden boşandı ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

“Felaket, hanımcığım, felaket. Kâzım Bey’in başına gelenleri duydunuz mu?”

Melahat, pek mânâsız bulduğu bu ziyaretin sebeplerini araştırırken Kâzım ismini işitince bütün muhakemesi altüst olmuştu.

“Ne diyorsun, Kâzım Bey’le senin ne alakası var?”

Zeynep, hıçkırıkları arasında şu kelimeleri zorlukla sıralayabildi:

“Kâzım Bey’in annesi geldi ve sizi mutlaka görmemi söyledi, hanımcığım!”

Melahat sordu:

“Peki bunda bu kadar ağlayacak ne var? Hem sen Kâzım Bey’in annesini nereden tanıyorsun?”

Zeynep gözyaşlarını sildi.

“Şaban Ağa ara sıra Kâzım Bey’in evine giderdi de, oradan tanıyorum. Bu sabah zavallı kadıncağız Şaban Ağa’yı görmeye gelmiş. O da kadını bana göndermiş. Beş dakika kadar görüştük.”

Zeynep tekrar ağlamaya başladı.

“Tüylerim ürperiyor, efendim. Zavallı Kâzım Bey ölmüş!”

“Ölmüş mü?”

“Evet. Selanik’e giderken. Denize düşmüş.”

Melahat birdenbire bu sözden bir şey anlayamadı.

“Kâzım Bey denize düşecek kadar sersem bir adam de-

ğildir," dedi.

Zeynep saf bir tebessümle, "A hanımcığım," dedi, "insanlık hali bu. Güvertede dolaşırken düşüvermiş işte. Karanlıkta dalgalar arasında kaybolup gitmiş."

Melahat kendi kendine söylendi:

"İşte, dünyada her şeye inanılır ama Kâzım Bey'in vapurdan düşüp boğulduğuna inanılmaz. Bunda bir iş var. Ben onu bugünlerde neredeyse gelecek diye bekliyordum."

Zeynep, koynundan bir zarf çıkardı.

"İnanmazsanız Kâzım Bey'in annesinin verdiği mektubu okuyun! Belki size anlatamam diye, nasıl öldüğünü uzun uzadıya yazmış."

Melahat, henüz doğruluğuna güvenemediği bu heyecanlı hadiseyi dinledikten sonra, Zeynep'in uzattığı mektubu aldı.

"Çok garip şey... Ben nasıl oldu da Kâzım Bey'in vefatını işitemedim?" dedi. Dudaklarını bükerek zarfı açtı. Kadın yazısıyla alelacele karalanmış olan bu mektuba Melahat şöyle bir göz gezdirdi. Birdenbire tüyleri ürperdi. Zeynep'e bir şey hissettirmemek için, "Zavallı Kâzım Bey kazayla ölmüş. Annesi, Efendimizden ihsanı şahane talep ediyor. Babama söylerim. Bir daha gelirse bana haber verirsiniz!" dedi.

Kapıyı açtı.

"Haydi, Zeynepçiğim! Sen odana git. Ne yapalım? Allah rahmet eylesin demekten başka elimizden bir şey gelmez."

Zeynep gitti.

Melahat odasının kapısını tekrar sürgüledi. Masanın üstündeki mektubu eline aldı ve dikkatle okumaya başladı.

ESRARENGİZ BİR MEKTUP

Melahat Hanımefendi,

Selanik'e giderken çok gaddar bir şekilde öldürülen Hünkâr Yaveri Yüzbaşı Kâzım Bey'in annesiyim.

Dertli bir ananın alelacele karaladığı şu perişan satırları dikkatle okuyacağınızı ümit ediyorum.

Evvla şurasını söyleyeyim ki, Kâzım kazayla ölmemiştir. Zeynep'in bir şeyden haberi olmadığı için ona meseleyi bu şekilde anlatmaya mecbur oldum.

Zeynep'in okuma yazması olmadığından, bu mektubumun kendisi tarafından okunması tehlikesi yoktur. Kâzım hakkında aldığım bilgiyi size açıkça yazıyorum.

Kızım! Oğlumun ölümü çok feci olmuştur. Geçen gün, aynı vapurda bulunan gemi tayfalarından Sürmeneli Ahmet isminde bir adam evimize gelerek Kâzım'ı vapurda nasıl öldürdüklerini anlattı. Bu satırları yazmak için kendimde kuvvet ve cesaret göremiyorum. Fakat evlat hatırı her şeyden büyük ve kıymetlidir. Şimdi kalbim kadar elim de titrediği halde, bir daha size mektup gönderecek emin bir vasıta bulamamak endişesiyle gücümü toplamaya çalışarak, gemici Ahmet'in söylediklerini aynen size naklediyorum.

Oğlum bu buradan sağlıklı bir şekilde vapura bindirmişler. Vapur gece Marmara'dan geçerken Kâzım'ın kamarasına beş altı kişi hücum etmiş. Bunların hepsi de saraya mensup hafiyelermiş. Aldıkları talimat uyarınca kendisini bağlamışlar ve güverteye çıkmışlar. Meydanda hiç kimse, hatta bir yolcu bile yokmuş. Geminin merdivenlerini kesmişler, Kâzımcığının feryadına kimseler gelmemiş. O sıra güvertenin bir köşesinde sinip kalan Sürmeneli

Ahmet ismindeki gemici, oğlumun bütün dediklerini işitmiş.

Kâzım, “İmdat! İmdat! Bu vapurda vicdan sahibi bir adam yok mu? Beni öldürüyorlar, denize atıyorlar! Anneciğime bu faciayı anlatacak tek bir insan yok mu, Allahım?” demiş.

Yavrumu daha fazla söyletmemişler, ağzını da bağlamışlar. Sonra, bir idam mahkûmunun bacaklarına vurulan zincirler gibi, ayaklarına ağır ve büyük demirler bağlayarak onu elbirliğiyle tutup denize atmışlar. Kâzımcığım, Marmara’nın dalgaları arasında derhal kaybolup gitmiş. Bu cinayeti büyük bir soğukkanlılıkla işleyen canavarlar, vazifelerini bitirir bitirmez birbirlerini tebrik ederek kamaralarına gidip yatmışlar. Vapur da, kendi sineğinde böyle bir cinayet işlenmemiş gibi yoluna devam etmiş.

İşte Melahat Hanımefendi, size bu derin üzüntülerim arasında, oğlumun nasıl şehit edildiğini yazmaya çalıştım. Fakat bunu size niçin yazıyorum ve bu kara haberi size neden veriyorum, biliyor musunuz? Oğlum Selanik’e gideceği gece bana iyi niyetle dedi ki: “Anne, ben Yıldız’da Padişah’ın gözdelelerinden Melahat Hanım’ı seviyorum. Efendimize arz ettim. Selanik’e git gel de sana veririm, dedi. Ben bir aya kadar geleceğim. Sen o vakte kadar düğün hazırlığı yap! Bu kız vasıtasıyla belki bizim Fikret’i de affettirir ve Konya’dan buraya getiririz!”

Şimdi yavrum, sana yalvarıyorum! Deniz dibinde balıklara yem olan oğlumun acısını unutmak için, hiç olmazsa Konya’daki Fikretçiğimin affına delalet ediniz...

Melahat bu acıklı mektuba devam edemedi. Oda kapısı yıkılırcasına vurulmaya başlamıştı.

OYUN İÇİNDE OYUN

Melahat kapıyı açtığı zaman Başmabeyinci Paşa ile karşılaştı. Başmabeyinci'nin yanında on sekiz yirmi yaşlarında genç bir kız vardı.

Genç kız Melahat'ı görünce, "Aaaa! Sen misin Melahat?" diyerek boynuna sarılmak istedi. Başmabeyinci, Melahat'e sordu:

"Bu küçük hanımı tanıyor musun?"

"Evet, okul arkadaşımıdır."

"Anasını, babasını da tanırsın öyleyse."

Melahat, bu anlamlı ziyaretin altından ne çıkacağını bilmediği için birdenbire ne hayır ne de evet diyebilirdi.

Başmabeyinci Paşa sakın bir tavırla, "Kızım, korkma!" dedi, "Efendimiz bu işi size sormamı emir buyurdular da, bunun için seni alelacele rahatsız ettik."

Melahat biraz ferahlar gibi oldu.

"O halde içeriye buyurunuz! Böyle kapı önünde konuşulur mu?" dedi.

İçeriye girdiler. Başmabeyinci söze başladı:

"Bu küçük hanım, Kaymakam Muhsin Bey'in kızı, değil mi?"

"Evet."

"Muhsin Bey'i tanır mısın?"

"İki sene öncesine kadar kızını görmek için okula gelir giderdi. Bir gün kendisinin Fizan'a sürüldüğünü işittik. Okula gelmez oldu."

Nazan, ağlamaktan şişmiş gözlerini kırıştırarak, "Paşa hazretleri," dedi, "Melahat Hanım ailemizi çok iyi tanır.

Göztepe'deki köşkümüze çok defa gelip kalmıştır.”

Melahat, meselenin içyüzünü bir türlü keşfedemiyordu.

“Evet, birkaç defa tatil zamanı gitmiştim.”

Nazan yalvarırcasına konuştu:

“Sen bizi çok iyi tanırsın, Melahat. Başımıza bir felaket geldi. Tereddüt etme. Senden yardım ve destek talebine geldik.”

Başmabeyinci, iki kızın samimi mektep arkadaşları olduklarını anlayınca, Melahat'e dönerek, “Kızım, görüyorum ki meselenin içyüzünü anlamadığın için çekiniyorsun. Kaç senelik okul arkadaşını bile neredeyse tanımayacaktın. Halbuki ikinizin de bir mektepte okuduğunuz bizce zaten muhakkak. Yalnız Padişahımızın emirlerini yerine getirmiş olmak için seni rahatsız ettik. Fehim Paşa, Nazan Hanım'ın büyük kardeşi Ruhsar Hanım'ı bir sokak kadını zannederek kapatmış. Nazan Hanım ve annesi, babalarına yazmışlar. Kaymakam Muhsin Bey de Fizan'dan Padişah'a şiddetli bir telgraf çekerek ailesinin namus ve şerefine korunmasını rica etmiştir. Efendimizin pek ziyade canı sıkıldı. *Fehim'in rezaletleri artık ayyuka çıktı. Meseleyi araştırınız. Mademki Nazan ismindeki ufak kız Fransız mektebinden yeni çıkmıştır, Melahat onu elbette tanıyacaktır. Namuslu bir aile olup olmadığınızı Melahat'ten sorunuz, buyurdular,*” dedi.

Melahat'in fevkalade canı sıkılmıştı.

Fehim Paşa'nın sokak kadını diye eve kapattığı Ruhsar Hanım, İstanbul'un en namuslu aile kızlarından biriydi. Melahat, Nazan'la Göztepe'ye gezmeye gittiği zaman, köşk-te en ziyade onunla görüşür, dertleşirdi. Ruhsar, Nazan'dan iki yaş büyüktü.

Akşamları Göztepe İstasyonu'na çıktıkları zaman herkesin gözü Ruhsar'da kalırdı. O, esmer güzeli, uzun kirpikli bir kızdı.

Melahat vaziyetten emin olunca, Başmabeyinci'ye bu aile hakkında hayli mühim bilgiler vermiş, hatta adamın onlara acımasını bile sağlamıştı.

Başmabeyinci, "Bu kadar da insafsızlık olur mu?" diye rek genç kızları hayretle dinliyordu.

Melahat, Fehim Paşa'dan intikam almak için bundan daha güzel fırsat bulamazdı. Nazan'a sordu:

"Kardeşim, bu baş belasına nasıl ve nerede tesadüf ettiniz?"

Nazan olayı şu şekilde anlattı:

"Bundan tam iki ay evveldi. Bir gün annem, Ruhsar ve ben, Mahmutpaşa Yokuşu'ndan Kapalı Çarşı'ya doğru çıkarken, arkamıza orta boylu ve tıknazca bir adamın takıldığını gördük. Annem, Kızlar, dedi, *bu herif belalı birine benziyor. Gelin, şu çarşı kapısındaki muhallebiciye girelim.* Ablamla ben başımızı çevirdik. Adamın peşimizden gelip gelmediğini anlamak istemiştik. Arkamızdan gelen adam bu bakışımızdan cesaret alarak, bilhassa ablama hitaben, *Vay, küçük hanım, bu ne azamet böyle,* dedi ve annemin yüreği çarpmaya başladı. Hızlı hızlı yürüdük ve arkamıza bakmadan muhallebici dükkânından içeriye girdik. Fakat bir dakika sonra ne görelim? Bu iri adam karşımızda oturmuyor mu! Biz muhallebi yemeye başladık. O da bize laf atmaya başladı!"

Melahat sabırsızlanarak sordu:

"Nazancığım, bu adam kimdi?"

Nazan sözüne devam etti:

“Dükkân sahibine şikâyet ettik. Adam parmağını ağzına götürdü. *Aman hanımefendi, ne yapıyorsunuz? Paşa hazretlerine karşı...* dedi. O vakit anladık ki, bu tıknaz adam Fehim Paşa’ymış. Oradan kalktık. Beyazıt’ta bir sokak arasından geçerken, birdenbire ablamın üzerine birkaç kişi atıldı. Ruhsar’ı kucakladılar ve köşe başında bekleyen körüklü bir arabaya bindirdiler. Ablamın ağzını bir mendille bağlamışlardı. Etraftan hiç kimse geçmiyordu. Zaten geçse de ne yapabilirdi? Sokağın ağzını hafiyeler kesmişlerdi. Ben ve annem ağlayıp bağırmaya başladık. Hiç kimse bize kulak vermedi. Zavallı ablacığımı dağa kaldırır gibi, göz önünden kaldırıp götürdüler.”

Başmabeyinci Paşa sordu:

“Kızım, o vakitten beri Ruhsar Hanım’dan bir haber almadınız mı?”

“Esaslı bir haber alamadık, Paşam!”

“Acaba hayatından memnun mu?”

“Memnun olur mu hiç? Bir sokak fahişesi gibi dört duvar arasına kapatılmış olan genç ve namuslu bir aile kızı, o sefil hayattan nasıl memnun olur?”

Melahat bu macerayı hayretle dinledikten sonra, “Pederiniz Fizan’a niçin sürüldü biliyor musunuz?” dedi.

“Bu meselenin içyüzünü hâlâ anlayamadık.”

“O vakit pederiniz, Fehim Paşa’yı tanıyor muydu?”

“Vallahi iyi bilmiyorum, ama galiba tanımıyordu. Bir gece birdenbire evimizi bastılar. *Sen cemiyeti hafiye üyelerindenmişsin! Seni hain seni,* diyerek babamı alıp götürdüler. Halbuki babam siyasetle uğraşmayan, emekli maaşını alıp

gece gündüz Padişah’a dua eden kendi halinde bir adamdır.”

Başmabeyinci söze karıştı:

“Yavrum! Ben sana bir şey söyleyeyim mi? Fehim Paşa, ablanıza daha o vakitten göz koymuş ve sonra...”

Başmabeyinci’nin sonunu getirmeye cesaret edemediği sözü Melahat tamamladı:

“Ve sonra zavallı Muhsin Bey’i Fizan’a sürdürerek nihayet günün birinde Ruhsar Hanım’ı evine kapatmış.”

Melahat daha sonra Başmabeyinci’ye hitap ederek, “Paşa hazretleri, görüyor musunuz?” dedi, “Bütün bunlar evvelce düzenlenmiş birer plandan başka bir şey değildir. Gece gündüz Padişah’ın sıhhat ve afiyetine dua eden namuslu ve sadık bir aile babasının başına böyle bir çorap ören Fehim Paşa, bu hadise üzerine, benim elimden yakasını nasıl kurtaracak bakalım? Sizden çok rica ederim, Efendimize bu ayrıntıyı veriniz ve meselenin içyüzünü burada dinlediğiniz gibi anlatınız. Siz huzurdan dönene kadar Nazan burada kalsın.”

Başmabeyinci bu teklifi reddedemedi. Nazan’ı Melahat’ın odasında bırakarak Abdülhamit’i görmeye gitti.

İki mektep arkadaşı baş başa kalmışlardı.

Nazan, Başmabeyinci’nin yanında söylenemeyecek ayrıntıları da eski mektep arkadaşına anlattı ve Fehim Paşa’nın, ablasına çok eziyet ettiğinden bahsetti.

“Bu müddet zarfında kendisinden hiçbir mektup veya haber alamadınız mı?”

Nazan, bu soru karşısında hakikati biraz daha açıklamaya çalıştı.

“Kaçırıldığının birinci haftasıydı. Bir gün annemle beraber kıyafetlerimizi değiştirerek eski püskü şeyler giydik ve Fehim Paşa’nın evinin civarında dolaşmaya başladık. Fehim Paşa evde yoktu. Biraz sonra üst kattaki pencerelerden birinin perdesi arasından Ruhsar’ın bize baktığını gördük. Evvelce gönderdiği bir pusulada, bizim o civara bu tip kıyafetlerle gelmemizi yazmıştı. Bizi çarşaflarımızdan tanıdı, kendini bize gösterdi ve ağlamaya başladı. Sonra eliyle evin arka tarafına gelmemizi işaret etti. Arka sokaktan kimseler geçmiyordu. Bir ufak oda penceresinden bize şu pusulayı yazıp attı.”

Nazan konyundan ufacık ve buruşmuş bir kâğıt çıkardı.

“Bunu demin niçin göstermedin, Nazan?”

“Nasıl gösterebilirdim? Fehim Paşa’nın kulağına giderse, bir daha bu suretle olsun ablamı görmemize imkân kalmaz. Hem biz bu adamdan çok korktuk, Melahatçığim! Bu herif polis, jandarma tanımıyor. Herkesi yıldırılmış. Güpegündüz Beyazıt gibi bir yerden ablamı kaçıran bir adam daha neler yapmaz?”

Melahat pusulayı aldı.

“Zavallı Ruhsarcığim,” diye okumaya başladı. Pusulada şu satırlar yazılıydı:

Bir haftadan beri beni hâlâ bir esir gibi yaşadığım şu canavar yuvasından kurtaramadınız. Babamdan bir haber gelmediyse, hemen Padişah’a bir telgraf çekiniz. Burada daha fazla yaşayamayacağım! Firavun, her akşam eve geldiği zaman, Hâlâ teslim olmayacak mısın, diyerek tel kamçısını eline alıyor ve üzerime saldırıyor. Vücudumdaki yara ve bereleri görseniz, tahammül ede-

mezsınız! Gördüğüm işkencelerden şimdiye kadar ölmediğime ben de şaşıyorum. Allah aşkına beni bu cehennem zebanisinin elinden kurtarınız!

Ruhsar

Melihat'ın gözleri sulandı.

"Çok üzıldüm Nazan! Merak etme. Onu ve sizi bu felaketten kurtarmaya çalışacağım."

Fakat Nazan, muhatabında şüphe uyandıran bir tavırla, koynundan bir başka kâğıt parçası daha çıkararak, "Melihat," dedi, "Ruhsar'dan on beş gün sonra posta ile şu mektubu aldık."

Melihat merakla bu mektuba da göz gezdirdi.

Anneciğim!

Burada hamdolsun rahatım iyidir. Beni hiç merak etmeyiniz. Paşa hazretlerinin sayesinde, ne istesem derhal yapılıyor. Bütün arzularım hemen yerine getiriliyor. Beni hiç düşünmeyiniz. Hatta beni unutunuz.

Kızımız Ruhsar

Nazan'ın gözyaşları dindi.

"Bu mektuba ne dersin, Melihat?"

Melihat, Ruhsar'dan gelen bu ikinci mektuptan şu mânâyı çıkarmıştı: Fehim Paşa çok hunhar bir adamdı. Zor ve şiddetle Ruhsar'a bu mektubu yazdırmış olabilirdi.

Nazan'a fikrini söyledikten sonra, "Sen buna inanmıyor musun?" diye sordu Melihat.

Genç kız yarı inanır gibi cevap verdi:

“Çoktan beri pencereden de görünmez oldu.”

“Hiç şüphe yok ki Ruhsar’ı sıkı bir gözetim altına almışlardır. Öyle iyi kalpli bir aile kızının sizi unutma ihtimali olabilir mi?”

Nazan dudağını büktü.

“Şaşırdık kaldık, kardeşçğim! Biz de ne yapacağımızı, ne hüküm vereceğimizi bilmiyoruz.”

Aradan yarım saat bile geçmemişti. Başmabeyinci Paşa, huzuru hümayundan dönünce, “Yavrum,” dedi, “Efendimize meseleyi etraflıca anlattım. Pek ziyade üzüldüler. Şimdi Fehim Paşa’ya haber gönderdik. Gelince sizi de onu da dinleyecek. Rahat olunuz.”

Başmabeyinci, Melahat’ın yanına sokularak şu sözleri de ilave etti:

“Nazan Hanım bugünlük sizin misafirinizdir. Akşamüstü Padişah’ın huzuruna çıkacaktır!”

“Peki, efendim.”

Nazan, Başmabeyinci’nin eteklerine kapandı.

“Teşekkür ederim, Paşa hazretleri! Bu iyiliğinizi ölünceye kadar unutmayacağız.”

Başmabeyinci gülümsedi ve yavaşça kapıyı örterek gitti.

Melahat birdenbire başkalaşmış, aynanın önünde kaşlarını çatarak düşünmeye başlamıştı.

Padişah, Nazan’ı neden görmek istemişti? Bu soruyu kendi kendine birkaç defa tekrarladı.

Nazan uzunca boylu, sarışın ve pembe yanaklı, güzel bir kızdı. Gerçi Melahat’ın yanında Nazan, ayın yanında ışıltayan bir yıldız kadar sönük ve gösterişsiz kalıyordu. Melahat bunun farkındaydı. Fakat o, Abdülhamit’in ne yaratılıştaki bir

hükümdar olduğunu biliyordu. Nazan da kendisi kadar tahsil görmüş, zeki, kabiliyetli bir kızdı. Annesiyle kılık değiştirerek Fehim Paşa'nın evi etrafında günlerce Ruhsar'ı gözlemek ve hafiyelere yakalanmadan onunla pencereden görüşmeye muvaffak olmak herkesin göreceği bir iş miydi? Abdülhamit şeytan bir adamdı; bunları dikkate alarak Nazan'ı takdir edip, ödüllendirmeye kalkışacak olursa Melahat'ın vaziyeti ne olacaktı?

Zaten Fehim Paşa cemiyeti hafiye meselesi dolayısıyla Padişah'ı iyice doldurmuştu. Bunların hiçbirinin aslı astarı olmasa bile, böyle dedikodular Abdülhamit gibi kuruntulu bir adamın kanaatlerini çarçabuk değiştirmeye yetmez miydi?

Melahat aynanın önünde saçlarını düzeltirken, beş on dakika içinde bütün bu ihtimalleri düşünerek sinirlenmeye başlamıştı.

Nazan'a ne söyleyebilirdi?

Zavallı kızın bir şeyden haberi yoktu. Mektep arkadaşının kendisine gösterdiği bu samimi kabulden çok memnun olmuştu.

Melahat'ın yanına giderek, "Sen," dedi, "Padişahımızın tabiatını çok iyi bilirsin, değil mi?"

Melahat sadece başını salladı.

"Evet."

"Ah, Melahat, içimde şimdiden bir korku var. Efendimiz beni neden görmek istedi acaba?"

Melahat saçlarını kıvırmaya devam etti.

"Şey, hiç... Herhalde olayı bir defa da senden dinlemiş olmak için."

Nazan, Melahat'ın boynuna sarıldı.

"Melahatçığım! Nasıl, sen saray hayatından memnun musun?"

Melahat, arkadaşının gözlerinin içindeki mânâyı sezmeye çalışır gibi kıskanç bir bakışla, "Nazan," dedi, "Allah buraya düşmanımı bile düşürmesin. Burada bir nevi esir hayatı yaşıyorum. Memnun olur muyum hiç?"

"Ben de şaşıyorum amma mektepten çıktığın günden beri saraydan da çıktığın yok. Babam buradayken Göztepe'deki köşküme sık sık gelirdin. Beyazıt'a taşınmamızdan sonra, gidip gelmesi daha kolay ve yakın olduğu halde, bir defa bile evimize gelmedin. Annem her zaman seni sorar. *Artık Melahat Hanım saraylı oldu, bize gelmeye tenezzül etmiyor*, der durur! Fakat ben sende hiç de öyle bir saraylı gururu görmedim, Melahat! Eskiden neysen gene osun. Yalnız, bakışların biraz daha mânâlı ve meraklı."

Melahat zorlama bir gülüşle cevap verdi:

"Bütün fark bu kadar mı, Nazan?"

"Biraz da, istediğin zaman değişmesini öğrenmişsin! Bu da besbelli saray terbiyesi olacak."

Melahat, Nazan'a dikkatle baktı:

"Sen de hiç değişmemişsin! Hep o eski kıskanç Nazan."

FEHİM PAŞA'NIN EVİNDE NELER OLUYOR?

"Ahh! Ahhh!"

"Ne bağıırıyorsun, yezit!"

"Vurmayın, ahhh!"

“Vuracağım!”

“Günahtır!”

“Günah mı? Hah hah hah! Al, bir daha! Mademki o pembe beyaz vücudunu bana öptürmüyorsun, seni öldürünceye kadar, imana getirinceye kadar döveceğim. Bak, kamçımın sesi ne güzel çıkıyor. Al, bir daha!”

Şırrrak. Şırrrak.

“Allah aşkına, artık vurma! Hiç insafın yok mu? Bak, bembeyaz vücudum dayaktan ne hale geldi. Benim gibi namuslu bir aile kızına bu derece işkence yapılır mı?”

Fehim Paşa, kudurmuş bir hayvan gibi, genç kızın üzerine saldırdı.

“Kız, bırak beni, şu pembe, tombul kollarından bir de facık öpeyim! Sen gene namuslu bir aile kızı oladur. Beni çıldırtacaksın. Şimdiye kadar benim elimden senin gibi yüzlerce aile kızı geçti. Hiçbiri senin gibi aksilik yapmadı.”

Fehim Paşa, Ruhsar’ı kolundan çekti.

“Kız, seni fena yaparım! Vücudun tanınmayacak bir hale girer. Sonra pişman olursun, fakat iş işten geçer. Sen galiba benim kim olduğumu öğrenmek istemiyorsun! Bana Fehim Paşa derler. Anladın mı? Ben istediğim adamın Azrail gibi canını alırım. Kimse benden hesabını sormaz. Benim işlerime Padişah bile karışmaz, anlıyor musun?”

Ruhsar’ın bitkin vücudunu kucaklayarak, “Haydi, bırak şu aksiliği, şöyle sarıl bakayım boynuma. Görüyorsun ki seni seviyorum. Fehim Paşa’nın sevgisi senin için büyük bir şereftir. Çünkü ben herkesi sevmem. Hayatımda ancak beş on kadın sevebildim. İşte sen sonuncusun. Ne mutlu sana, benim gibi nüfuz ve kudret sahibi bir adam seni seviyor!

Sarı, sarıl bakayım boynuma. Bak ne güzel gerdanın var! Göğsün neden öyle simsiyah, çürük içinde? Benden evvel başkasının koynunda mıydın yoksa? Hayır, hayır, sakın bana kızma! Mahsus söylüyorum. Sen başkalarının koy-nunda ve kucağında dolaşan bir kız değilsin. Gerçekten bir aile kızıydın! Hatta baban da çok namuslu bir adamdı. Burada ikimizden başka kimse yok. Artık söyleyebilirim. Babanı Fizan'a sürdüren benim! Anlıyor musun, seni ne kadar çok seviyorum? Sana malik olmak için her şeyi yaptım," dedi.

Sonra, bir baykuş gibi soğuk soğuk gülerek mırıldanmaya devam etti:

"Ve bu aksilikte devam edersen daha çok şeyler de yapacağım. Mesela daha neler yapabileceğimi sana söyleyeyim. Küçük kardeşini de yakalatıp buraya getirir ve senin gözlerinin önünde onunla sevişir, onu öper ve seni çıldırtırım. Daha mı soruyorsun? Onu da söyleyeyim. Anneni buraya getirir ve gözlerinin önünde ona öyle işkenceler yaparım ki, o vakit gözün hiçbir şey görmez, kafan hiçbir şey düşünmez. Derhal kucağıma atılır ve bana annenin gözü önünde teslim olursun! Öyle olması senin için daha ayıp olmaz mı? Halbuki şimdi utanacağın kimse yok. Haydi gel, beni çileden çıkarma. Şu güzel başını omzuma daya. Bak, seni ne kadar çok seviyorum."

Fehim Paşa, Ruhsar'ı kucağına aldı ve kuvvetli kollarıyla sıkıştırmaya başladı.

Akşam olmuştu.

Lambalar yandı.

Ruhsar baygın bir halde minder üstüne serilmiş yatıyordu.

Fehim Paşa, söndürülmüş bir ateş yığını halinde, geniş maroken koltuğa oturmuş, homurdanıp duruyordu.

Bütün gençliğinin bir anda mahvolduğunu hisseden Ruhsar, yavaş yavaş kendine gelmeye başladı.

Yattığı yerden gözlerini açarak etrafına bakındı.

Fehim Paşa, genç kızın kımıldadığını görünce koltuktan kalktı.

“Nasıl yavrum, biraz rahatsız oldun galiba?”

Ruhsar cevap vermedi.

“Niçin, değil misin?”

“Çok memnunum! Dayak, işkence ve tehdit... Bunlar şikâyet edilir şeyler mi hiç?”

Ruhsar bunları söylerken sinirli bir kadın kahkahası kopardı ve deli gibi, yattığı yerden fırlayarak Fehim Paşa'nın üzerine doğru yürüdü.

“Hani beni seviyordun? Ne oldu Paşa hazretleri?” Fehim Paşa genç kızın ruh halinin değiştiğini görünce, “Yavrum, ben bundan sonra daima ve yalnız seni seveceğim!” dedi.

Ruhsar'ın gülüşleri yapaydı.

“Fehim, Fehim... Ne duruyorsun? Boynuma sarılısana! Biraz evvel gözlerin dışarıya uğramıştı! Üzerime vahşi bir hayvan gibi saldırıyordun! Şimdi neden öyle tosağa gibi bir köşeye sinip büzülmüştün? Kalk. Haydi! Boynuma sarıl ve beni olanca kuvvetinle sık bakayım!”

Fehim Paşa şaşkın şaşkın bakınmaya başladı. Ruhsar

bağırđı:

“Ne bakıyorsun?”

“Ruhsar, sana ne oldu?”

“Hiç. Ne olacak? Haydi, durma. Sarıl boynuma!” Fehim Paşa, biraz evvel karşısında bir maymun gibi oynattığı ve esir muamelesi ettiğı genç kızın gözlerinden korktu ve iki adım geri çekildi.

“Ruhsar, yerine otur! Soğuk limonata getirsinler sana.”

Ruhsar yüksek sesle bağırđı:

“Limonataya ihtiyacım yok!”

“Ne istersin?”

“Seni isterim.”

Fehim Paşa hayretle Ruhsar’ın yüzüne baktı.

“Sen çıldırmışsın galiba!”

“Evet. Fakat aklım başımda.”

“Delilerin aklı başında olur mu?”

“Olur ya! İşte, ben. Görmüyor musun? Ne kadar makul konuşuyorum. Sen hiç benim gibi aklı başında bir deli gör-dün mü?”

Fehim Paşa’nın merhamet damarı kabarmıştı. Kendi kendine, “Zavallı kız delirdi,” diye söylendi.

Ruhsar ince uzun parmaklarını boğazına götürdü ve gözlerini açarak, “Çabuk ol,” dedi. “Bana sarıl! Beni sev! Beni sık! Yoksa şimdi kendimi boğacağım. Karşımda öyle korkak bir kedi gibi köşeye bucağa kaçma! Haydi, çabuk ol diyorum sana!”

ABDÜLHAMİT VE NAZAN

Fehim Paşa, Ruhsar ile uğraşıyordu.

Melahat odasında sabırsızlanmaya başlamıştı.

Başmabeyinci Paşa, Nazan'ı huzura götürmeli bir saat olduğu halde henüz dönmemişti.

Fehim Paşa'nın bütün planlarına vakıf olan Melahat, artık onu yere vurmak için yeterli derecede delile sahipti. Padişah elbette bu mühim hadiseye göz yummayacaktı. Melahat bu suretle hem kendisinin hem de Cevdet Bey'in vaziyetini kurtaracağından emindi.

Bu esnada Cafer Ağa, Melahat'ın odasına gelmişti. Cafer Ağa'nın akşamüstü geç vakit Melahat'ın odasına gelişinde elbette bir mânâ vardı.

Cafer Ağa son zamanlarda Melahat'le çok iyi dost olmuştu. Aleyhinde duyduğu en ufak bir dedikoduyu bile hemen gelir ona anlatırdı.

Melahat, Haremağası'nı görünce sordu:

"Hayrola, Cafer Ağa? Bu vakit herhalde mühim bir haber getirmiş olmalısın!"

Haremağası dudaklarını uzattı.

"Çok canım sıkılıyor. Nazan Hanım hâlâ huzurdan çıkmadı."

Melahat merakla sordu:

"Nazan'ı huzura sen mi çıkardın?"

"Hayır, Başmabeyinci çıkardı. Fakat ben Efendimize kahve götürmüştüm. Bir kenarda ayakta duruyordum. Padişahımız, Nazan'dan çok hoşlandı ve hepimize birden, *Haydi çıkınız*, dedi. Başmabeyinci Paşa ile ben, önümüze ba-

karak huzurdan çıktık.”

Melahat’ın rengi attı. Dişlerini gıcırdatarak söylendi:

“İnsan dünyada iyilik yapmaya tövbe etmeli vesselam.”

Sonra Haremağası’nı kolundan çekerek minderin üstüne oturttu.

“Başmabeyinci Paşa, Efendimize bilgi vermedi mi?”

“Demin anlattıklarımı kısmen arz etti. *Güvenilir bir aile kızıdır*, dediğini de ilave etti.”

“Efendimiz ne dedi?”

“Ne diyecek? İltifat etti. *Mademki Melahat şahitlik ediyor, öyleyse otur şuraya bakalım*, dedi ve Nazan Hanım’ı yanına oturttu. Doğrusunu söylemek lazım gelirse, bu temastan ben hiç memnun kalmadım. Niçin böyle boş bulundunuz da...”

Melahat, Haremağası’nı daha fazla dinlemeye tahammül edemedi.

“Cafer Ağa!” dedi, “Seninle aramızda çok mahrem şeyler geçti. Gün oldu birbirimizi incittik, hakir gördük. Neyse, geçmişi bırakalım. Çoktan beri görüyorsun ki senden gizli hiçbir şeyim yok. İsteddiğini de yaptım. Kaç defa Efendimize senin fedakârlıklarından bahsettim de sayemde hediyelere boğuldun. Şimdi biraz da sen benim için çalış, yorul. Olmaz mı?”

“Emret, iki gözüm. Senin yolunda canımı feda edeyim!”

“Senden büyük bir şey istemeyeceğim. Yalnızca bu gece bana Nazan’ın huzurdan ne vakit çıktığını ve Efendimizle beraber yemek yiyip yemediğini öğren ve haber ver. Olur mu?”

O akşam Nazan, gece yarısına kadar Abdülhamit’in yanında kaldı.

Cafer Ağa her saat başında Melahat'ın odasına uğrayıp vaziyet hakkında bilgi veriyordu.

Melahat hiddet ve asabiyetinden kendi kendini yiyor, ellerini birbirine vurarak, "Ben nasıl boş bulundum da âlemin meddahlığını yaptım!" diye dövünüp duruyordu.

Başmabeyinci Paşa da ona bir ara mânâlı bakışlarla gülererek, "Melahat Hanım, dünyada en fena bir şey varsa, o da bir kimsenin kendi kuyusunu kendi eliyle kazmasıdır," demişti.

Bu söz Fehim Paşa için söylenmişse de, Başmabeyinci'nin hatırlatmaları herkesçe olduğu gibi Melahat'çe de malum olduğundan, genç kız şimdi bu sözden de mânâ çıkarıyor ve hiddetinden küplere biniyordu.

Gece saat ikiyi geçmişti.

Cafer Ağa tekrar geldi.

"Eğlence yolunda, Melahat Hanım!" dedi, "Ahenk, cümbüş, kıyamet kopuyor."

Melahat, Haremağası'nın boynuna sarıldı.

"Çabuk ve doğru söyle, kuzum Cafer Ağa. Ne oluyor?"

"Orta oyunu var, orta oyunu! Efendimiz arzu etmişler. Şimdi Komik Abdi Efendi ile Küçük İsmail geldiler."

Melahat şaşırdı. Söyleyecek tek bir kelime bulamadı. Dili dolanıyordu.

HEKİM FİKRET BEY KONYA'DAN GELİNCE

Aradan on beş gün geçmişti. Padişah, Konya'daki Hekim Fikret Bey'i affederek saraya getirtmişti. Yıldız'da her-

kes telâş ve merak içindeydi.

Harem-i hümayunda, sultanlar arasında şu söylenti vardı:

“Konya’dan gelecek Hekim’e, Efendimiz hanedandan birini verecekmış.”

“Ben de öyle duydum.”

“Çok güzel ve yakışıklı bir erkekmiş diyorlar.”

“Beni istese ben varırım.”

“Aaa, ilahi kardeşim! Ben dururken, Efendimiz seni ona verir mi?”

“Yaaa! Demek siz hazırlandınız, ha? Allah uğurlu, kademli etsin, kardeşim! Ben zaten hekime varmam. Ama Efendimiz, seni ille ona vereceğim diye ısrar ederse o başka. O vakit ne diyebilirim?”

Haremağaları arasındaki dedikodular çok daha meraklıydı.

“Cafer Ağa! Ben bu adamın saraya getirilişinden şüpheleniyorum. Gene rahatımız kaçacak gibi görünüyor!”

“Nereden anladın?”

“Başmabeyinci’nin endişesinden.”

“O da böyle mi düşünüyor?”

“Evet. Hatta bu münasebetle Efendimizin sarayda bazı değişiklikler yapması ihtimalinden de bahsetti.”

“Değişiklikler mi? Fakat Zat-ı Şahane bunu iki üç sene evvel de tecrübe etmek istemişti, hatırlarsınız ya. Gene muvaffak olamamıştı.”

“Bu defa, kesin karar vermiş ve hiç olmazsa sekiz on kişinin saraydan uzaklaşmasını emredecekmış.”

“Sen bunları işit de inanma. Şimdi ben de sana duy-

dukılarımı söyleyeyim...”

“Sahi, senin bu hususta daha fazla bilgin olmalı. Asalaklarla fazlaca düşünüp kalkma yetkisi yalnız sana bahşedilmiştir.”

“Alayı bırak, canım! Bu Fikret Bey denilen adam çok iyi bir hekimmiş. Efendimiz, güya, kendini ona tedavi ettirecekmiş.”

“Aman, deme! Zat-ı Şahane’de gene o hastalık başladı ise halimiz fena.”

Fikret Bey, sarayın baş döndürücü havası içinde sersemlemişti. Gülerek, “Cenabı hak, Padişah’ın ömrüne ömür katsın. Zıyanı yok. Vatan, millet uğruna, birkaç ay, hatta birkaç sene zindanda, sürgünde kalmanın ne ehemmiyeti var. Her şey unutulmaya mahkûmdur,” dedi.

Cafer Ağa, Fikret Bey hakkında özel talimat almadığı için, nasıl hareket edeceğini, böyle tehlikeli sözlerle ne şekilde karşılık vereceğini bilmiyordu. “Vatan, millet” kelimeleri karşısında korkudan çenesi tutulmuş, titremeye başlamıştı.

Başmabeyinci, Cafer Ağa’ya bir işaret yaptı.

Bu işaret, “Aldırma, bırak söylesin!” demektir.

O gün sarayda herkes bir başka ihtimal üzerine fikir yürütürken, Hekim Fikret Bey Konya’dan gelmiş ve doğruca

huzura götürülmüştü.

Gerek memlekette, gerekse saray çevresinde, Fikret Bey'in vaziyetine dair hiç kimsenin esaslı bir fikir ve duygusu yoktu. Bilhassa halk arasındaki dedikodular büsbütün başkaydı. O günlerde Paris'te, istibdat aleyhinde mühim bir hareket vardı. İstanbul'da ünlü birçok kimselere Padişah ve onun hükümeti aleyhinde beyannameler geliyor ve bu beyannamelerin içeriği çok büyük mübalağalarla halk arasına yayılıyordu. Bu dedikoduların özeti şuydu: Paris'te toplanan hekimler, Padişah'ı halletmeye ve istibdadı kökünden yıkmaya karar vermişlerdi!

İstanbul'daki hafiyelerin çok sıkı gözlem ve takiplerine rağmen, bu söylenti, halk arasına kulaktan kulağa yayılıyordu. Fakat kimse, güvenmediği kişilerle bu gibi tehlikeli mevzuları tartışamıyordu.

İşte Fikret Bey'in Konya'dan, affedilmek suretiyle gelişi, saray içi ve dışında böyle günden güne artan nihayetsiz dedikodular doğurmuştu.

Fikret Bey huzurdan çıktığı zaman doğruca Başmabeyinci Paşa'nın odasına gelmişti. Bütün saray müstahdemi heyecan ve merak içindeydi.

Başmabeyinci Paşa, odaya yeni giren bir haremağasını Fikret Bey'e göstererek, "Hekim bey," demişti, "size Cafer Ağa'yı takdim edeyim. Kendisi, sarayda istirahatınızı sağlamakla görevlidir."

Cafer Ağa'nın böyle bir memuriyetten haberi yoktu.

"Safa geldiniz, efendim!" demiş ve hekimin yanındaki boş koltuğa oturmuştu. Ardından, Başmabeyinci'nin gizli bir göz işaretiyle vaziyeti derhal kavrayan Haremağası sor-

muştı:

“Kısa bir felaket devresinin ardından affedilerek İstanbul’a gelmenizden cidden memnun olduk. Yanlış hesap Bağdat’tan döner derler, değil mi efendim?”

Fikret Bey, Cafer Ağa ile konuşurken, Başmabeyinci bir vesile bularak dışarıya çıkmıştı.

Haremağası, muhatabının saraya ne maksatla getirildiğini az çok bildiği için onu söyleterek fikirlerini öğrenmek istiyordu.

Fakat Fikret Bey oturduğu yerde biraz daha doğrularak, mağrurane bir tavırla, “Zat-ı Şahane’nin, rahatsızlığı dolayısıyla, beni hatırladıklarına çok memnun oldum. Lakin sarayda benden çok daha deneyimli ve iyi hekimler vardır, zannediyorum. Öyle değil mi, Ağa hazretleri?” dedi.

Haremağası, imtihan edilmiş olmasından endişe ederek karşısındakine cevap verdi:

“Olabilir, efendim! Fakat bazı hastalıklar vardır ki, uzmanı tarafından tedavi edilmezse geçmez. Efendimize zatialinizin eğitim ve maharetinden bahsetmiş olacaklar. Malum ya, bu aynı zamanda da bir güven meselesidir!”

Fikret Bey sigarasını yaktı.

“İşte ben de bunu merak ediyorum,” dedi, “acaba Zat-ı Şahane’ye benim uzmanlığımdan bu derece cesaretle bahsedene kimdir?”

Cafer Ağa sustu. Bu soruya cevap vermesi hayli güç bir işti. Fikret Bey de Haremağası’nın ruh halini inceleme gereği görmedi ve sözüne devam etti:

“Hakkınız var! Olumlu bir cevap vermediniz. Padişah’ın fikir ve düşüncelerini siz nereden bileceksiniz!”

Birdenbire, Cafer Ağa'nın da hayret ettiği bir sahne karşısında şaşırıp kaldılar.

Salonun kapısı açıldı ve ince, yüksek bir ses işitildi:

"Başmabeyinci Paşa şimdi de odasında yoksa artık gidip yatacağım."

Tıbbiyeli Nuri laubali bir tavırla, söylenerek içeriye girince, hâlâ Konya'da sürgünde zannettiği Fikret Bey'le karşılaşmıştı.

Cafer Ağa, korkudan küçük dilini yutacaktı. Bu vaziyetin daha önceden planlanmış olduğunu derhal tahmin etmişse de, bu hususta kendisine evvelden hiçbir şey söylenmemişti.

Fikret Bey, hatır ve hayalinden bile geçirmediği Nuri'yi karşısında görünce hayret ve heyecanını gizleyemedi.

"Vay, Nuriciğim, senin buralarda işin ne?"

Nuri, "Ya senin, hocam? Ya senin buralarda işin ne?" dedi ve koşarak Fikret Bey'in boynuna sarıldı.

Fikret Bey affedildiğini anlattı ve hekimlikle sarayda kalacağını ilave etti. Cafer Ağa bu sohbele karışmamıştı. Nuri, fırsattan yararlanarak dert yanmaya başladı:

"Çok iyi, hekimciğim, çok iyi! Tebrik ederim, sen kurtuldun. Geçmiş olsun. Fakat benim halim ne olacak? Ben burada çok fena vaziyetteyim. Sarayda hiçbir vazifem yok. Buna karşılık, hürriyetime de sahip değilim. Uzun zamandan beri burada mahpus bulunuyorum. Şu yüksek duvarın arkasında olup bitenlerden haberim yok."

Cafer Ağa, "hürriyet" kelimesini duyunca kaşlarını çatarak homurdanmaya başladı.

Nuri aldırmadı. Sözüne devam ederek, "Kuzum hocam," dedi, "ne olur, mademki Padişah'ın gözüne girdin, bana bir

iyilik yap, yakamı bıraksınlar. Şuradan çıkıp gideyim!"

Fikret Bey bir sigara daha yaktı.

"Yavrum," dedi, "dur bakalım, biraz dinlenelim. Konuşalım. Düşünelim. Elbet bir çaresine bakarız. Evvela senin buradaki vaziyetini anlayayım. Seni saraya niçin getirdiler? Mektepten derslerini ve imtihanlarını bırakıp da buralara nereden ve nasıl geldin? Anlat bakayım!"

Dışarıda, salonun kapısına birkaç başın gölgesi yansımıştı.

Anahtar deliğinin önünde iki gölge birbirine sokuldu.

"Yüzleri iyice görünüyor, değil mi?"

"Evet, Padişahım!"

Padişah memnundu.

"Cafer de hiç çekinmiyor. Serbest serbest konuşuyor, görüyor musun?"

Başmabeyinci doğruldu.

"Evet, Padişahım! Dikkat ettim, birbirlerine hiç işaret vermediler. İhtisaslarını açıkça söylemekten çekinmiyorlar."

Abdülhamit, içeriden akseden sözlerden mânâ çıkarmaya çalışıyordu.

"Aferin," dedi, "talimat dairesinde hareket ediyor. Zaten, Fikret'le eski samimiyetlerine kavuşması için serbest ve laubali hareket etmesi lazımdı. Hınzır, bu rolleri ne de güzel yapıyor."

"Çok pıskın çocuk, Padişahım! Bu gibi işleri çok güzel idare ediyor."

"Nuri'yi bu gece ödüllendirmeliyim."

Padişah bu kısa konuşmaya birden son verdi.

"Artık Cafer'i içeriden çağırmak lazım. Fikret Bey onun

yanında tedbirli davranıyor,” dedi.

Başmabeyinci de başını sallayarak efendisinin sözünü onayladı.

Padişah şu emri vermişti:

“Şimdi içeriye gir ve bir bahane ile Cafer’i dışarıya çıkar!”

Başmabeyinci birden salonun kapısını açtı.

“Cafer Ağa, burada mısın?” dedi, “Seni arıyordum.”

Cafer Ağa derin bir nefes aldı. Başmabeyinci, Fikret Bey’in şüphelenmemesi için, “Affedersiniz, Hekim Bey,” dedi, “önemli bir işimiz var. Yarım saat kadar sizi yalnız bırakacağız. Bir kahve yahut bir çay emreder misiniz?”

Fikret Bey teşekkür etti.

“Biraz üşür gibiyim. Bir çay emrederseniz pek makbule geçer.”

Başmabeyinci ile Cafer Ağa salondan çıktılar. Kapı iyice kapanmıştı.

Nuri her zamanki hoppa tavrıyla Fikret Bey’in yanına sokuldu.

“Hocam,” dedi, “hafiyeler gitti. Şimdi daha serbest konuşabiliriz.”

“Acaba bana ne maaş verecekler? Diğer hekimler ne alıyorlar, sen bilirsin.”

Nuri, Fikret Bey’in sarayda kendisine verilen vazifeden memnun olduğunu hayretle gördü.

“Canım, sizi affeden Padişah bu işi elbette düşünmüştür. Size yüksek maaş vereceklerinde şüphe yoktur. Şimdi bunu bırakalım da benim vaziyetimi muhakeme edelim. Ben bu baykuş yuvası içinde çıldıracağım. Allah aşkına

bana bir yol gösteriniz!”

Kulağını kapının deliğine yapıştırmış olan Padişah gülümsedi.

“Hızır, ne güzel söz söylüyor. Yabancı bir adam mutlaka onun söylediklerini sahi zanneder.”

Fikret Bey, Nuri’nin sözlerini çocukça buluyordu. Nuri’nin kız kardeşinin sarayda bulunduğunu öğrendiği için onun vaziyetini hiç de şüpheli bulmuyordu.

“Sen burada rahatı bulmuşsun! Yiyip içmen, eğlenmen yerinde. Dışarıya çıkıp da ne yapacaksın?”

Nuri ciddi bir tavır takındı.

“Burada hürriyet yok, hocam! Ben hürriyet istiyorum. Dışarda hürriyet için çalışan insanlarla beraber çalışmak istiyorum. Siz mesleğinizi ve görüşünüzü değiştirdiniz mi yoksa?”

Fikret Bey içini çekti. Duraksayarak etrafına bakındı.

“Burası hakikaten bir baykuş yuvasına benziyor, Nuri-ciğim. Bana gelince, ben gene o eski Fikret’im. Meslek ve meşrep sahibi insanlar için fikir ve konum değiştirmek kadar güç bir şey yoktur!”

Padişah, oda kapısının arkasında kaşlarını çatarak mırıldandı.

“Vay hain, vay...”

Fikret Bey, Nuri’nin haline acımaya başlamıştı.

“Seni kardeşime söyleyeyim de, vaziyetin hakkında bana bilgi versin. Padişah’ın ona sevgisi vardır. Hiç şüphe yok ki benim affıma yardım eden de odur!”

Nuri’nin birden dili tutuldu. Demek ki Yaver Kâzım Bey’in vefatından Hekim’in haberi yoktu.

Suratı mosmor olmuştu. Tek kelime edemedi, hayretle hocasının yüzüne baktı.

“Ne oldun, Nuri? Renkten renge giriyorsun. Hasta mısın? Ben görmeyeli çok sinirli olmuştun!”

Nuri üstlendiği vazifeyi hatırladı. Rolünü başarıyla yapamayacağını anlayınca ayağa kalktı ve bir bahane ile dışarıya çıkmak istedi.

Fikret Bey, genç adamın halinden şüphelenmişti. Kolunu tuttu.

“Bana bak, Nuri! Birdenbire ne oldun?”

“Hiç.”

“Hiç deme. Sende bir şey var!”

Nuri başını önüne eğdi.

“Bir şey yok, hocam!”

“Söyle bana, ne oldun birdenbire böyle?” Nuri, hocasının elinden kurtulup kaçmak istiyordu.

“Bırakınız beni, rica ederim. Rahatsızlandım, odama gideceğim.”

“Rahatsızlanan insan hekimden kaçarmı?”

“Hayır, bırakınız beni. Çok rica ederim!”

“Bırakmam.”

Nuri’nin haletiruhiyesi büsbütün değişmişti.

Koltuğa oturdu.

Başını kaldırdı.

“Sizi bizzat Padişah getirtti hocam. Biraderiniz değil.”

“Kâzım’ın hiç etkisi olmadı mı?”

Nuri’nin gözleri sulandı.

“Kâzım’ın mı?” dedi, “Onun vefatından haberiniz yok galiba?”

Fikret Bey şaşkın şaşkın muhatabının yüzüne bakarak, “Vefat mı etti?” dedi

“Evet, hocam. Memuriyetle bir ay için Selanik’e gidiyordun. Yolda denize düşmüş.”

Fikret Bey, bu kara haberi alınca ağlamaya başladı. Biraderi ile çoktan beri arası açık olmakla beraber, ölümüne çok üzölmüştü.

“Ben,” dedi, “en ziyade ona güveniyordum. Bana teklif edilen bu vazifeyi de en ziyade onun hatırı için kabul etmişim.”

Fikret Bey yerinden kalktı. Sinirli adımlarla salonun içinde dolaşmaya başladı.

“O halde bu baykuş yuvasında benim de işim kalmamış oluyor. Ben onsuz burada yapamam. Zavallı Kâzım! Ben ona bu uğursuz yere girmemesini kaç defa söylemiştim. Benimle kavga etmiş ve beni küstürmüştü. Nihayet bu lanetli ocağın kurbanı oldu.”

Nuri, muhakemesi yerinde, akıllı bir adam tavrıyla Fikret Bey’in yanına giderek dedi ki:

“Size gerçeği söyleyeyim, ama sakın benden duymuş olmayınız! Kâzım Bey’i Padişah öldürtmüş. Anladınız mı?”

“Ne dedin, Nuri? Kardeşimi Padişah mı öldürtmüş?”

“Evet. Öyle işittim!”

“Emin misin?”

“O kadar eminim ki. Birkaç ay evvel, yani siz daha Konya’ya sürölmeden önce, Kâzım Bey’in sarayda hastalanarak dışarı çıkmaktan menedildiğini hatırlarsınız, değil mi?”

“Evet.”

“İşte o vakit de zavallıyı gene Padişah yaralamıştı.”

“Sebebi?”

“Kendisini burada, onun gözdelerinden biriyle görüşürken görmüşler. Hünkâr’a haber vermişler. O da revolveri çekip vurmuş.”

“Sonra?”

“Sonra güya affetmiş. Halbuki o hiç affeder mi? Bu suretle zavallıdan intikamını aldı.”

Bu esnada salonun kapısı şiddetle açıldı ve birden, hiç de hatır ve hayale gelmeyen bir silah sesi işitildi.

Salonun içini keskin bir barut kokusu doldurdu.

Nuri, birdenbire, Fikret Bey’in üzerine yıkıldı. Tıbbiyeli genç, göğsünden vurulmuştu!

“Ahhh!” diye bağırdı ve yere düştü. Fikret Bey şaşır-mıştı.

Kurşunu atan el ortadan kayboldu ve salonun kapısı kapandı.

“Nuri’yi vuran kimdi?”

Fikret Bey kurşunun geldiği yere koştu. Kapıyı açmak istedi. Salonun kapısı açılmıyordu. Dışarıdan kilitlenmişti.

Yumruklarını sıkarak Nuri’nin yanına geldi. Tıbbiyeli genç, kanlar içinde yerde yatıyordu. Hekim derhal yaralının kalbini muayene etti. Nuri’nin kalbi çarpmıyordu.

“Nuri, Nuri!” diye haykırdı Fikret Bey.

Nuri’nin gözleri kaymış, parmakları kasılmıştı.

Bu cinayet karşısında ne yapacağını şaşırان Hekim, Nuri ile uğraşmanın faydasız olduğunu anlayınca salonda sağa sola koşturup çırpınmaya başladı.

Fikret Bey kendi kendine, “Müthiş bir tuzağa düşürüldüğümü şimdi anladım,” diye söylenirken salonun kapısı

tekrar açıldı ve içeri birkaç haremağasıyla birlikte iki asker girdi. Fikret Bey iradesini kaybetmişti.

“Alçaklar,” dedi, “bu zavallı genci niçin öldürdünüz?” Haremağalarından birisi onun yanına sokuldu.

“Rica ederim, gürültü etmeyiniz. Gazabı şahaneye uğradınız! Velinimetimiz irade buyurdular. Bizimle beraber geliniz,” dedi.

Fikret Bey, adamın üzerine atıldı.

“Velinimetinizin de, sizin de Allah belasını versin! Canı, gaddar herifler!”

Askerler Hekim’i kollarından yakaladılar.

“Haydi yürü!”

Fikret Bey, cellatların eline düşmüştü.

Başmabeyinci’nin dairesinden çıkarılana dek, “Hainler! Alçaklar!” diye bağırdı. Nihayet son bir defa daha bağırды ve sesi kesildi. Fikret Bey’in ağzını mendille tıkamışlar, onu koridordan sürükleye sürükleye götürüyorlardı.

Bu esnada, siyah bir gölge merdiven başında durmuş, olan bitenleri seyrediyordu. Gölgeden ince bir ses yükseldi:

“Kollarını iyice bağlayın ve zindana atın!”

NAZAN İŞ BAŞINDA

Abdülhamit o gün akşama kadar sarayda haşlamadık kimse bırakmamıştı.

Hafiyelerin verdikleri jurnallere şimdi biraz daha fazla önem vermeye başlayan Hünkâr, memleket dahilinde saltanat ve istibdat idaresi aleyhinde mühim bir hareket ol-

duğunu inanıyordu artık.

“Kulaklarımla işittim, kulaklarımla,” diyerek söyleniyor, hiddet ve şiddetini dindirecek sebepler arıyordu.

Öyle ya, Konya’dan gelen Fikret Bey’in nasıl bir fikir ve mevki sahibi olduğunu, ötekinin berikinin söylemesiyle değil, kendi kulağıyla işitmiş, anlamıştı.

“Bu baykuş yuvasında oturamam,” diyen Fikret Bey’e nasıl bir iyilik yaparsa yapsın onu bu hareketten koparmak mümkün olmayacaktı.

Fikret Bey’in ateşli bir meşrutiyet ve hürriyet taraftarı olduğunu anlamıştı.

Fikret Bey’i herhalde yok etmek lazımdı.

Fakat her şeyden evvel onun bir teşkilata bağlı olup olmadığını anlamak ve ona göre tedbir almak gerekiyordu.

Kızıl Sultan bu esnada Nazan’ı hatırlamıştı.

Ellerini çırpı. İçeriye giren haremağasına, “Çabuk, bana Nazan’ı getir!” dedi. Nazan’ı derhal huzura getirdiler.

Genç kız, Padişah’ın karşısında korkudan titriyordu. Hünkâr, Nazan’ı yanına oturttu.

“Seni niçin çağırdığımı biliyor musun?”

“Hayır, Padişahım.”

“Sana bir vazife vereceğim. Fakat yüzüne gözüne buluştırmadan, benim arzu ettiğim gibi yapacaksın, anladın mı?”

Nazan, elindeki ipek mendille terini sildi.

“Anladım, Padişahım! Derhal yaparım. İrade buyurunuz.”

“Söyleyeceğim işi anlamadan, derhal yapabileceğini ne biliyorsun?”

Abdülhamit, genç kızın yanağını okşadı.

“Hele o kadar acele etme. Evvela ben anlatayım. İyice dinle! Sonra bana cevap verirsın. Bundan sonra da benimle konuşurken daima bu suretle hareket et.”

Padişah, genç kızın tecrübesizliğini görmekle beraber, tasarladığı cinayeti mutlaka ona işletecekti. Elini avucunun içine aldı.

“Pamuk gibi ellerin var, böylesini görmemiştim.”

Nazan tebessüm etti.

Padişah, sesinin tonunu değiştirerek, “Bana bak,” dedi, “seni buradaki şehzadelerden biri ile evlendireceğim. Fakat evvela cesaretini tecrübe etmem lazım. Sen hiç rovelver kullandın mı?”

“Hayır, Padişahım. Şeklini bile bilmem.”

“Pekâlâ. O halde sana ufak bir paket ilaç vereceğim ve seni, bana fenalık eden bir adamın yanına göndereceğim. Onunla ahbab olacaksın. O ne derse peki diyeceksin. Ve bir sırasını bulup bu ilacı onun suyuna karıştıracaksın. Esas vazifen bundan ibaret. Fakat dikkat et ki ağzından bir laf kaçırmasın. Sonra kafanı koparırım.”

Nazan, efendisinin sözlerini dikkatle dinledi.

“Merak etmeyiniz, Padişahım! Ağzından laf kaçırarak kadar budala ve düşüncesiz bir kız değilim.”

Abdülhamit, genç kızı kucağına oturtarak sevmeye başladı.

“Hele şu yanaklarına bak! Ne kadar da kırmızı... Galiba çok sıkıldın! Rahat ol bakayım! Yoksa bu işi yapamayacak mısın?”

Nazan, ümit ve neşe dolu gözlerini Padişah'a çevirerek güldü.

"Bu kadar basit bir işi görmekten daha kolay ne var, Padişahım?" dedi.

Genç kızla görüşürken bir nokta Padişah'ın dikkatini çekmişti.

Abdülhamit, Melahat'e Nazikter'i öldürmesi için bir zehir paketi verdiğinde de aynı tepkiyi almıştı. Hünkâr ona, "Nasıl, bu işi yapabilecek misin?" dediği zaman, genç kız, "Bundan kolay ne var?" diye cevap vermişti.

Padişah düşünüyordu.

Bu kızlar ağız birliği mi etmişlerdi? İkisi de aynı mesele karşısında aynı cevabı vermişlerdi.

Abdülhamit kendi kendine şu kararı vermişti: Nazan ve Melahat, ikisi de ecnebi mektebinde tahsil görmüşlerdi. Bu mekteplerde talebeyi cesur ve metin yetiştiriyorlardı.

Aynı mektepten aynı terbiyeyi almış olan bu iki kızın, aynı hadise karşısında aynı cevabı vermeleri doğaldı.

Şeytanlıktan başka bir şey düşünmeyen Kızıl Sultan, kendi kendine bu hükmü verince, Nazan'ı kucakladı.

"Peki," dedi, "öyleyse al şu paketi de, hemen şimdi vazifene başla! Başmabeyinci'yi çağırayım da seni gideceğin yere kadar götürsün."

Padişah, Başmabeyinci'yi çağırdı.

"Nazan'ı Fikret Bey'e götür. Kendisiyle konuşacak," dedi. Nazan geriye doğru çekilerek, Hünkâr'ı üç defa etekledi.

Huzura nasıl girip çıkacağını, genç kıza daha saraya geldiği gün öğretmişlerdi.

Nazan aşağıya inerken, Başmabeyinci'nin dikkatle kendisine bakmasından şüphelendi.

Acaba onun da her şeyden haberi var mıydı?

Fakat bunu nasıl öğrenebilecekti?

Zemin katta, demir kapılı ufak bir odanın önünde durdular.

Nazan, arkasından gelen birkaç ayak sesi duyup da başını çevirdiği zaman, peşinde birkaç tane de haremağasının bulunduğunu gördü.

Başmabeyinci cebinden bir anahtar çıkardı ve kapıyı açarken Nazan'a dönerek, "Nihayet iki saat sonra vazifeni bitirmiş olacaksın, anladın mı?" dedi.

Nazan, zindan kapısından içeriye girdi.

Kapı arkasından kapandı.

Başmabeyinci, haremağalarından birinin kulağına eğildi.

"Halıyı getirdiniz mi?"

"Getirdik efendim."

"Nerede?"

"Şuradaki pencerenin içinde."

"Hekimin cesedini halının içine koyduktan sonra üzerine iyice sarınız! Bu iş bittikten sonra bana haber verirsiniz."

Sarayda yeni bir cinayetin birinci perdesi açılırken, aynı saatte, Fehim Paşa da yeni keşfettiği iki bombacıyı gizlice Yıldız'a getirtmişti.

Padişah çok sinirli ve heyecanlıydı.

Fehim Paşa huzura çıkmak için müsaade istemişti.

Padişah, Fehim Paşa'yı dinleyecek vakti olmadığından

onu reddetmişti.

Fehim Paşa huzura girmek için bir hile bulmuştu.

Zat-ı Şahane'ye arz edilmek üzere Başmabeyinci'nin ağzından bir ufak dilekçe yazıp gönderecekti.

HERKESİ HAYRETLERE DÜŞÜREN BİR OLAY

Fehim Paşa, Abdülhamit'le görüşürken; sarayın zemin katında, bütün saray sakinlerini hayretten hayrete düşüren yeni bir olay olmuştu.

Meselenin esası şuydu.

Melahat'ı ilk fırsatta Fikret Bey'le görüştüreceğini vaat eden Cafer Ağa, bu esnada onu odasından alarak تنها ve gizli bir yoldan zindanın önüne kadar götürmüştü.

Cafer Ağa, Başmabeyinci'nin tavrından, Fikret Bey'in yok edilmesine karar verildiğini anladığı için Melahat'ın arzusunu yerine getirmek istemişti.

Fakat zindan kapısının önündeki nöbetçiyi nasıl kandıracaklardı?

Fikret Bey'in yanına Başmabeyinci'den başka bir kimse-
nin girmesine müsaade yoktu.

Zindanın önüne geldikleri zaman Melahat bunun bir kolayını buldu. Zindan kapısının kilitli olmadığını öğrenmişlerdi. Cafer Ağa nöbetçiyi lafa tutacak, Melahat de dehlinizin loş bir köşesinde bekleyip, odaya girmek için fırsat kollayacaktı.

Nöbetçi, Cafer Ağa'ya, "Kime bakıyorsunuz?" diye sordu.

"Başmabeyinci Paşa gelecek de, onu bekleyeceğim."

Nöbetçi, Haremağası'nın vaziyetinden emin olunca, Cafer Ağa ile koridorda dolaşmaya başladı.

Melahat, fırsattan istifade zindanın kapısını açtı ve içeriye girdi.

Nazan, Hekim Fikret Bey'in yanına oturmuş, yavaş yavaş bir şeyler anlatıyordu.

Fikret Bey, sinirlerine hâkim, gözlerini kapamış, genç kızı dinliyordu.

Nazan, su testisine zehir paketini henüz boşaltmıştı.

Melahat içeriye girince, Fikret Bey korkulu bir rüyadan uyanır gibi gözlerini açtı.

Gördüğü bir rüya değildi.

Karşısındaki kadın, kendisine ve Hekim Ali Bey'e pek çok iyilikler yapan Melahat Hanım'dı.

Nazan, olduğu yerde donup kalmıştı.

Melahat, artık her şeyi göze almıştı. Ne olursa olsun Fikret Bey'i ölümden kurtaracak ve hayatı pahasına da olsa onu saraydan kaçırmaya çalışacaktı.

Vakit çok dardı.

Melahat, Fikret Bey'in önünde durdu.

"Fikret Bey," dedi, "bana güven ve şu dakikada ölümle karşı karşıya bulunduğunu unutma!"

Fikret Bey, bir anda bu sözün mânâsını anlayamadı ve Melahat'ın kendisini tehdit ettiğini düşünüp üzerine yürüdü.

"Benim canımı alacak Azrail sen misin?" diye bağırdı.

Melahat yerinden kımıldamadı. Soğukkanlılığını muhafaza ediyordu.

"Ben seni ölümden kurtarmaya geldim."

Nazan oturduğu yerden kalktı ve kapıyı açıp kaçmak istedi.

Melahat, oda kapısının önünde durdu.

“Senin canını almak isteyen Azrail işte budur. Vazifesini yapmış. Kaçıyor,” dedi. Nazan, bu hiç de ümit etmediği münasebetsiz vaziyet karşısında sinirlenmişti. Cüsse itibariyle Melahat’ten küçük olmakla beraber, daha sinirli ve atılgandı.

“Utanmaz, hayâsız! Burada işin ne?” dedi.

Melahat güldü.

“İşim mi?” dedi ve yerde duran testiye ayağıyla devirdi. Testi kırıldı. Sular ortalığa yayıldı. “Bunu kırmak için geldim.”

Fikret Bey şaşırdı.

Nazan ne suretle karşılık vereceğini bilemiyordu.

Bu başarısızlığının hesabını Padişah’a nasıl verecekti?

Suyun zehirlendiğini Melahat nereden biliyordu?

Bütün bunlardan evvel, Nazan’ın akıl erdiremediği bir nokta vardı: Kendisinin zindana geldiğinden ve Fikret Bey’i zehirleyeceğinden sarayda hiç kimsenin haberi yoktu. Melahat, kendisinin bu saatte buraya indiğini nasıl haber almıştı?

Kendi kendine, aniden şu kararı verdi:

“Demek ki Melahat beni adım adım takip ediyor. Şu halde sarayda benim saadetime engel olacak tek kişi bu kadındır.”

Nazan, birden, fitili ateş almış bir bomba gibi patladı. Melahat’in gırtlığına sarıldı.

İki hırçın kız, boğuşmaya başladılar.

Fikret Bey onların arasına girmek istedi.

“Ayıptır! Şimdi sizi burada kavga ederken görürlerse, ikiniz de mahvolursunuz.”

Melahat, rakibinin saçlarını eline dolayarak, “Çabuk, bana bir kelime ile cevap ver: Ölmek mi istiyorsun öldürmek mi?” dedi Fikret Bey’e.

Fikret Bey yumruklarını sıkarak haykırdı:

“Yaşamak istiyorum, yaşamak!”

“Öyleyse bu kadını öldür!”

Kediler gibi birbirlerinin saçını başını yolmaya başlayan iki genç kızın dövüşmesi, gülünç olduğu kadar da gürültülüydü.

Fikret Bey, Melahat’ın teklifi karşısında bir müddet düşündü.

Nazan’ı öldürmek lazımdı.

Melahat bunu işaret ve ima ediyordu.

Yere yuvarlanıp kırılan testinin içinde zehir nasıl bulunabilirdi ki?

Melahat, hekimin tereddüdünü gördü.

“Ne duruyorsun, a budala? Yarım saat sonra, bunun gideceği yere sen gideceksin! Mezarını bile kazdılar. Haydi, çabuk ol. Bana yardım et!”

Bu esnada, zindanın içinde kaybolan, boğuk bir ses işitildi.

“Ahhh... Hain! Kaltak!”

Fikret Bey, gözü önünde yaşanan bu faciayı sessizce seyrediyordu.

Nazan’ın ağzından yeşil köpüklerle karışık birkaç damla kan döküldü. Başı yere sarktı. Fakat yere yığılmadı.

Melahat onu belinden tutuyordu.

Genç kızın son nefesiyle beraber boğazından, “Hırrrrr,” diye bir ses yükseldi.

Fikret Bey o anda kendine geldi.

“Ne yaptın?” dedi, “Zavallıyı öldürdün mü?”

Melahat’ın gözleri dönmüştü. Belinden sımsıkı yakaladığı rakibini yere bıraktı.

“Onu öldürmedim. Boğdum!” Nazan’ın başı, saçlarının içine gömülmüştü.

Fikret Bey, Melahat’ten korktu. Birkaç adım geriye çekildi ve ellerini yüzüne kapayarak bağırdı:

“Cin misin? Şeytan mısın? Azrail misin? Her neysen, Allah aşkına çekil git buradan!”

Fikret Bey’in irade ve soğukkanlılığını kaybetmekte hakkı vardı. Zavallı adam, hayatında ilk defa bu derece feci bir dram izliyordu.

Kendi mevkisini, istikbalini, hayatını, her şeyini, bütün varlığını unutmuştu.

Gözünün önünde boğulan bir genç kızın bir an içinde nasıl sönüp gittiğine şahit olmuş, bu kanlı sahne karşısında bir taş parçası gibi hissiz ve hareketsiz kalabilmesine kendi de hayret etmişti.

Şimdi ne yapacaktı?

Kendi odasında bir cinayet...

Bu hadise onu mahvetmeye yeterli gelebilirdi. Melahat kapıya doğru yürüdü.

“Peki,” dedi, “Mademki kendinden ziyade ona acıyorsun, o halde onun katili sensin. Padişah’ın cellatlarına biraz sonra hesap verirsin!”

Fikret Bey'in çenesi kitlendi. Melahat başını örttü.

"Allahaısmarladık, Fikret Bey!" dedi ve yüzünü kapıya çevirerek dışarıya çıkmak istedi. Fikret Bey, odada yalnız kalınca katil vaziyetine düşeceğini anladı. Melahat'ın üzerine atıldı.

"İsmi bile bilmediğim kızı öldürüp nereye gidiyosun? Şimdi beni katil diye yakalayacaklar."

Melahat başını çevirdi, ateş ve şehvet kaynağı gözlerini açarak, "Vaziyetinin tehlikeye düştüğünü anladın mı?" dedi.

"Çok rica ederim, Melahat Hanım! Benim başıma yeni bir bela getirmeyin."

"Ben, sizi öldürmeye gelen bu kadını, ancak sizi kurtarmak için öldürdüm."

"Hareketinizde ve sözlerinizde samimi misiniz?"

"Bana güvenin, Fikret Bey! Ölüm sizi kapının önünde bekliyor. Ben sizin hayatınızı kurtarmaya, daha doğrusu sizi kaçırmaya geldim. Anladınız mı?"

Fikret Bey sevindi.

"Beni kaçırmaya mı geldiniz?"

Melahat, bütün his ve hareketlerinde her zamankinden çok daha samimiydi.

"Bana itiraz etmeyiniz," dedi, "yalnız yardım ediniz! Lüzumsuz sözlerle geçirecek vaktimiz yok. Padişah sizi öldürmeye karar vermiş ve Nazan ismindeki bu kızı, sizi zehirlemek için buraya göndermiştir."

"Peki ama, beni buradan nasıl kaçıracaksınız?"

"Ben her şeyi hazırladım, merak etmeyiniz. Evvela şu şıfıntının cesedini bir kenara çekip, üzerini örtelim."

Fikret Bey, toprak üstünde serili olan yatağın üzerindeki örtüyü aldı.

“Mademki beni kurtarmaya geldiniz, dediklerinizi aynen yapacağım. Siz Hekim Ali Bey’i de kurtarmıştınız!” dedi.

Elbirliğiyle Nazan’ın cesedini bir kenara çekip örttüler. Vakit çok dardı.

Melahat, Fikret Bey’i kolundan çekti.

“Haydi, Nazan’ın yerine yatınız.”

“Niçin?”

“Çünkü Nazan sizi zehirlemeye gelmişti. Güya sizi öldürmüş gibi davranacaksınız! Şuraya uzanınız bakalım.”

Fikret Bey hayretle sordu:

“Ya sonra?”

“Ben başımı örtüp dışarıya çıkacağım ve kapının önünde bekleyen nöbetçiye, *Haydi, gelin de cenazeyi kaldırın*, diyeceğim. O sizi bir halı parçasına sarıp buradan çıkardıktan sonra, benim adamlarım gelecek ve sizi kaçırarak. Haydi, vakit kaybetmeyelim.”

Fikret Bey afallamıştı.

“Yatıyorum.”

Melahat sabırsızlanıyordu.

“Ne düşünüyorsun? Şimdi yakalanırsan görürsün!”

“Bir insanın kendi ayağıyla mezara girdiğini şimdiye kadar işitmemiştim. Rica ederim, beni azarlama! İşte, yatıyorum.”

Fikret Bey’in dizleri titremeye başladı. Şüpheli gözlerle Melahat’e bakarak yere uzandı.

“Ben şimdi öldüm, öyle mi?” diye söylenerek gözlerini kapadı.

Melahat, Hekim'in başucuna eğildi. Elini onun alınına koydu.

"Niçin terliyorsun?"

"Ölüm teri döküyorum."

"Bana güven."

"Senin canlı canlı mezara girdiğin var mı?"

"Mezar buraya çok uzak."

"Allah aşkına çabuk ol, ne yapacaksan yap. Beni sahici ölüme sürüklemeyin!"

"On dakika sonra seni gelip alacaklar. Yukarıya çıkınca, ben seni hemen mezarlığa göndertirim. Merak etme!"

Melahat, ince bir örtü ile başını kapadı ve yavaşça demir kapıyı araladı.

Nöbetçi ile Cafer Ağa, dehlizin önünde dolaşıyorlardı.

Haremağası kapının aralandığını görmüştü.

Melahat birkaç adım ilerledi.

"Nöbetçi! Nöbetçi!" Asker, başını çevirdi.

Odadan çıkan kadını, odaya ilk giren kadın zannetmişti. Zaten başka türlü zannetmek ve şüphelenmek ihtimali yoktu. Melahat'ın içeriye girdiğini görmemişti.

Melahat emreder gibi bir tavırla, "Haydi," dedi, "içeridekini kaldırınız!"

Nöbetçi silahını duvara dayadı ve pencerenin kenarında duran halıyı koluna sıkıştırarak içeriye girdi.

Melahat önde, Cafer Ağa arkada sarayın zemin katından uzaklaştılar.

Karanlık ve gizli yolun başında durdular.

Melahat, birdenbire Haremağası'nın boynuna sarıldı.

"Her günahın ve her cinayetin kaybolduğu bu korkunç

karanlıklar arasında öpüşmekten hoşlanır mısın, Cafer Ağa?”

Haremağası korktu.

Karanlıklar içinde ışıldayan gözleri, iki parlak yıldız gibi, Melahat’ın gözlerine temas etti. Dudakları da menegeneye kısılmış bir et parçası gibi, Melahat’ın dudakları arasında sıkışıp kalmıştı!

Haremağasının canı yandı.

“Ahhh, dudaklarımı koparıyorsun! Çıldırdın mı, küçük hanım?”

Melahat’ın başı, beş on saniye sonra Arap’ın başından ayrıldı.

Haremağası derin bir hayret ve şaşkınlık içinde, söyleyecek söz bulamıyordu. Melahat, “Cafer Ağa!” dedi, “Fikret Bey’i kaçıracağız. Anladın mı?”

“Peki,” dedi, “ne istersen yapacağım. Mademki sen sözünde durdun, ben de sözümde duracağım. Bir daha tekrar et bakayım. Ne istiyorsun benden?”

“Şimdi Fikret Bey’i yukarıya çıkaracaklar. Onu mezarlığa götürmek vazifesini Şaban Ağa’ya havale ettir! Senden başka bir şey istemiyorum. Bu iyiliği de bana yaparsan, hayatımı, saadetimi sana borçlu olacağım.”

Öpüşerek yürüdüler. Melahat, üzerinde yürüdüğü bu tehlikeli yolda bütün zekâ ve şeytanlığını kullanıyordu.

Melahat; cellat, zehir ve zindan gibi her dakika gözünün önünde duran ölüm işaretlerine rağmen çok iyi düşünüyor, çok iyi görüyor ve çok iyi hareket ediyordu.

Cafer Ağa aydınlığa çıkınca, bir daha imkânı olmayan tatlı bir rüyadan uyanır gibi gözlerini açtı. Melahat gülerek,

“Cennete çıktık, değil mi?” dedi.

Haremağası dudaklarını uzatarak cevap verdi:

“Hayır. Cennetten çıktık!”

Melahat, dar bir merdivenin önünde durdu.

“Buradan mı çıkacağız?”

Arap, başını salladı. Melahat önde, Haremağası arkada, merdivenleri çıkmaya başladılar. Kendi kendine söyleniyordu.

“Mademki cennetten geliyoruz, hiç günah işlemedik demektir.”

“Niçin?”

“Çünkü cennette günah yoktur!”

“Öyleyse benim de orada işim yok.” Melahat, Arap’la eğleniyordu.

“Mutlaka hayatını günah ile mi geçirmek istiyorsun?” Minare merdivenine benzeyen dar ve uzun yol, nihayet ufak bir demir kapıyla sonlanmıştı.

Melahat’ın canı sıkıldı.

Kapıyı kurcaladı.

“Galiba kapalı. Şimdi ne yapacağız?”

Cafer Ağa, bu gizli kapının üç günden beri açık olduğunu biliyordu. Kapıyı itti. Zorladı. Kapı açılmadı.

“Kilitlemişler. Fakat her halükârda buradan çıkmamız lazım.”

“Keşke geldiğimiz yoldan gitseydik. Şimdi ne yapacağız?”

“Vakit geç oldu. Herkes ayakta, geldiğimiz yoldan dönmeyiz. Hem buradan çıksak, odama daha çabuk ve kimse görmeden gidebilirdik.”

“Peki, ama kapalı.”

“Siz burada bekleyiniz! Ben çabucak gidip öte taraftan kapıyı açayım.”

Melahat, korkak bir tavırla Haremağası’nın gözlerinin içine baktı.

“Ya geç kalırsan?”

“Nihayet on dakika zarfında anahtarı bulur ve kapıyı açarım.”

“Merdivenden biri gelirse ne yapayım?”

“Merak etmeyin, kimse gelmez. Bu gizli yolu bilenler çok azdır.”

Arap, yavaş yavaş aşağıya inmeye başladı. Melahat’ın kalbi çarpıyordu. Haremağası’nın arkasından seslendi:

“Beni aldatmıyorsun, değil mi?”

FİKRET BEY KAÇTI MI?

Melahat gizli merdivende demir kapının açılmasını beklerken, Yıldız’ın altında faaliyet devam ediyordu.

Nöbetçi, Hekim Fikret Bey’in öldüğü haberini yukarıya çıkıp Başmabeyinci’ye bildirmişti. Başmabeyinci Paşa, derhal yanına iki adam alarak zindana indi.

Nöbetçi kapıda duruyordu.

Başmabeyinci yere eğildi ve Fikret Bey’in üstündeki örtüyü yavaşça kaldırdı.

Zavallı Fikret Bey gözlerini kapamış, hiç nefes almadan, tıpkı bir ölü gibi yerde yatıyordu. Başmabeyinci ölülerden çok ürkerdi.

“Hain ne çabuk gebermiş,” diye mırıldandı. Sonra birden, “Bir dakika bile kaybetmeye gelmez,” diyerek nöbetçiye seslendi:

“Mehmet!”

“Efendim?”

“Buraya gel.”

Asker, zindan kapısından içeriye girdi. Başmabeyinci, yanında getirdiği adamlara bağırdı:

“abuk içeriye giriniz ve şu ölüyü iyice sarınız.”

İki uzun boylu adam, Fikret Bey’i uzun bir halıya koyarak iyice sardılar.

Cesedi, başından bir, ayaklarından da iki adam tutup sarayın bahçesine çıkardı.

Fikret Bey’in ölümlü, saraydakiler arasında çok garip bir tesir yapmıştı. Kimisi, “Sapasağlam adam iki gün içinde nasıl da öldü?” diyor, kimisiyse, “Adam sen de, neme lazım. Ya öldü yahut öldürüldü!” diyordu. Sarayda Fikret Bey’le fazla meşgul olan yoktu. Genç hekimin hürriyet taraftarı olduğunu biliyorlardı.

Saray sakinlerinin büyük bölümü Padişah’ın kölesi olduğundan, bu gibi adamlara hain gözüyle bakıyorlardı.

Başmabeyinci, dairesine çıkınca bir başka sivil adam çağırdı.

“Hain bir hekim vardı, hakkında araştırma yapıyorduk; bu gece ölmüş. Yakın bir yere götürüp defnediniz! Kimse duymasın,” dedi.

Adam sordu:

“Ailesinden gelip arayan olursa ne diyelim?”

“Onun kimsesi yoktur. İhtiyar bir annesi var, fakat öl-

düğünü nereden bilecek? Siz kimseye hesap vermeye mecbur değilsiniz. Mezarlığa gidip adamı hemen gömünüz! İşte o kadar.”

Bahçeye indiler.

Cenazeyi bir arabaya yerleştirmişlerdi. Harem-i hümayundan bütün saraylılar pencerelere koşuştular. Kadınlar telâşa düşmüşlerdi.

“Cenaze var.”

“Acaba kim ölmüş?”

“Kim bilir...”

“Bence Melahat.”

“İnşallah! Ağzını öpeyim!”

“Zannederim. Fakat başkası olma ihtimali de vardır.”

“Hele hele, söyle bakalım. Senin bir duyduğun var galiba?”

İki genç kız pencerenin önünde konuşurken, cenaze arabası bahçeden uzaklaştı.

Melahat merdivenin başında bunalmıştı.

Aradan on dakika değil, on beş dakika değil... Belki de yirmi dakika geçmişti. Kapı henüz açılmamıştı.

Melahat, hiddetinden dişlerini sıkarak, “Hıncır fellah, alacağın olsun!” diye söyleniyordu. Daha fazla bekleyemeyecekti.

Kapının açılmasını beklerken aşağıdan birinin gelmesi ihtimalini düşündükçe tüyleri ürperiyordu.

Cafer Ağa neden bu kadar gecikmişti?

Melahat, Haremağası'nın sözünde duracağına inanmıştı.

"Beni çıldırmasıya seven Cafer Ağa'nın bana bir tuzak kurmuş olmasına ihtimal verilemez," diyordu.

Bu sırada merdivenin altından birtakım sesler işitince, birkaç basamak indi ve kulak kesildi.

İki haremağası, merdivenin önünde baş başa vermiş konuşuyorlardı.

"Bu işe hiç de aklım ermedi."

"Benim de."

"Zindandaki hekim, birkaç günden beri mahpus bulunuyordu."

"Hekim bu sabah ölmüş. Cenazesini şimdi götürdüler. Fakat odadan bir ölü daha çıktı!"

"Cidden hayret edilecek şey. Ölüyü gördün, değil mi?"

"Gördüm ya! Hatta yüzünü açtığım zaman, Efendimizin gözleri sulandı. O kadar üzüldü ki..."

"Bu öyle esrarengiz bir cinayet ki, kaç senedir sarayda emsaline tesadüf etmedim. Demir kapısı kilitli bir odanın içinde tutuklu bir adamın ölmesi çok tabii bir şey. Fakat azizim, aynı odada, Efendimizin biricik ve yeni bir gözdesi olan Nazan'ın da ölü olarak bulunması doğrusu şaşılacak şey."

"Aman yavaş konuşalım, belki bir işiten olur."

"Şimdi zindanda kim var?"

"Efendimizle Başhekim var. Nazan'ın cesedini muayene ediyorlar."

"Başhekim ne dedi acaba? İşittin mi?"

"İyice muayene ettikten sonra, *Zavallıyı boğmuşlar*, dedi."

“Şeytanlar boğmuş olacak. Bu muammaya benim aklım ermedi vesselam.”

“Ayak sesleri var. Lafı keselim.”

“Merdiven başından ayrılmayın dediler. Bunda da bir iş var, galiba.”

“Birkaç aydan beri sarayda cinlerin ve perilerin saltanat sürdüğünü bilmiyor musun?”

Melahat, bu konuşmayı işitince olduğu yerde buz gibi donup kalmıştı.

Şimdi ne yapacaktı?

Merdiven başında haremağaları nöbet bekliyordu.

Aşağıya inip başka bir yoldan kaçmak imkânı kalmamıştı.

Kapıyı kurcaladı.

Açılmıyordu!

Ne aşağıdan, ne de yukarıdan kaçmak mümkün değildi.

Melahat saraya geldiği günden beri bundan daha tehlikeli bir vaziyete düştüğünü hatırlamıyordu.

Nazan’ın ölüsü ne çabuk meydana çıkmıştı?

Melahat bu konuşmayı işitince, bir cihetten Cafer Ağa’yı da mazur görmüştü.

“Kapının öbür tarafında Padişah dolaşıyorsa, kapıyı açmak mümkün olmayacak ve ben, kapının açılması imkânı belirinceye kadar burada bekleyeceğim,” diyerek kendi kendini teselli ederken, açılmasını beklediği merdiven kapısının öbür tarafından bir ayak sesi işitildi.

Melahat’ın yüzü gülmüştü.

Kapı açılıyordu.

Bir adım daha attı. Son basamağın üstünde duruyordu. Kapının deliğine eğildi.

“Nerede kaldın, Cafer Ağa?”

Bu soruya cevap veren olmadı. Demir kapı birden açıldı. Melahat adımını atarken başını kaldırıncaya, korkusundan küçük dilini yutmuş gibi, göğsünü tutarak bağırdı.

“Ahhh... Padişahım, siz misiniz?”

Abdülhamit, Melahat’i orada bulacağını ümit etmiyordu. Cafer Ağa, Hünkâr’a gidip, “Padişahım,” demişti, “eğer Melahat’i söylediğim yerde bulmazsanız, kellemi uçurunuz.”

Abdülhamit, elinde revolverle Melahat’in üzerine yürüdü.

“Hain! Çabuk söyle, burada işin ne?”

Vaziyet çok tehlikeliydi.

Melahat, efendisinin arkasında gizlenmiş olan Cafer Ağa’nın gölgesini gördü.

“Bunun sebebini, Efendimize daha yakın olan Cafer Ağa’dan sorunuz, Padişahım.”

Abdülhamit, Melahat’i kolundan çekerek merdiven kapısının önüne indirdi.

“İşin doğrusunu söyle! Ötekine berikine iftiraya kalkma. Nazan’ı kim öldürdü?”

Melahat sahte bir hayret ve telâş gösterdi.

“Nazan’ı mı?”

“Evet. Fakat rol istemez. Haberin yokmuş gibi davranma!”

Melahat, Padişah’ın her şeyi öğrendiğini anlamıştı. Kurtulmak için inkârdan başka çare yoktu.

“Benim bir şeyden haberim yok, Padişahım! Fazla malumat almak arzu ediyorsanız, Cafer Ağa’ya ferman buyurunuz. Bildiklerini söylesin.”

Padişah, Haremağası’nın yüzüne baktı.

“Bak, ne diyor?”

Cafer Ağa, haremağalarının en zekisiydi. Hayatta efendisine sadakat göstermekten başka bir emel ve gayesi olmayan Haremağası, Melahat’le alay edencesine cevap verdi:

“Velinimetimize hıyaneti sabit olan böyle bir şeytanın, şimdi huzuru şahanelerinde kölenize her türlü fenalığı yapmak için iftiradan başka kullanacağı bir silah kalmamıştır! Vaziyet meydanda, canı meydanda, Padişahım!”

Melahat, kendisinden çok feci bir şekilde intikam almış olan Haremağası’nın yüzüne, “Alçak düzenbaz!” diye bağırdı.

Cafer Ağa için için gülüyordu. Abdülhamit, Melahat’i saçlarından yakaladı ve şiddetle yere çarptı.

“Yezit! O güzel kızcağızı nasıl boğdun, anlat bakayım?” Melahat, Hünkâr’ın ayaklarına kapandı.

“Emin olunuz ki benim hiç günahım yok, Padişahım! Onu ben boğmadım, Cafer Ağa boğdu!”

Melahat, Abdülhamit’in ayaklarının dibinde bir akrep gibi sürünüyordu. Felaket baş göstermişti.

Haremağası yavaşça yere eğildi ve Melahat’in eteğinin ucundan tutarak, “Bakınız Sultanım,” dedi, “yaptığı cinayeti inkâr ediyor, fakat işte nişanesi...”

Abdülhamit dikkatle baktı. Melahat’in eteği ucunda kan lekeleri vardı.

Melahat artık kendini müdafaa edecek bir halde değildi.

Her cinayet işleyen insan gibi, nihayet o da zorlama ve tehdit karşısında iradesini kaybetmiş, “Ne yapayım, onu kıskanıyordum,” diyerek işlediği cinayeti itiraf etmişti.

Melahat, sarayda işlenen cinayetlerin cezasız kalacağına inanıyordu.

Nazikter’i ne kadar kolay öldürmüş ve Padişah, bu muvaffakiyetinden dolayı onu ne kadar çok sevmiş, ödüllendirmişti.

Melahat, bir an içinde zihninden tüm bunları geçirdi.

“Padişahım, beni affediniz,” diye yalvarmaya başladı.

Fakat Hünkâr’ın yegâne gözdesi olan Melahat, artık gözden düşmüştü. Padişah, “Nazan... Zavallı Nazan,” diye ağlıyordu.

Bu esnada arkadan birkaç haremağası daha görünmüştü. Abdülhamit revolverini cebine koydu ve Melahat’i göstererek, “Bu lanet olasıyı zindana götürün!” dedi, “Gözüm görmesin.” Melahat’i yerden kaldırdılar ve kollarından tutarak koridorda sürüklemeye başladılar.

Padişah, Cafer Ağa’nın sadakatinden memnundu. Haremağası’na, “Gözüme girdin, Cafer!” diye mırıldandı ve kendi odasına doğru yürüdü. Artık Yıldız’daki hiçbir kadına güveni kalmamıştı. Hangisine biraz yüz vermişse, neticede hıyaneti sabit olmuştu.

Bilhassa Melahat’e gösterdiği muhabbet ve ilgiyi o vakte kadar hiçbir kadına göstermemişti.

Melahat’ın sahip olduğu kudret ve yetkilere, Padişah’ın babası bile sahip değildi.

Cevdet Bey ki Padişah’ın en ziyade güven ve ilgisini kazanmış, zeki, kurnaz ve fedakâr bir saray adamıydı; o bile

Melahat'ın arzusu ile oturup kalkmaya, Melahat'ın kafasıyla hareket etmeye, özetle bütün planlarını Melahat'ın iradesiyle çizmeye mecbur olmuştu.

Sarayda bu derece büyük mevkisi olan bir adamın bile, kendisine verilen yetki ve ayrıcalığı suistimal etmesi, Padişah'ın vesvesesini büsbütün artırmıştı.

Abdülhamit, odasına geldiği zaman düşünüyordu. Sarayda dönen fırladıkları gizliden gizliye takip edecek vasıf ve kabiliyette tek bir kız vardı: Nazan.

Padişah'ın bütün ümidi bu genç kızın ölümü ile beraber sönüp gitmişti.

Nazan çok fena bir zamanda öldürülmüştü. Yıldız'da çarçabuk onun yerini tutacak bir başka kadın yoktu.

Abdülhamit, Nazan'dan çok şeyler ümit ediyordu. O, Melahat'ten daha güzel değildi. Fakat zekâsı yerinde, tahsil ve muhakemesi mükemmeldi. Bir de, Melahat'ten çok daha temiz kalpliydi.

Melahat, Yıldız'da çok kısa zaman içinde açılıp saçılmış, eski bir saraylı gibi her şeyi öğrenmişti.

Nazan, içi dışı bir görünen, saray muhitinde yaşamaya pek istekli bir kızdı. Saray havasıyla zehirleninceye kadar Hünkâr'ın mahrem işlerini muvaffakiyetle görebileceği muhakkaktı.

Fakat mademki Nazan ölmüştü, bunları düşünmekte ne fayda vardı?

Padişah, hiddetinden odasında oturamıyordu.

Fikret Bey'i öldürttüğüne de pişman olmuştu.

Kendi kendine söyleniyordu:

“Fikret Bey'in, saltanat düşmanlarıyla alaka ve teması

olduğu muhakkak. Hürriyetperverler Paris’te ne yapıyorlar? İstanbul’daki ajansları kimlerdir? Bu işin esrar perdesini onun vasıtasıyla yırtmak mümkün olacaktı. Keşke onu öldürmeseydim...”

FİKRET BEY MEZARLIKTAKİ

Padişah, Hekim Fikret Bey’in Beşiktaş Mezarlığı’na götürülmesini emretmişti.

Fikret Bey’in öldüğünü kimseye bildirmek istemiyorlardı. Zindanda kendisini bir halıya sardıkları gibi öylece kapalı bir arabaya yerleştirmiş, iki haremağası ve bir asker refakatinde derhal, kimse görmeden saraydan çıkarmışlardı.

Fikret Bey’i saraydan çıkarırlarken, arabanın içinde bir cenaze bulunduğunu kimse fark etmemişti.

Şaban Ağa arabanın kapısını açtı ve mezarıcıya seslendi:

“Haydi, bir ucundan sen tut, bir ucundan da ben. Birlikte çıkaralım şunu.”

Cenazeye sarıldılar ve onu mezarlık kapısının iç tarafına indirdiler.

Bu esnada, arkadan yürüyerek gelmekte olan iki haremağası da mezarlığa yetişmişlerdi.

Fikret Bey’i toprağın üstüne bıraktılar.

Arkadan yetişen haremağalarının, cenazenin başında konuştukları sözler gayet mühimdi.

Fikret Bey kulak verdi.

Araplar, Şaban Ağa’ya anlatıyorlardı.

“Zindandan bir ceset daha çıktığından haberin yok, değil mi?”

“Hayır.”

“Siz yola çıktıktan beş on dakika sonra, aynı odanın köşesinde bir ceset daha bulundu.”

“Ben size sarayı cinler istila etti diyorum da, inanmıyorsunuz!”

“Budala! Bu işlere senin aklın ermez. Ölenin kim olduğunu biliyor musun?”

“Ne bileyim.”

“Nazan.”

“Efendimizin sevgilisi haaa!”

“Hem de boğmuşlar.”

“İşte buna inanmak aptallıktır. Asıl budala sizsiniz ki buna inandınız. Nazan’ın zindanda işi ne?”

“Orasına biz de akıl erdiremedik. Fakat ikimiz de gözlerimizle gördük. Boğularak öldürülen kadın, Nazan’dır.”

Şaban Ağa, ağalardan birinin kulağına şu sözleri söyledi:

“Şu herifin suratına, saraya geldiği günden beri dikkat edip de iyice bakamamıştım. İsabet. Bu vesile ile melunun yüzünü de görmüş olurum.”

Mezarcı, cenazenin üzerindeki ipleri çözdü ve halıyı açmaya başladı.

Çok geçmeden Fikret Bey’in sapsarı yüzü görünmüştü. Haremağaları birbirlerine sokuldular.

“Ben hiç ölüye bakamam!”

Diğeri eliyle yüzünü kapadı.

“Ben de öyle.”

Ve mezarıcıya seslendiler:

“Haydi, çabuk! Çabuk, çukura yuvarla. Vakit geçiyor!”

Mezarıcı halıyı çekti ve cesedi kollarından tutarak çukurun içine doğru sürüklemeye çalıştı.

İşte tam bu esnada Fikret Bey olanca kuvvet ve cesaretiyle yattığı yerden fırlayıp kalktı, mezarcının yakasına yapıştı!

MELAHAT ZİNDANDA İŞKENCE Mİ GÖRÜYOR?

Padişah, Nazan'ın cenazesini bir gün sonra gömdürmüştü. Onun boşluğunu, sarayda hiçbir kız dolduramıyordu. Abdülhamit'in hiddetini yatıştırmak ve Nazan'ı unutmasını sağlamak için kendisine taşradan yeni getirilmiş genç ve güzel Çerkez kızları takdim ediyorlardı.

Bu güzel kızların hiçbiri Hünkâr'ın gözüne giremiyordu. Padişah hiç kimsenin arkasından bu derece ağlamamış, bu kadar üzülmemişti.

Akşamüstü Fehim Paşa'yı çağırttı ve arkasından, “Melahat'i getirsinler,” dedi.

Başmusahip, derhal zindana giderek Melahat'i aldı ve alalecele kendi odasına getirdi.

“Melahat Hanım,” dedi, “Fehim Paşa hazretleri sizinle biraz görüşmek istiyorlar.”

Melahat'in ağlamaktan gözleri kıpkırmızı olmuştu. Padişah, yanındaki odanın kapısından dinliyordu. Melahat'in manevi gücü kırılmıştı. Odanın içinden korka korka yürüdü. Fehim Paşa'nın yanına geldi.

“Buyurunuz, Paşa hazretleri!” dedi ve Paşa’nın eliyle gösterdiği yere oturdu.

“Seninle biraz görüşmek istiyorum, küçük hanım!”

“Buyurunuz konuşalım!”

Fehim Paşa, eline geçirdiği bu güzel fırsattan istifade etmek maksadıyla sigarasını yakarak sordu:

“Nazan’ı babanla beraber mi boğdun?”

“Hayır. Babamın bir şeyden haberi yoktur. Nazan’ı ben öldürdüm.”

“Yalan söylüyorsun. Baban da yardım etmiş!”

“Hayır. Bana Cafer Ağa’dan başka yardım eden olmadı.”

“Cafer Ağa mı dedin?”

“Evet. O ikiyüzlü fellahtan başka, bu hadisede bana yardım eden hiç kimse yoktur. Fakat Hünkâr’ın ona ve onun gibi gece renkli mahluklara, her nedense fazlaca güveni var!”

“O halde babanın bu işte tesiri yok demek.”

Odanın kapısı gıcırdadı. Bu işaret, Padişah tarafından verilmişti.

Engizisyon mahkemesinin Kızıl Hâkimi, mahkemenin son bulunduğunu, kapı gıcırtısıyla belli ediyordu!

Fehim Paşa bu işareti alır almaz, Melahat’i perdelerin arkasında gizlenen haremağalarına teslim etti.

“Tekrar zindana.”

Melahat zindana dönünce, babasını görmek istedi. Kapıdaki nöbetçi, “Emir vardır. Hiç kimse ile görüşemezsiniz!” dedi.

Melahat’in hiç kimse ile görüştürülmemesi için şiddetli

emirler verilmişti.

Yıldız'da aylardan beri saltanat süren ve her dediğini yaptırmaya muvaffak olan Melahat, şimdi babasını bile göremiyordu.

Tam mânâsıyla Fehim Paşa'nın tuzağına düşmüştü.

"Melun herif! Benden intikam almak için kim bilir neler yapacak," diye söylenirken, zindan kapısının önünde birkaç kişinin konuştuklarını işitti. Kulağını kapıya dayadı.

Koridorda gezinen ayak sesleri birden artmıştı.

Melahat, şu birkaç konuşmayı güçlükle işitebildi:

"Vakit geç oldu."

"Efendimizin iradesi var. Karanlıkta götüreceğiz!"

"Araba hazırlandı mı?"

Bu son soruya, Melahat'in aşına olduğu bir ses cevap verdi.

"Hazır."

Melahat'in kalbi çarpmaya başladı.

"Acaba beni nereye götürecekler?"

Kapının önündeki sesler kesildi. Zindanın kapısı açılıyordu. Odadan içeriye ilk giren adamın başı görüldü.

Bu, arabanın hazır olduğunu haber veren Haremağası Cafer Ağa'nın başıydı.

Haremağası yalnız değildi.

Arkasında sıra ile üç baş daha görüldü.

Üç asker başı...

Melahat, bu ikiyeüzlü Arap'tan, diliyle olsun intikam almak istedi. Fakat cellatlar, genç kızın ağzını açmasına vakit ve meydan bırakmadan birden üzerine atıldılar ve ağzını bağlayarak onu kucakladılar.

Cafer Ağa Fehim Paşa'dan sonra Melahat'e karşı ikinci derecede intikam hissi besleyen, kindar bir adamdı.

Genç kızı odadan çıkarırlarken, "Nasılmış, küçük hanım," dedi, "benimle fellah diye alay eder misin?"

Melahat'ın ağzı bağlıydı. Cevap veremedi.

Onu nereye götürüyorlardı?

FİKRET BEY DİRİLDİKTEN SONRA

Şaban Ağa'yı gözünden yaralayarak firara muvaffak olan Fikret Bey'in, Melahat tarafından kaçırıldığına kanaat getiren Padişah, hiddetinden yerinde oturamıyordu.

Fehim Paşa, bu hadisede, Hünkâr tarafından iki maaş karşılığı ikramiye suretiyle ödüllendirilmişti. Fikret Bey İstanbul'un her tarafında şiddetle aranıyordu.

O günlerde meşrutiyet lehine çalışan cemiyeti hafiye üyelerinden birkaç kişi de ele geçirilmişti.

Bu adamlar, Fehim Paşa'nın tertibatıyla, daima Melahat aleyhinde ifade vermişler ve Padişah'ın gözünü korkutmuşlardı.

Nazan'ın ölümü...

Fikret Bey'in firarı...

Bu iki önemli hadise, Melahat'ın mahkûmiyetini gerektirecek kadar büyüktü.

Padişah, Melahat'ten korkmuştu! Odasında oturuyordu.

Başmusahip huzura girdi.

"Padişahım!" dedi. "Melahat'i Kızkulesi'ne götürdüler."

Abdülhamit, Melahat'ın hiçbir hadiseye sebebiyet vermeden kolaylıkla Kızkulesi'ne götürüldüğü haberini alınca, çocuk gibi sevinmişti.

Gündüzden, gece okumak üzere birkaç kitap getirtmişti.

Afrodit...

Bu isim, Padişah'ın zihnini çok işgal etmişti. Masanın üstünde duran kitaplardan birini aldı ve sayfaları yavaş yavaş çevirerek göz gezdirmeye başladı.

Sahifelerden birini iki üç defa okudu. Elindeki kitap, eski Yunan mabut'larından bahsederken şu malumatı kaydetmişti:

Afrodit çok uğurlu bir isimdir. Bu ismi taşıyan insanlar, tılsımlı mahluklar gibi, ölüm tehlikesinden daima uzak kalırlar ve ömürleri ıstıraplı geçer!

Abdülhamit bir sayfa daha çevirdi ve dikkatle okudu.

Afrodit... Bu ismi o kadar çok severim ki, evime bu isimde bir hizmetçi almıştım. Yanımda kırk sene kaldı. Evimde bulunduğu müddetçe ben ve ailem ne kadar mesut ve bahtiyardık ki! Afrodit öldükten sonra, ailem, saadetim, hatta servetim, hâsılı her şeyim mahvolup gitti. Ah Afrodit... Uğurlu ve sevimli kadın! Sen niçin öldün?

Abdülhamit, kitabı yere attı.

"Eski Yunanistan'ın bu güzellik ilahesi, demek ki aynı zamanda da uğur tılsımıymış!"

Padişah kendi kendine söylenerek odanın içinde dolaşmaya başladı. Düşünüyordu.

Afrodit'in Yıldız'a geldiği günden beri rahat yüzü görmüş müydü?

"Şairler ve filozoflar ona niçin 'uğurlu mabude' demişler? Neden ona bu kadar tapınmışlar?"

Bu suali bir kaç defa tekrarladı.

Acaba Cevdet Bey ona yalnızca Afrodit lehinde yazılmış kitapları mı getirmişti?

Abdülhamit kitapları bir daha kontrol etti.

"Hayır. Bu malumatı verenler, dünyanın en bilindik yazarlarındanıdır."

Padişah kendi kendine bu hükmü verince, Cevdet Bey'i derhal zindandan çıkarttı.

Gerçi, Melahat'ın saraya geldiği günden beri, Yıldız'da az mühim vaka cereyan etmemişti! Bilhassa son cinayetlerle Nazan ve Fikret Bey hadiseleri sarayı altüst etmeye kâfi gelmişti.

Abdülhamit, Yıldız'da son altı ay içinde cereyan eden bütün olayları gözünün önüne getirdi.

Padişah'ın tek bir düşüncesi vardı: Hayatının emniyet altında bulunması ve saltanatın yıkılmaması!

Abdülhamit'in ikinci endişesi çok daha tehlikeli olmakla beraber, hükümet ve saray adamlarının siyasi teşkilata karşı şiddetli ve tedbirli davranmaları yüzünden o konuda içi biraz olsun rahattı.

Fakat hayatını daima tehlikede görüyordu.

Millet mahvolsun... Birçok masum insan kalelerde, zindanlarda çürüsün... Fakat Kızıl Sultan, bu müthiş istibdat idaresi altında icrayı saltanat etsin.

İşte Abdülhamit'in gayesi ve emeli!

Baskıcı Hükümdar, beynini kara bir bulut gibi kaplayan korkunç düşüncelerden kurtulmak istedi. Duvar içinde gömülü olan ufak, çelik kapaklı dolabı açtı ve içinden bir konyak şişesi çıkararak üst üste iki kadeh içti.

Koltuğuna oturdu.

Gözlerinin içi ateş gibi yanıyor, damarlarının gerildiğini hissediyordu. Birden elini başına götürdü ve "Afrodit! Afrodit!" diye bağırmaya başladı. Gece yarısı olmuştu.

Zevk ve sefahatini de hayatı kadar çok düşünen Hükümdar'ın içine yeni bir vesvese düşmüştü.

"Afrodit'i boğdurmaya gönderdim. Fakat şu okuduğum kitaplardaki felaket sakın benim başıma da gelmesin? Hay kör olası Şeytan! Zihnime neler soktu."

Abdülhamit ellerini çırpı.

"Çabuk bana Fehim Paşa'yı bulup getirsinler."

Fehim Paşa, Yıldız'dan yeni gelmişti. Son cinayetinin ayrıntılarını vermek için Başmabeyinci'nin odasında bekliyordu. Huzura çıkınca Padişah yerinden fırladı ve bir tımarhane kaçkını gibi, gözlerini açarak sordu:

"Melahat'i ne yaptınız?"

Fehim Paşa, Hünkâr'ın gözüne girmek ve ihsanı şahaneye ermek emeliyle gülümsedi.

"Nasıl ferman buyurulmuşsa o suretle hareket ettik, Padişahım! Bacaklarına demir bağladık ve onu biraz evvel Kızkulesi açıklarında denize attık."

Kızıl Sultan elini gözlerine götürdü.

Abdülhamit'in yakınındakiler, Hünkâr'ın bu kara haber karşısında o gece ilk defa olarak titrediğini ve sakallarının üzerine iki damla gözyaşı düştüğünü hayretle görmüşlerdi!

BİTTİ

Kitapta Geçen Osmanlıca Sözcükler

Dâhiliye Nazırı: İçişleri bakanı

Jurnal: İhbar, şikâyet, polis raporu.

Devşirme: Osmanlı İmparatorluğu'nun fethettiği Hıristiyan topraklardan, özellikle Balkanlar'daki genç ve yetenekli çocukların toplanması, bu çocukların sıkı bir eğitimden geçirilerek üstün bürokrat veya askerlerin yetiştirilmesi sistemidir.

Erkânıharb: Savaş işlerini idare eden kumandanlar, savaş için özel olarak yetiştirilmiş subaylar.

Yaver: Devlet büyüklerinin yanında bulunan en yakın görevli. Yardımcı.

Roveller: Altı patlar da denilen, altı mermi atan tabanca.

Zabit: Askeri kumanda eden rütbeli asker, subay.

Musahip: Sohbet arkadaşı, yardımcı.

Tıbbiye: Tıp mektebi.

Fedai: Davası ve amacı uğruna her şeyini çekinmeden feda eden kimse.

Meşrutiyet: Bir hükümdarın başkanlığı altında millet meclisi ile idare edilen devlet sistemi.

Melun: Lanetlenmiş, kovulmuş.

Mutlakiyet: Bir hükümet, devlet veya topluluğun kayıtsız ve şartsız tek bir hükümdarın emri altında olduğu idare şekli.

Muallim: Öğretmen.

Lügat: Sözlük.

Miralay: Albay, alay kumandanı.

Hafiye: Saklı ve gizli şeyleri araştıran kişi, casus.

Sofa: Şimdiki evlerde oda kapılarının açıldığı genişçe yer, hol.

Sefir: Bir devletten diğer bir devlete bazı işler için gönderilen memur, elçi.

Mahfel: Toplantı yeri.

Selamlık: Saraylarda veya eski konaklarda erkeklerin bulunduğu bölüm.

Engizisyon: Katolik Kilisesi'ne bağlı bir mahkeme sistemi. Gerek kararları, gerek siyasi ve dini görüşleri nedeniyle üç büyük engizisyon adından çok söz ettirdi.

Sefarethane: Elçilik.

Kameriye: Bahçelerde, mehtaplı gecelerde oturmak üzere yapıpılıp, etrafı sarmaşık ve çiçeklerle örtülü bulunan yer, küçük köşk, çardak.

Haletiruhiye: İnsanın ruh hali.

Müstahak: Hak eden, hak etmiş.

Tebaa: Birisinin veya bir devletin emri altında olanlar.

Delişmen: Delice tavırlı.

Gafil: Dikkatsiz, iyi düşünmeyen, uyanık olmayan.

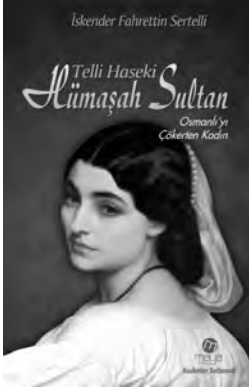
Mubah: Yapılmasında sevap ve günah olmayan şey.

Yezit: Günahkâr, başkaldıran, asi.

İstibdat: Zulüm ve tahakküm. İdaresi altındakilerin istemediği şeyleri yalnız kendi keyfine göre zorla ve zulümle yaptırmaya çalışmak. Kanun ve nizamla bağlı olmayarak, çok defa da kanun namına kanunsuzluk yaparak, keyfi hükmünü icra ettirmek.

OSMANLI'DA KADINLAR SALTANATI

ROMAN DİZİSİ

1. KİTAP

HÜMAŞAH SULTAN

Osmanlı'yı Çökerten Kadın

2. KİTAP

HÜRREM

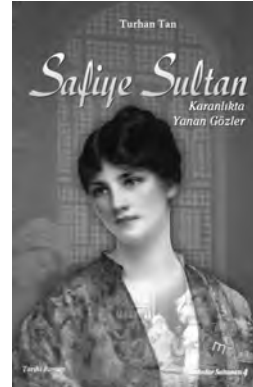
Melek mi, Şeytan mı?

3. KİTAP

HAREMİN SULTANLARI

Cariyelerin Saltanat Mücadelesi

4. KİTAP

SAFİYE SULTAN

Karanlıkta Yanan Gözler

Tarihe Adını Yazdıran

100 BÜYÜK TÜRK

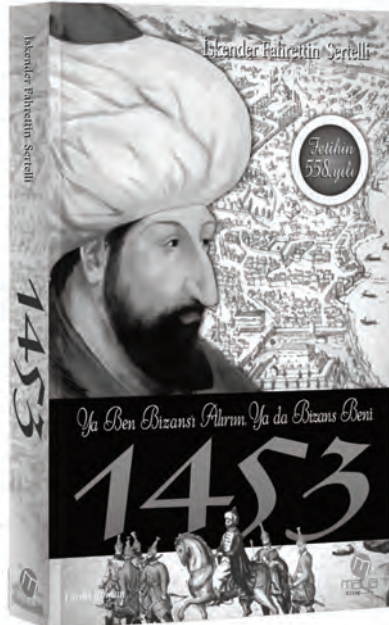
*Yaptıklarıyla tarihe
geçen, unutulmaz
100 Büyük Türk
bilinmeyen yanlarıyla
bu kitapta!*

1453

Fetih Üçlemesi

*Fetihe farklı
cephelerden bakan,
üç roman tek kitapta*

İskender Fahrettin Sertelli

Herkesin birbirinden şüphe ettiği, Padişah'ın tüm tebaasından korktuğu, korku ve şiddetin hüküm sürdüğü bir dönem...

II. Abdülhamit Devri...

İstibdat döneminin tüm baskı ve entrikalarını,
Abdülhamit'in nasıl ve neden Abdülhamit olduğunu
bu romanda göreceksiniz.

Yaptıklarıyla bir döneme damgasını vurmuş,
Osmanlı tarihinde önemli bir yeri olan Kızıl Sultan'ın,
güzel bir kız karşısındaki çaresizliğine şahit olacaksınız.

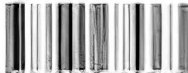
Bursa'da doğan ve adını bir güzellik tanrıçasından,
Afrodit'ten alan bu Rum kızının Melahat Hanım oluşunu,
saraya girişini ve bir imparatorluğun kaderiyle oynayışını
hayretler içinde okuyacaksınız.

*Abdülhamit ve Afrodit bir aşk ve macera romanı, ama aynı zamanda
bir devrin otopsisidir.*

maya
YAYINLARI

9 786055 675363

9 786055 675363

www.mayayayinlari.com